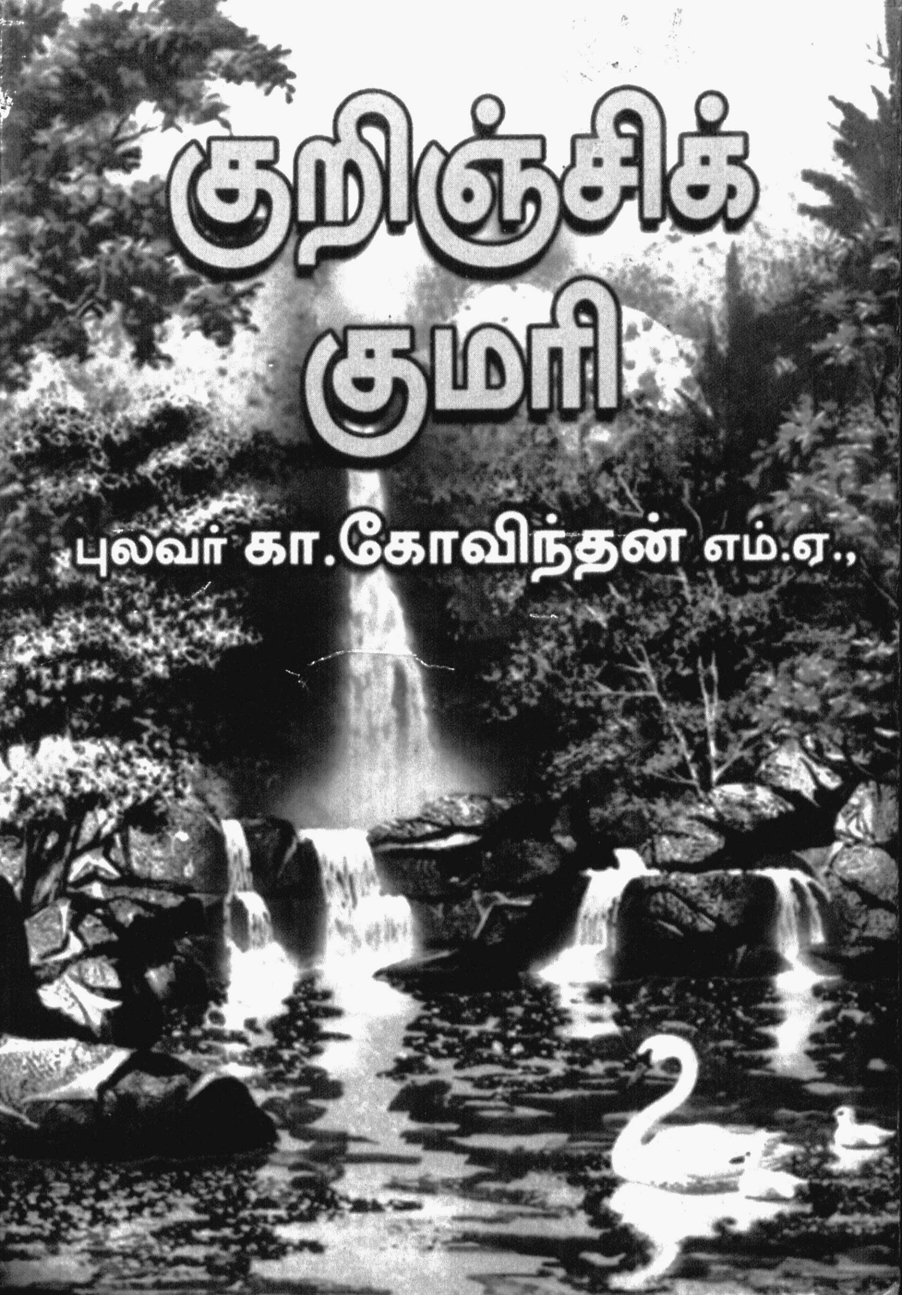

குறிஞ்சிக்
குமரி
புலவர் கா.கோவிந்தன் எம்.ஏ.,

குறிஞ்சிக் குமரி

புலவர் கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.
முன்னாள் தலைவர்
தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவை

தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம்
8, மத்துவர் தெரு
சிட்லபாக்கம், சென்னை—600 064.

நூல் விவரக் குறிப்பு

நூலின் பெயர்	:	குறிஞ்சிக் குமரி
ஆசிரியர்	:	புலவர் கா. கோவிந்தன், எம். ஏ.
மொழி	:	தமிழ்
பொருள்	:	இலக்கியம்
பதிப்பு	:	முதற் பதிப்பு : 2001
நூலின் உரிமை	:	பதிப்பகத்தாருக்கு
நூலின் அளவு	:	கிரவுன் 1 × 8
பயன்படுத்திய தாள்	:	10.5 கிலோ வெள்ளைத் தாள்
பக்கங்கள்	:	240
அச்சுப் புள்ளிகள்	:	11 புள்ளிகள்
ஒளி அச்சு	:	எல். கே. எம். கம்ப்யூட்டர் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை–17.
அச்சகத்தார்	:	பாரி ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
நூல் கட்டு	:	சாதா அட்டை
விலை	:	ரூ. 60–00
பதிப்பாளர்	:	தமிழ்த்தாய் பதிப்பகம் சென்னை - 64

KURINJIK KUMARI : PULAVAR K. GOVINDAN, M. A. :
PRICE Rs. 60-00

PUBLISHER : TAMIZHTHAI PATHIPPAGAM, CHENNAI - 64

முன்னுரை

சங்க இலக்கியம் பயிலத் தொடங்கிய நேரம். அதற்குத் துணை நிற்கும் என்பதால், தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடாகிய தமிழ்ப் பொழிலைத் தொடர்ந்து படித்து வந்தேன். அதில், தோரமங்கலம் ஆசிரியர் வரத நஞ்சைப் பிள்ளையவர்கள் கலித்தொகைப் பாடல்களுக்கு அளித்து வந்த விளக்கப் பேருரை, அறிவுக்கு விருந்தளிக்கும் ஆழம் உடையதாய் அமைந்திருந்தது.

அதைப் படிக்கும் பொழுது கலித்தொகையின் ஒவ்வொரு பாட்டின் கருப் பொருளும் எந்தச் சூழ்நிலை யினைச் சுட்டி நிற்கிறது என்பதை விளக்கும் விரிவான உரையை முன்னுரையாக அளித்துப் பாடற் பொருளை விரித்துரைப்பதால், ஒவ்வொரு பாட்டின் பொருளையும் தெளிவாக உணர முடியும். ஒவ்வொரு பாட்டின் விளக்க மும் ஒரு சிறுகதை போல் அமைந்து படிப்பவர்க்குச் சுவையூட்டுவதாயும் அமையும் என உணர்ந்தேன்.

அவ்வகையில் எழுதப்பட்ட கலிப் பாக்களில், குறிஞ்சி சார்ந்த கலிப் பாக்கள் இருபத்தொன்பதின் விளக்கம், "குறிஞ்சிக் குமரி" என்ற பெயர் தாங்கி வெளி வருகிறது.

இந்த நூலினை வெளியிடும் பதிப்பகத்தாருக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

அன்பன்
கா. கோவிந்தன்

பதிப்புரை

பழந்தமிழ் நூல்களில் சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் உரியவை 'எட்டுத் தொகை' நூல்களாகும். இவற்றில் கலித் தொகையும் ஒன்றாகும்.

சிறப்பு மிக்க கலித்தொகையோ குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம், பாலை என்று ஐந்து வகை நிலங்களுக்கு உரியதாக ஐந்து பிரிவுகளைக் கொண்டது. இந்த நூலில் நீங்கள் இலக்கிய விருந்துண்ணப் போவது, குறிஞ்சிக் கலியாகும்.

நம் தமிழக முன்னோர் தமிழ் நூல்களை அகம், புறம் என இரு பிரிவுகளாக வகுத்துள்ளனர். அகம் எனப்படு வது, கட்டிளங் காதலர் இருவர் கருத்தொருமித்துக் கூடித் துய்த்த இன்பத்தை அது எத்தகையது என்று கூற இயலாமல், உள்ளத்துள்ளேயே எண்ணி மகிழ்வதாகும். ஆகவே, அகத்துக்குள்ளேயே அகமகிழும் இது அகமாகும்.

பிறரிடம் கூறி மகிழக் கூடியவற்றைக் கொண்டது புறம். அகத்தே நிகழுவதை அகம் என்றும், புறத்தே நிகழு வதைப் புறம் என்றும் நம் ஆன்றோர் பகுத்தனர். இன்பம் மட்டும்தானா, துன்பமும் தானே மனத்துள் வேதனையை உண்டாக்குகிறது. அப்படி இருக்க, இப் பாகுபாடு சரியாகுமோ என்று ஐயப்படுவோர் அன்றும் இருந்தனர். ஆகவே, காமத்தைச் சார்ந்து நிகழுமாயின் அதை அகம் என்றும், மற்றவற்றைப் புறம் - அகப்பொருள், புறப்பொருள் என்று கொள்ளலாம் என்றும் விதித்தனர்.

அக நூல்களெல்லாம் காம வேட்கையினால் செய்யும் வெறிச்செயல்களைக் குறிப்பன என்று கொள்ளுதல் கூடாது. காதலன் காதலியிடையே தோன்றிய இணையிலா உள்ளன்பின் பெருக்கினால் நிகழும் தூய ஒருமைப்பாட்டின் சின்னமே அவை. 'அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை' என்று தொல்காப்பியனாரும், 'அன்பின் ஐந்திணை' என்று இறையனாரும் கூறுவதை மனதில் கொள்ள வேண்டும். சாதாரண உடலின்பம் மட்டுமே விரும்பும் வேட்கையல்ல காதல். ஒருவர் மற்றொருவரின் இன்ப துன்பங்களைத் தமதாகக் கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் பிரியாது, ஓருயிரும் ஈருடலுமாய் இணைந்து வாழ்தலே காதலாகும். இவ்வொழுக்கைத்தைச் சிற்றின்பம் எனக் கூறாது, 'ஒத்த அன்பின் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம்!' எனக் கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.

இத்தகைய காதல் நிலைப்பட்ட தலைவன் தலைவியிடையே ஒழுகும் ஒழுக்கம் ஏழு வகைப்படும். அவற்றினுள் புணர்தல் பற்றியதாக அமைந்துள்ளதே குறிஞ்சியாகும். பிற மற்றைய நிலங்களுக்கு உரியன.

குறிஞ்சியில் நிகழும் ஒழுக்கத்தை-புணர்தலை-முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்பர். முதற் பொருள் என்பது ஐந்நிலத்துக்குரிய பொருளைக் குறிப்பதாகும். குறிஞ்சி நிலத்துக்குப் பெரும் பொழுது கூதிரும் முன் பனியும், சிறுபொழுது யாமமுமாகும்.

கருப்பொருள் என்பது அந்த அந்த நிலங்களுக்குரிய தெய்வம், மக்கள், புள், விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், செய்தி ஆகியவை.

உரிப்பொருள் என்பது-உரிய பொருள் என்பதாகும். குறிஞ்சிக்கு உரியன புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும் ஆகும். இப்படி முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் மூன்றும் ஒன்றை ஒன்று மிஞ்சும் வண்ணம் சிறந்து விளங்குவதை அகப்பொருள் தமிழ் நூல்களில் காணலாம்.

ஒத்த அன்புடைய காதலரிடையே புணர்ச்சி நிகழுமுன் தலைமக்கள் பக்கம் நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெரிதல், தேறல் இவற்றைக் கைக்கிளை என்பர். இப்படி விரிவாகப் பகுத்துள்ள அகப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறும் கலித்தொகையுள் கபிலர் ஆக்கிய செந்தமிழ் நூல் குறிஞ்சிக் கலியாகும்.

கலிப்பாவினால் அழகுற அமைத்த குறிஞ்சிக் குமரியை நீங்கள் படித்து, ரசித்து, மகிழ இந்நூலை வெளியிடுவதில் பெருமை கொள்கிறோம்.

அன்பன்,

பதிப்பகத்தார்

சென்னை

பொருளடக்கம்

1

'வீழ்ந்தேன் அவன் மார்பில்'

மரம் செறிந்த ஓர் அழகிய மலைச்சாரல்; ஆங்கே ஒரு தினைப்புனம். புனத்தின் இடையே, யானைக்கும் எட்டா உயரத்தில் அமைந்த ஒரு பரண்; பரண்மீது ஓர் இளம் பெண்; அறிவும் திருவும் அழகும் ஒருங்கே உடையவள். கவண், தட்டை முதலாம் கிளியோட்டும் கருவிகளைக் கையில் கொண்டு, தினைக் கதிர்களைத் தின்ன வரும் கிளிகளையும், குருவிகளையும் ஓட்டும் தொழில் மேற்கொண்டு வந்தவள். ஆயினும், அவள் அத் தொழிலில் கருத்தைச் செலுத்தாது, எதையோ எண்ணி ஏங்கி நிற்கின்றாள்; அந்நிலையில் ஆங்கு வந்தாள் அவள் தோழி.

தோழி ஆங்கு வருவதற்கு முன்னர், இடைவழியில் இளைஞன் ஒருவனைக் கண்டுவந்தாள். அவன் ஓர் ஆண் அழகன்; வில்லும் அம்பும் கொண்டு, யானை போலும் கொடிய காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாட வந்து,

அவற்றின் அடிச்சுவட்டினைப் பின்பற்றிச் சென்று, அவற்றைத் தேடித் திரிவான்போல் தோன்றினான். ஆயினும், அவன் பேரழகு தோன்றத் தலையில் அணிந்து கொண்டிருக்கும் மணம் நாறும் பன்னிற மலர் கொண்டு தொடுத்த கண்ணி, வேட்டையாட வந்தவனல்லன் அவன் என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதாய் இருந்தது.

வந்த அவன், அவள் வரும் வழியில், அவள் வருகையை எதிர்நோக்கி இருப்பான்போல இருந்து, அவ்வழி வரும் அவள் நோக்கம், தன்மீது விழுமாறு அவளையே ஊன்றி நோக்கினான். அவன் அவளைப் பார்த்த பார்வை, 'அவன் யாதோ ஒன்றை அவள்பால் கூற எண்ணுகின்றனன்' என்பதை உணர்த்திற்று. ஆனால், அவன் வாயினின்றும் சொற்கள் வெளிப்பட்டில; என்றாலும், அவன் உள்ளத்தில் யாதோ ஒரு குறை உளது. அக் குறையினை அவள்பால் கூறி, அவள் துணை பெற்று, அதைப் போக்கிக் கொள்ளத் துடிக்கிறது அவன் உள்ளம் என்பதை, அவன் தோற்றமும், அவன் நிற்கும் நிலையும், அவன் முகக் குறிப்பும் நன்கு உணர்த்தின.

ஆயினும், அவன், அவள்பால் யாதொன்றும் உரைக்காமலே, சிறிது நாழிகை அவளையே பார்த்திருந்து விட்டு, அவ்விடத்தின் நீங்கிச் சென்று விட்டான். இக் காட்சியைத் தோழி, கடந்த சில நாட்களாகவே கண்டு வந்தாள்.

இடைவழியில் அவ்விளைஞனையும், அவன் நிலையையும் சில நாட்களாகவே கண்டு வந்த தோழி, ஈண்டுப் பரண்மேல் நிற்கும் அப்பெண்ணை நோக்கினாள்.

அவள் இயல்பிலும் மாறுதல் இருக்கக் கண்டாள். கையில் கவணேந்தி நிற்கும் அவள், கிளிகள் புனத்தில் படிந்து, தினைக் கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு போகவும், அவற்றை ஓட்ட எண்ணாது, தன் கடமை மறந்து கருத்திழந்து நிற்கும் நிலையினைக் கண்டாள்.

சின்னாட்களாகவே, அவள் போக்கில் புதுமை புகுந்துளதைக் கண்டு வந்தாள்; அவள் கூந்தல் இதுவரை இல்லாப் புதுமணம் பெற்றுள்ளது; கண்கள் பிள்ளைப் பருவத்துக் கள்ளமற்ற பார்வையை இழந்து, புத்தொளி வீசத் தொடங்கி உள்ளன. மண்வீடு கட்டியும் மணற்சோறு ஆக்கியும் மகிழ்ந்தாடும் ஆடல்களை வெறுக்கிறாள். உண்ணும் உணவினும் உள்ளம் செல்லவில்லை. எச் செயலையும் தோழி அறியச் செய்துவந்தவள், இப்போது, தான் செய்யும் செயலைத் தோழி அறியாதவாறு செய்வ தில் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கியுள்ளாள். பண்டுபோல், யாண்டும் ஓடி ஆடித் திரியாது, ஓரிடத்தே அடங்கி யிருத்தலை விரும்புகிறாள். முன்னெல்லாம் செவிலியின் மடியிற் கிடந்து உறங்கியவள், இப்போது உறங்கத் தனியிடம் நாடிச் செல்லுகிறாள். இதையும் உணர்ந்து வந்தாள் தோழி.

"வில்லேந்தி வேட்டைக்கு வந்து, வழியில் தன்னைக் கண்டு, தன்னிலை மறந்து சென்ற அவ் விளைஞன் செயலுக்கும், கவண் கைக்கொண்டு கிளியோட்ட வந்து, கிளிகள் தினை உண்ணக் கண்டும், அவற்றைத் துரத்தும் கருத்திலளாய் நிற்கும் இவள் செயலுக்கும் யாதோ ஒரு தொடர்பு இருத்தல் வேண்டும்! வேட்டையாடும் வேட்கை அவனுக்கும் இல்லை; தினைப்புனக் காவல்

இவளுக்கும் கருத்தன்று; இருவர் உள்ளத்தும் மறைந்து உறைவது ஒன்று உண்டு!

"இருவர் செயலையும், இருவர் நிலையையும் உற்று நோக்கின், ஒருவரை யொருவர் கண்டு காதலித்துள்ளனர். தம் காதல் உறவிற்கு என் துணை இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்து, அதைப் பெறத் துடிக்கின்றான் அவ்விளைஞன். ஆனால், இவளோ இக்காதல் உறவினை யான் அறியேன் என எண்ணுகிறாள். அது மட்டுமன்று; அதை என்பால் உணர்த்தவும் நாணுகிறது இவள் பெண்ணுள்ளம். இவள் நிலை அதுவாயினும், இவள் உயிர்த் தோழியாய நான், என் கடமையில் தவறாது நின்று, இவளைக் காத்தல் வேண்டும்," எனத் துணிந்த தோழியின் உள்ளம் மேலும் சிந்திக்கத் தொடங்கிற்று.

"இவளோ உலகறியாச் சிறுபெண்; எதையும் தனித்திருந்து துணியும் தகுதியிலாதவள். ஆயினும் இவள் பெண்மையும், பருவமும் இவளுக்கோர் காதலனைத் தேடித் தந்துவிட்டன; இவள் காதலும் தக்க இடத்திலேயே சென்றுளது. அவ்விளைஞன் தோற்றமும், அவன் பழகும் பண்பும், இவளுக்கு ஏற்றவனே என்பதை உணர்த்துகின்றன. ஆயினும் அக்காதல் வாழ்வினை, அவர்கள் தாமாகவே வளர்த்துக் கோடல் இயலாது. அதற்கு என் துணையும் வேண்டும். மேலும் அதற்குத் துணை புரிவது, இவள் உயிர்த் தோழியாய என் கடமையுமாகும். ஆகவே, இவள் வழியாக அவனையும், அவன்பால் இவளுக்குக் காதல் ஏற்பட்ட வரலாற்றினையும் அறிந்து துணைபுரிதல் வேண்டும். ஆனால், அவற்றை இவள்பால் அறிந்து கோடல் அத்துணை எளிதன்று; இவள் அதைத்

தானாகவே உரைக்க முன் வராள்; தன் காதல் ஒழுக்கத்தினைப் பிறர்பால் உரைக்க எந்தப் பெண்ணும் நாணுவாள். மேலும் இவளோ, நாணம், மடம் முதலாம் பெண்மைக் குணங்களைக் குறைவறப் பெற்றவள். நான் இவள் உயிர்த்தோழியேயாயினும், இவள் அதை என்பால் வலிய வந்து உரையாள். இவள் அவன்பால் கொண்டுள்ள உறவினை யானும் அறிந்துள்ளேன் என்பதை அறியின், பின்னர் ஒருவாறு நாணம் தெளிந்து, அது நிகழ்ந்த வகையினை உரைப்பள். ஆகவே, அவர் உறவு எனக்குத் தெரியும் என்பதை எவ்வாறாயினும் இவளுக்கு அறிவித்து விடல் வேண்டும். ஆயினும், அதை வெளிப்படையாகக் கூறல் பண்பு ஆகாது. ஆகவே, குறிப்பினாலேயே உணர்த்தல் வேண்டும். மேலும், தன் காதல் ஒழுக்கத் தினைத் தன் உயிர்த் தோழியாய என்னிடமே மறைக்கும் இவளுக்கு யானும் ஒரு சிறு வேடிக்கை காட்டுதல் வேண்டும். கருதிய பயன் இரண்டும் விளையுமாறு நடந்து கொள்வேன்," என முடிவு செய்து கொண்டாள்.

பரண்மீது ஏறி அப் பெண்ணின் அருகில் அமர்ந் தாள். காதற் சிறப்பால் கவின்பெற்று விளங்கும் அவள் கண்களையும், நெற்றியையும் கண்டு மகிழ்ந்தாள். "நின் அழகு முன்னினும் மிக்குத் தோன்றுகிறது; அதற்கு நின் காதல் ஒழுக்கமே காரணமாம்," என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துவாள் போல்–"நீர் நிறைந்த குளத்தில் அன்று அலர்ந்த நீல மலர்போல் தோன்றுகின்றன நின் கண்கள்; நறுமணம் நாறுகிறது நின் நெற்றி!" என அவற்றைப் பாராட்டினாள்.

தோழியின் தோற்றுவாயே அப் பெண்ணின் உள்ளத்தை ஒருவாறு அசைத்துவிட்டது. இவ்வாறு அவள் அழகைப் பாராட்டிய தோழி, அவளை நோக்கி, "அன்புடையாய்! சில நாட்களாகவே நின்பால் ஒரு செய்தி கூற வேண்டும் எனும் எண்ணம் உடையேன். அதை இன்று கூறுகின்றேன், கேள்," எனத் தொடங்கிப் பின் வருமாறு கூறினாள்:

"ஓர் இளைஞன், நல்ல அழகுடைய ஆண்டகை, தலையில் மாலையும், கையில் வில்லும் உடையனாய் நம் தினைப்புனம் நோக்கி வருகிறான். அவனைப் பார்த்தால் காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாட வந்தவன்போல் தோன்றுகிறது. ஆனால் அவன் செயலை ஊன்றி நோக்கி னால் அவ்வாறு கொள்வதற்கில்லை. நாள்தோறும் நான் வரும் வழியில் என்னையே எதிர்நோக்கி யிருப்பான் போல் நிற்பன். நான் ஆங்கு வந்ததும் என்னையே உற்று நோக்குவன். அவ்வாறு அவன் என்னைப் பார்க்கும் பார்வை என்பால் எதையோ பெற வேண்டும் என்ற வேட்கையுடையன் என்பதை உணர்த்தும். ஆனால், அவனோ, அதைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதல்லாது, வாய் திறந்து கூறுவதிலன். இவ்வாறு சில நாழிகை இருந்துவிட்டு, வறிதே சென்று விடுவன்; இது ஒருநாள் மட்டும் நிகழ்ந்தது அன்று. பல நாளாக நடைபெறுகிறது. அவனை யான் இதற்கு முன் பார்த்ததும் இல்லை. ஆயினும், அவன்பால் எனக்கும் அன்பு உண்டாகி விட்டது. அவன் துயர்நிலை என்னையும் துன்புறுத்திற்று. அதனால் துயிலும் கொள்ள மாட்டாது துயர் உற்றேன் யானும். அவனோ, தன் குறையினை வாய் திறந்து கூற மாட்டேன் என்கிறான்;

'நின் நிலை கண்டு யானும் வருந்துகிறேன்!' எனக் கூறுதல் நம் பெண்மைக்கு ஏலாது. ஆதலின், யானும் என் அன்பை அவன்பால் காட்டினேனல்லள். ஆனால், எனக்கு அவன்பால் அன்பு உண்டு என்பதை அறியாமையால், அவன் இறந்து விடுதலும் கூடும் என்று அஞ்சினேன். மேலும், அவன்பால் யான் கொண்ட அன்பு தோள் மெலிந்து போமாறு கவலையை அளித்து என்னையும் வாட்டி வருத்திற்று. அதனால், இந்நிலை மேலும் நீடிப்பின், இருவர்க்கும் கேடாம் என்பதை உணர்ந்தேன். அவ்வுணர்ச்சி என் பெண்மையை வென்றது. நாணை மறந்தேன்; அதனால், துணிந்து ஒன்று செய்துவிட்டேன். ஒரு நாள் நம் தினைப் புனத்தை அடுத்து அமைத்திருந்த ஊசலில் அமர்ந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது, அவ்விளைஞன் ஆங்கு வந்தான். வந்த அவனை, 'ஐய! இவ்வூசலைச் சிறிது ஆட்டுக!' என்றேன். அதை எதிர்நோக்கி யிருந்தவன்போல் அவன், 'தையால்! நீ விரும்பியவாறே விரைந்து ஆட்டுவேன்!' எனக் கூறிக் கொண்டே, வந்து ஆட்டத் தொடங்கினான். அவ்வாறு அவன் ஆட்ட, ஆடிக் கொண்டிருந்த நான், திடுமெனக் கைநழுவி வீழ்வாளைப்போல் அவன்மீது வீழ்ந்து விட்டேன். (உண்மையில் கை நழுவவில்லை; பொய்யாக நடித்தேன்) ஆனால், (அது நடிப்பு என்பதை உணராத) அவன், என்னை விரைந்து தூக்கித் தன் மார்பில் அணைத்துக் கொண்டான். அந்நிலையில் இன்பங்கண்ட நான், கண் விழித்துக் கொள்ளின், பண்பாடு மிக்க பெருந் தகையாய அவன், என்னை விடுத்து, 'வீடு செல்க!' எனக் கூறிப் போக விடுவன் என்ற அச்சத்தால், மெய்ம் மறந்து

கிடப்பாள்போல் நெடிது கிடந்தேன்; என்னே என் செயல்!" என்று கூறினாள்.

அவ்வாறு கூறுவாள் வறிதே கூறினாளல்லள்; கூறிக் கொண்டே, தான் கூறக்கூற, அதைக் கேட்கும் அப்பெண்ணின் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சி அலைகளை, அவள் முகக் குறிப்பால் கண்டு கொண்டே வந்தாள். இளைஞன் வருவதையும், அவன்பால் தான் அன்பு கொண்டதையும் கூறியக்கால், 'இப்புனம் நோக்கி வருபவன் நம் காதலன் ஒருவனேயன்றோ? அவனை இவள் கண்டு விட்டனளே!' என்ற நினைவால் அச்சம் கொண்டாள். 'அவ்விளைஞன் என்பால் கொண்ட அன்பு காரணமாக வருவதை அறியாமல், இவள் அவன்பால் அன்பு காட்டத் தொடங்கிவிட்டனளே! என்னே இவள் அறியாமை!' என்ற எண்ணத்தால், அவள்பால் இரக்கம் கொண்டாள். 'என்னைப் பெறப் பேராவல் காட்டித் துடிக்கும் அவ்விளைஞன், அதற்குத் துணை செய்ய வல்ல என் தோழியிடத்தும் தன் குறைகூற நாணுகின்றனனே; என்னே அவன் பெருமை!' என்ற எண்ணத்தால் பெருமிதம் கொண்டாள். ஆனால், அவ்வுணர்வு உடனே மாய்ந்து விட்டது. 'அவன்பால் யானும் அன்புகொண்டு விட்டேன்!' எனத் தோழி உரைப்பக் கேட்டு, 'இவ்வாறும் ஆமோ! அவளும் என்னைப்போல் ஒரு பெண்; அவளுக்கும் காதல் உள்ளம் உண்டு; அதனால், அவள் காதல் கொள்வதில் வியப்பில்லை. ஆனால், என் காதலனை அன்றோ அவளும் காதலிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்; என்னே இந்நிலை!' என்று எண்ணினாள். அச்சம் அவளை மீண்டும் பற்றிக் கொண்டது. ஆனால்,

அது நெடிது நிற்கவில்லை. தோழி கூறிய ஊசல் நிகழ்ச்சியால் அவ்வச்ச நிலை மாறிவிட்டது. என் தோழி, என்னைப் போன்றே, பெண்மைக் குணங்களைப் பெருகக் கொண்டவள்; அவள் தன் பெண்மை விட்டு, முன்பின் அறியாத ஓர் ஆண்மகன்பால் அவ்வாறு நடந்து கொள்ளாள். இளைஞன் ஒருவன் வந்து தன்னைக் கண்டு செல்வதைக் கூறியவரை உண்மையே உரைத்தவள், ஊசல் நிகழ்ச்சியை வேண்டுமென்று, தானே படைத்துக் கூறியுள்ளாள்; அது அவள் கட்டிவிட்ட கதையே அன்றி, உண்மை அன்று. என் களவு ஒழுக்கத்தினை அவள் உணர்ந்து விட்டாள்; அதை அவள்பால் நான் உரைத்தி லேன் என்றதால் விளைந்த சிறு விளையாட்டே இது!' என்ற தெளிவு அவ்வச்சத்தைப் போக்கிவிட்டு அமைதி யைத் தந்தது; அதனால், 'என் காதல் ஒழுக்கத்தினை நான் கூறாமலே அறிந்து கொண்டனையே! என்னே நின் அறிவு! என்னே என் நல்வினை!' என்ற அவள் எண்ணத்தை உணர்த்தவல்ல, வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கே கொண்ட சிறு புன்முறுவல் அவள் கடைவாயில் காட்சி யளித்தது.

இவ்வாறு, தான் கூறிய கூற்றின் வழியே, அப் பெண்ணின் காதல் ஒழுக்கத்தினை உறுதியாகக் கொண் டாள் தோழி. தோழி கூறிய அக் கூற்றையே துணையாகக் கொண்டு, தன் காதல் ஒழுக்கத்தினை அவள் உணர்ந்து கொண்டாள் என அறிந்து மகிழ்ந்தாள் அப் பெண். பெண்ணுள்ளத்தின் பெருமைதான் என்னே!

தோழி கூறிய ஊசல் நிகழ்ச்சி பொய்யேயாயினும், அது, அப் பெண்ணின் உள்ளத்தை உணரத் துணை புரிந்தது. ஆதலின் அப்பொய் பழிக்கப் பெறாது, பொருட்

செறிவுடையது எனப் போற்றப்படுவதாயிற்று. புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கும் என்றால், பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த என்றன்றோ கூறியுள்ளார் வள்ளுவப் பெருந்தகை யார். குறிஞ்சி நிலத்துப் பழந்தமிழ்ப் பெண்களின் உள்ளப் பெருமையை உணர்த்தும் அந்தப் பாட்டு இது:

கயமலர் உண்கண்ணாய்! காணாய்; ஒருவன்
வயமான் அடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட
கண்ணியன், வில்லன் வரும்; என்னை நோக்குபு,
முன்னத்திற் காட்டுதல் அல்லது, தான் உற்ற
நோய் உரைக்கல்லான், பெயரும்மன் பன்னாளும்!

பாயல்பெறேன், படர்கூர்ந்து, அவன்வயின்
சேயேன்மன் யானும் துயர் உழப்பேன்; ஆயிடைக்
கண்நின்று கூறுதல் ஆற்றான் அவனாயின்;
பெண்அன்று உரைத்தல் நமக்காயின்; இன்னதூஉம்
காணான், கழிதலும் உண்டு என்று, ஒருநாள் என்

தோள் நெகிழ்புற்ற துயரால் துணிந்துஓர்
நாண்இன்மை செய்தேன்; நறுநுதால்! ஏனல்
இனக்கிளி யாம் கடிந்து ஓம்பும் புனத்து இயல்
ஊசல் ஊர்ந்து ஆட, ஒருஞான்று வந்தானை
'ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி' எனக்கூறத்,

'தையால்! நன்று,' என்று அவன் ஊக்க, கைநெகிழ்பு,
பொய்யாக வீழ்ந்தேன் அவன்மார்பில் வாயாச்செத்து.
ஒய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்மேல்;
மெய்யறியா தேன்போல் கிடந்தேன்மன்; ஆயிடை
மெய்யறிந்து ஏற்றெழுவேனாயின், ஒய்யென

'ஒண்குழாய்! செல்க,' எனக்கூறி விடும்பண்பின்
அங்கண் உடையன் அவன்."

தலைவியின் இயல்பிலும் செயலிலும் புதுமை கண்ட தோழி, அவள் இயற்கைப் புணர்ச்சி பெற்றுளாள் என்பதை உணர்ந்து, அவள் அதைத் தன்னை மறைத்தும் பயன் இல்லை; அது தனக்கும் தெரியும் என்பதை மெய்யும் பொய்யும் கலந்த சொற்களால், அவளோடு சொல்லாடி அறிவித்தல் என்ற துறையமைய வந்துள்ளது இச் செய்யுள்.

1. கயம்—குளம்; 2. வயம்—வலிமை; தொடை—மாண்ட, மாண் புறத் தொடுக்கப்பெற்ற; 3. நோக்குபு—நோக்கி; 4. முன்னம்—குறிப்பு; 5. உரைக்கல்லான்—உரையான்; 6. படர்—துன்பம்; 10. கழிதல்—இறத்தல்; 12. ஏனல்—தினைப்புனம்; 14. ஒருஞான்று—ஒருநாள்; 15. ஊக்கி—ஆட்டு; 16. நெகிழ்பு—நழுவி; 17. வாய்—உண்மை; செத்து—கருதி; வாயாச்செத்து—உண்மையாகக் கருதி. 18. ஒய்யென—விரைவாக; 20. ஏற்று—மயக்கம்தெளிந்து; அங்கண்—அருள் அல்லது நாகரிகம்.

2

'நன்மலை நாட, கேள்!'

மலைச் சாரலைச் சார்ந்த ஒரு சிற்றூர். அச்சிற்றூரில் உள்ள வீடுகள் பலவற்றுள்ளும் சிறந்து விளங்கிய ஒரு வீட்டைச் சுற்றி அமைந்துள்ளது ஒரு வேலி. அவ்வேலியின் ஒருபால் நின்று கொண்டுள்ளாள் ஒரு பெண். அவள், அவ்வீட்டிற்குரியவளாகிய ஒரு பெண்ணின் உயிர்த் தோழி. அவள் யாரையோ எதிர்நோக்கி ஆங்கு நின்று கொண்டுள்ளாள். அந்நிலை யில் ஆண்டு வந்து சேர்ந்தான் அழகிய ஓர் இளைஞன்.

அவன் அந்த வீட்டில் வாழும் பெண்ணின்பால் பேரன்புடையவன்; அவள் ஊரை அடுத்துள்ள ஊரில் வாழ்பவன். அவள் தினைப் புனத்தில் காவல் புரிந்திருந்த போது, கண்டு காதல் கொண்டவன். அக்காதல் ஒழுக்கம் தோழி ஒருத்திக்கே தெரியும்; பெண்ணைப் பெற்றோர் அதை அறியார். அவள் ஆண்டுக் காவல் புரிந்திருக்குங் கால், நாள்தோறும் தவறாது வந்து, சிறிது நேரம்

அளவளாவிச் சென்று வந்தான். அந்நல்வாய்ப்பு நெடிது நாள் நிற்கவில்லை. கொல்லையில் தினைக்கதிர்கள் முற்றி விட்டமையால், பெற்றோர் தம் பெண்ணை வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்று விட்டனர். தினைப்புனத்தில் இருக்குங் கால், அவளை எளிதிற் கண்டு மகிழ்ந்ததுபோல், இப்போது கண்டு மகிழ்தல் இயலாது போயிற்று. அதனால் அவளைக் காண விரும்பும் அவன், அவள் பெற்றோர் அறியாவாறு இரவில் வந்து தோழியின் துணையால் அவளைக் கண்டு மகிழ்ந்து செல்லத் தொடங்கினான்.

அந்தப் பெண், அவன்மீது பேரன்பு கொண்டிருந் தாள். அவனை ஒரு சிறிது பிரியினும் பெருந்துயர் கொள்வள். ஒரு நாள் காணாளாயினும் அவள் கவலை மிகும். அதனால் அவள் உடல் தளரும். வளை கழலத் தொடங்கி விடும். அத் தளர்ச்சி, அயலார்க்கு அவள் ஒழுக்கத்தின்பால் ஐயம் கொள்ளச் செய்யும் தூண்டு கோலாம். பலர் பலவாறு உரைக்கத் தொடங்கி விடுவர். அவர் அலர் உரையால் உண்டாம் துன்பம், அவனைக் காணாமையாலாகும் துயரினும் பெரிதாம். அதனால், அவன் தவறாது வருதலை, நாள்தோறும் ஆர்வத்தோடு எதிர்நோக்கி யிருப்பாள். ஆனால், அவ்வாறு அவன் வருகையை நாள்தோறும் விரும்பி நிற்கும் அவள், அவன் வரும் வழியையும், அவ்வழியில் அவன் வரும் காலத்தை யும் எண்ணி விடினோ, அவன் வாராமை கண்டு வருந்து வதினும் பெரிதும் வருந்துவள். அந்நிலையில், அவன் வாராமையே நன்று என்று எண்ணும் அவள் உள்ளம்.

அவன், அவளூருக்கு வரவேண்டின், இடை வழியில் காடுகளையும், மலைகளையும் கடந்தே வருதல் வேண்டும்.

பகலில் வந்து பயனில்லை ஆதலின், இரவிலேயே வருதல் வேண்டும். அவ்வழியோ, இரவில் வருவதற்கு மிகக் கொடுமை உடையது. காட்டு விலங்குகளும், மலைப் பாம்புகளும் மண்டிக் கிடக்கும். காட்டாறுகள் குறுக்கிடும். வழியில் வாழும் கானவர், கொலைத் தொழில் நாணாக் கொடியவர். இவற்றால் வழியில் அவனுக்கு ஏதம் உண்டாதலும் கூடும். அந்த நினைப்பு அவளைப் பெருந்துயர்க்கு உள்ளாக்கும்.

இவ்வாறு, அவன் வாராதபோது, அவனைக் காணாமையாலும், வரின், அவன் வரும் வழியின் கொடுமையை நினைப்பதாலும் அவள் வருந்துவள். ஆனால் அவ்வருத்தமெல்லாம் அவனைக் கண்டவுடனே, பகலைக் கண்ட இருளே போல் பறந்தோடி விடும். ஆனால், அவன் அவளைப் பிரிந்தவுடனே, ஒளிமங்கிய அந்நிலையே விரைந்து வந்து சேரும் இருளேபோல், பிரிவுத் துயரம் அவளைப் பற்றிக் கொள்ளும். ஆனால், அப் பெண்ணின் இத் துயர் நிலை எதையும் அவன் அறியான்.

அவன் வந்தக்கால், அவனைக் கண்டதால் உண்டான மகிழ்ச்சி மிகுதியால், தன் துயரை மறந்து விடுவளாதலின், அவள் தன் துயரை அவன்பால் உரைப் பதிலள். ஆதலாலும் அவன் வருகையால் அவள் கவலை அகல, அவள் உடல் தளர்ச்சி நீங்கிக் கவின் பெற்றுவிடு மாதலின், அவள் உடல் தளர்ச்சியினைக் காணும் வாய்ப்பு அவனுக்கு வாய்த்திலதாதலாலும், அவன், அவள் துயர் அறியானாயினன். அதனால், அவன் இவ்வாறு களவில் வந்து அளவளாவிச் செல்வதையே விரும்பினன்.

ஆனால், தோழியின் நிலையோ அத்தகையதன்று. அப் பெண்ணின் துயர்க் கொடுமையினை உடனிருந்து காண்பவள் அவள். அதனால், இவ்வாறு துயருறுவதை அப்பெண் மேலும் பொறாள். இந்நிலை நீடிப்பின் அவள் இறந்து படுதலும் கூடும் என அஞ்சினாள். ஆகவே, அதற்கு ஒரு வழி காண வேண்டும். அவன் அவளை என்றும் பிரியாதிருத்தல் வேண்டும். அதைப் பெற்றோர் அறியாத வாறு மேற்கொள்ளுதல் இயலாது. ஆகவே, அவன் அவளை விரைவில் மணம் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அதற்காம் வழி வகைகளை மேற்கொள்வது தன் கடன் எனத் துணிந்தாள். அவ்வாறு துணிந்த அவள், அப் பெண்ணின் துயர் நிலையினை எடுத்துக் கூறி, மணத்திற்காம் ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளுமாறு அவனைத் தூண்டவே, அவள் ஆங்கு நின்று கொண்டிருந் தாள்.

வழக்கம் போலவே வந்து, காதலியைக் கண்டு அளவளாவி மகிழ்ந்து மீள்வான், தோழியை ஆங்குக் கண் டான்; அவள்பால் சென்றான். வந்து தன் முன் நிற்கும் அவனை, 'அன்ப! என் தோழி நின் துணைவி, இப்போது எவ்வாறு உள்ளாள்? அவள் நிலையில் யாதேனும் குறை யிருப்பக் கண்டனையோ?' என வினவினாள். அவன் அவள்பால் யாதொரு குறையும் கண்டிலன். மாறாக அவனைக் கண்ட மகிழ்ச்சி, அவள் மனதில் நிறைந்து நிற்பதால், அவள் மிக்க தோற்றப் பொலிவோடு தோன்று வதையே கண்டுவந்தான். ஆதலின், "அவள் நிலை நனிமிக நன்று!' பருவமழை பொய்யாது பெய்யப் பெற்ற பயிரே போலவும், தன்பால் வந்து இரப்பார்க்கு இல்லை

யென்னாது வழங்கும் அருள் உள்ளம் உடையான்பால், குறைவுறாது மண்டிக் கிடக்கும் செல்வத்தைப் போலவும், ஒரு தொழிலைத் தொடங்குவதன் முன்னர், அதைக் குறை வற முடிக்கவல்ல வழிவகைகளைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து அறிந்து, அதற்கு வேண்டும் கருவிகளோடு தொடங்கி முடிக்கும் திண்ணிய உள்ளம் உடையான்பால், அவன் எண்ணிய எண்ணியாங்கே சென்று சேரும் செல்வம் போலவும், சிறந்து விளங்குகிறாள் அவள். அவளுக்கு யாதொரு குறையும் இல்லை!" என்றான்.

அது கேட்ட தோழி, "ஐய! நீ அப்பெண்ணின்பால் கண்ட காட்சி, நீ காணும்போது அத்தகையதே என்பதை யானும் அறிவேன். ஆனால் அவள் எப்போதும் அந்நிலை யினள் அல்லள். அவள் உன்னைக் காணாதபோது அவளிருக்கும் நிலையினையும் கூறுகிறேன், கேள். நீர் குறைவறப் பெற்ற நிலங்களை மட்டுமே கண்டவன் நீ. நீர் பெறாது வாடிய நிலத்தினை நீ கண்டிருக்க மாட்டாய். அந்நிலம், எவ்வாறு அழகும் ஆக்கமும் கெட்டுக் கிடக்குமோ, அதைப் போலவும், செல்வ வாழ்வில் சிறந்து விளங்குபவன் நீ ஆதலின், கையில் காசு இல்லாமல் கண்ணீர் விடும் இளைஞனின் கொடுமையினை அறிந்திருக்க மாட்டாய்; காசு இல்லாமையால் இன்பம் தராது கொன்னேகழியும் அவன் இளமையைப் போலவும், நிறை பொருளுடைமையால் நல்லறம் பல செய்து பழகிய நீ, அறம் செய்யாதான் ஒருவனையும், அறம் செய்யா மையால், அவன் வாழ்நாள் பயனின்றிக் கழிவதையும், அவ்வாறு பயனின்றியே தன் வாழ்நாளைக் கழித்துவிட்டு, முதுமை எய்திய ஒருவனையும், அந்நிலையில், அறம்

செய்திலமே என்ற நினைவால் அவன் வருந்தும் நிலை யினையும் அறியாய்; பிறந்ததன் பயனைப் பெறாதே வந்துற்ற அவன் முதுமை போலவும், அழகும் ஆக்கமும் இழந்து காட்சி தருகிறாள் நின் காதலி.

"ஆனால், நீ வரக்கண்டவுடனே, அவள் அவ்வழிவுக் காட்சிகள் மறைய, அழகு பெற்று விடுகிறாளாதலின், அவள் தளர்நிலையினை நீ கண்டிலை. ஆனால், அவளுட னிருந்து பழகும் எனக்கன்றோ தெரியும், அவள், நின்னைப் பெறாமையாலும், நீ வரும் வழியின் ஏதங்கண்டஞ்சுவ தாலும், எத்துணைத் துயர் உறுகிறாள் என்பது. அவளை இந்நிலையில் நெடுநாள் வைத்திருத்தல் ஆகாது. துயர் மிகுதியால், அவள் இறந்துபடுதலும் கூடும். அது மட்டு மன்று. நீ வாராக்கால் வருந்தி, வந்தக்கால் மகிழ்ந்து கிடப் பதால், அவள் உடல்நிலை தளர்வதையும் வளர்வதையும் மாறி மாறிக் கொள்கிறது. அது கண்டு அண்டை அயலில் உள்ளவர் கூறும் பழிச்சொற்களைக் கேட்கவும் பொறுக்க வில்லை. ஆகவே, அவள் தளர்ச்சி ஒழியவும், அவள் அழகு அழியாது நிலைக்கவும், அயலார் கூறும் அலர் உரை கெடவும் வழி செய்ய வேண்டுவது நின் கடன். அதற்கு வழி அவளை வரைந்து கொண்டு பிரிவறியாப் பெருவாழ்வு பெறுதலல்லது பிறிது இல்லை. ஆகவே, இக்களவொழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கடிமணம் புரிந்து கொள்வாயாக. அல்லது, அதற்கு வேறு வழி உண்டேல், அதை உரைத்துச் செல்வாயாக!" என்றாள்.

அவள் கூறிய சொற்கள், தன் கள்வொழுக்க இன்பத் திற்கு ஊறுவிளைவிப்பதறிந்து, இளைஞன் உள்ளம் சிறிதே கலங்கிற்று. அதைக்குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்ட தோழி,

மீண்டும் அவனை நோக்கி, “ஐயா! நீங்கள் இருவரும் நிலைத்த இன்பம் பெற்று, நெடிது வாழ வழி செய்யும் என்சொல், இப்போது நீ பெறுகின்ற இக்களவொழுக்க இன்பத்திற்குத் தடையாக இருப்பதால், நினக்குத் துன்பம் தரும் சொல்லாகத்தோன்றும்; நல்லோர் கூறும் அறிவுரை இன்பமே பயக்கும் என்பதை எவரும் முதலில் உணருவதில்லை. அவ் விதிக்கு நீ மட்டும் விலக்காகுவை கொல்? மேலும் நின் நாட்டு இயற்கைப் பொருள்களின் இயல்பு நின்மாட்டும் காணப்பெறுவதில் வியப்பில்லை யன்றோ? நிறையப் பூத்து நிற்பதால் புலிபோலத் தோன்றும், நறுமணம் நாறும் வேங்கை மரத்தைக் கொடுமை செய்யும் புலியெனப் பிறழக் கருதிச் சினம் கொண்டு, அதன் அடியைக் குத்தி, அவ்வாறு குத்தியதால் ஆழப் புதைந்து போன தன் கோடுகளைப் பிடுங்க மாட்டாது, இமயத்தையே வில்லாக வளைத்தோனும், கங்கை பாய்வதால் ஈரம் பொருந்திய சடை உடையோனு மாய சிவன், உமையோடு கூடியிருந்த கைலை மலையைக் கையால் பெயர்த்தெடுக்கக் கருதித் தொடி விளங்கும் தன் கையை அம்மலைக் கீழ் நுழைத்துப் பின்னர் அக்கையை எடுக்க மட்டாது வருந்திய இராவணனைப் போல், மலைப் பிளப்புகளெல்லாம் எதிரொலிக்குமாறு பெருங் குரலெடுத்துக் கூவிக்கூவி அரற்றும் யானைகளை நிறையக் கொண்டதன்றோ நின் நாடு. இனிய வேங்கையைக் கொடிய புலியெனக் கருதும் நின் நாட்டு யானையின் குணம், நின்பால் இருப்பதாலன்றோ, நிறைந்த இன்பம் தரும் மணத்தினை மேற்கொள்க என யான் கூறுவதைக் கொடுமை உரைப்பதாகக் கருதித் துயர் உறுகின்றனை!” என்றனள்.

தோழி கூறுவதில் உண்மை யிருப்பதைக் கண்ட அவ்விளைஞன் மணத்திற்கு இசைந்தான். "நல்ல நாளில் அவளை மணந்து கொள்வேன். அதற்காம் முயற்சியினை இன்றே மேற்கொள்வேன். இனிக்கவலை ஒழிக!" என உறுதி கூறிச் சென்றான். அவன் உரை கேட்டாள் தோழி. மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரை புரண்டது. ஓடினாள் அப் பெண்ணிடம். "நின் காதலன், உங்கள் மணவினைக்காம் முயற்சியினை மேற்கொண்டு விட்டான். அதற்கேற்ற நன்னாளை எதிர்நோக்கி நிற்கிறான். வேங்கை மலரும் நாள் நன்னாள் என, நம்மவர் கருதுவர். ஆகவே, அவன் அவ் வேங்கை மலரும் நாளை எதிர்நோக்கியுள்ளான்!" என்று கூறி, அதுகேட்டு, அவள் மகிழ்வது கண்டு, தானும் மகிழ்ந்து மன அமைதி பெற்றாள். வாழ்க அத்தோழி!

அத் தோழி நல்லாளை நமக்கு அறிமுகம் ஆக்கும் செய்யுள் இதோ:-

"இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்,
உமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்,
தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுத்து அம்மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழைப்பவன் போல

உறுபுலி உருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவுகொண்டு அதன்முதல் குத்திய மதயானை,
நீடிரு விடரகம் சிலம்பக் கூய்த் தன்
கோடு புய்க்கல்லாது உழக்கும் நாட! கேள்;
ஆரிடை என்னாய் நீ, அரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்

நீர் அற்ற புலமேபோல் புல்லென்றாள், வைகறை
கார்பெற்ற புலமேபோல் கவின்பெறும்; அக்கவின்
தீராமல் காப்பதோர் திறன் உண்டேல் உரைத்தைக்காண்:
இருளிடை என்றாய் நீ, இரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்,
பொருள் இல்லான் இளமைபோல் புல்லென்றாள், வைகறை
அருள் வல்லான் ஆக்கம்போல் அணிபெறும்: அவ்வணி,
தெருளாமல் காப்பதோர் திறன்உண்டேல் உரைத்தைக் காண்;
மறம் திருந்தார் என்னாய் நீ மலையிடை வந்தக்கால்,
அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்காள், வைகறை
திறன் சேர்ந்தான் ஆக்கம்போல் திருத்தகும்: அத்திருப்
புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருள் உண்டேல் உரைத்தைக் காண்:
என ஆங்கு,
நின் உறுவிழுமம் கூறக்கேட்டு
வருமே தோழி! நன்மலை நாடன்,
வேங்கை விரிவிடம் நோக்கி,
வீங்குஇறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே."

இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனைக் கண்டு. தோழி, தலைவியின் துயர்நிலை கூறி வரைவு கடாவ, அவன் வரைய இசைந்ததைத் தலைவிக்குக் கூறியது என்ற துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *மலர்ந்து மணம் நாறும் வேங்கையைக் கொடிய புலியெனக் கொண்டது, இல்லறப் பயனோடு கூடிய பேரின்பம் தர வழி செய்யும் வரைவுகடாய*

கூற்றைக் களவின்கண் பெறும் இன்பத்தை இழக்கச் செய்தல் கருதிக் கொடிதெனக் கருதுதலாம். யானை, தலைவனாம். அது வேங்கையை அழிக்க எண்ணுதல், தோழியின் வரைவுகடாய கூற்றை மறுக்கத் துணிதலாம். கோட்டினைப் பிடுங்கமாட்டாது கூவி அழுதல், அவள் கூற்றைக் கொடுமை உடையதாகக் கருதியதை மாற்றிக் கொள்ள மாட்டாமல், தலைவன் வருந்திக் கூறலாம்.

1. வாங்கிய: வளைத்த; 4. தொடி; வீரவளை; 5. உழத்தல்: வருந்துதல்; 6. உறுபுலி: ஊக்கம் மிக்க புலி; 8. நீடு இரு விடரகம்: நீண்ட பெரிய மலையின் பிளவுகள்; சிலம்ப: எதிரொலிக்க; 9. புய்க் கல்லாது: பிடுங்கமாட்டாமல்; 10. புலம்: விளைநிலம்; புல்லென்றாள்: அழகு இழந்தவள்; 12. உரைத்தைக்காண்: கூறு; 17. தெருளாமல்; உணராமல்; (அவ்வழகு தலைவன் வருகையால் வந்தது என உணரா வண்ணம்;) 18. மறம் திருந்தார்: கொலைத் தொழிலைக் குறைவறப் பெற்ற கானவர்; 21. புறங்கூற்று: அயலார் கூறும் அலர்; 26. வீங்கு இறைபணைத் தோள்; பெருத்த முன் கையினை உடைய பெரிய தோள்.

3

வெற்பனும் வந்தனன்

மலை நாட்டுச் சிற்றூர் ஒன்றில், உயர்ந்த குடியில் பிறந்த ஒரு பெண், மலைச் சாரலின்கண் உள்ள தங்கள் தினைப் புனத்தைக் காத்து வந்தாள். ஒரு நாள், தங்கள் புனத்தை அடுத்து ஓடும் காட்டாற்றில் புது வெள்ளம் வருவது அறிந்து, அதில் ஆடிமகிழத் தன் தோழியரோடும் ஆண்டுச் சென்றாள். சென்று புனலில் பாய்ந்து ஆடிக் கொண்டிருக்குங்கால், அவள் கால்கள் தளர்ந்து போயின. அவள் நடுங்கி விட்டாள். தாமரை மலர் போல் ஒளி வீசும் அவள் கண்கள் சோர்ந்து விட்டன. ஆற்று வெள்ளம் அவளைத் தன்னோடே அடித்துக் கொண்டு சென்றது. அப்போது, அவ்வழி வந்த ஓர் இளைஞன், அதைக் கண்டு, ஆற்று நீரில் திடுமெனக் குதித்துத் தன் மார்பில் அணிந்துள்ள புன்னை மலர் மாலை அலையுமாறு நீந்திச் சென்று, அவளைப் பற்றித் தன் மார்பு அவள் மார்போடு பொருந்துமாறு அணைத்துக் கொண்டே வந்து, கரை சேர்த்துக் காப்பாற்றினான்.

இவ்வாறு ஒரு சூழ்நிலை வாய்க்கும் என்பதை அப் பெண்ணோ அல்லது அவனோ எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், அவ்வாறு ஒரு நிலை வாய்த்து விட்டது. எதிர்பாராது நிகழ்ந்ததேயாயினும், அது அவ்விருவர் உள்ளத்தும் காதல் விதையைத் தூவி விட்டது. அன்று முதல், அவன், தினைப் புனத்திற்கு வந்து, அப்பெண் ணோடு சிறிது நேரம் அளவளாவி மகிழ்ந்து செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டு விட்டான். அவர்கள் காதல் வளர்ந்தது. ஆயின் ஆற்று நிகழ்ச்சியையோ, அவர்கள் காதல் ஒழுக்கத்தினையோ, அப் பெண்ணின் பெற்றோர் அறியார்.

சில நாட்களில், பெண்ணைப் பெற்றோர், அவளைத் தம் வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்று விட்டனர். அதனால், அவளைக் காண்பதும் அவனுக்கு அரிதாகி விட்டது ஆகவே, அவன் அவளை மணஞ்செய்து கொள்ள உறுதி பூண்டான். அவ்வாறே, அவன் பெற்றோர் அப் பெண் ணின் பெற்றோரின்பால் மணம் பேச வந்தனர். ஆனால் அவள் பெற்றோர் யாது காரணத்தாலோ. அம்மணத்திற்கு இசைய மறுத்து விட்டனர்.

அதை அறிந்தாள் அப் பெண்ணின் தோழி. பெற்றோர் செயலால் பெரும்பழி நேரும் என உணர்வாள் அவள். அப் பெண் மணந்து கொள்வதாயின், அவ்விளை ஞனையே மணந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அவன் அவளை ஆற்று நீரிலிருந்து காப்பாற்றிய அன்றே, அவனை அவள் கணவனாகக் கொண்டு விட்டாள். ஆகவே, அவளை அவனுக்கே மணம் செய்து தரல் வேண்டும். அதற்கு மாறாக, அவனுக்கு மணம் செய்து தர

மறுப்பரேல், அவள் உயிர் வாழாள். அதனால், அவள் பெற்றோர் பெருங் கேடுறுவர். மேலும், தம் மகள் உயிரைக் காத்து, அவன் செய்த நன்றியை மறந்த பாவிகளுமாவர் என அஞ்சினாள். ஆனால், அவளும், அவனும் கொண்ட காதலை அவள் பெற்றோர் அறியார். அதனாலேயே, அவர்கள் மறுத்தனர். ஆகவே, அவர்கள் மீதும்பழியில்லை, என இவ்வாறும் எண்ணிற்று அவள் உள்ளம். ஆகவே, அதை அவர்களுக்கு உணர்த்த உறுதி கொண்டாள். உடனே, அப் பெண்ணை வளர்த்தவளும், அப் பெண்ணைப் பெற்ற தாயின் உயிர்த் தோழியுமாய தன் தாயிடம் சென்றாள்.

“அம்மா! நம் மலைநாடு, இப்போது வற்றாத வளம் பல பெற்று விளங்குகிறது. ஆனால், இனி அவ்வளம் அற்றுவிடும். வள்ளிக் கொடி கிழங்கு விடாது. மலைகளில் உள்ள தேன் கூடுகளில் தேன் சேராது. கொல்லையில் நாம் விதைத்த தினை நன்கு கதிர் வாங்காது. காரணம், நம்மலை நாட்டு மக்கள் அறம் பிறழ்ந்து விட்டனர். பழிதரு செயல் புரியத் தொடங்கி விட்டனர். ‘நிலவளம் அற்றுப் போய்விடின், அது பற்றிக் கவலை இல்லை. வேட்டை யாடிப் பிழைத்து விடுவோம்!’ என்று அவர்கள் கூறலாம். ஆனால் அதுவும் இயலாது. மலை நாட்டு மகளிர், தம் கணவரையே கடவுளாகக் கொண்டு வணங்கி வழிபடும் கற்பு நெறியில் பிறழாது நிற்பதனாலேயே, அவர் கணவன்மாராய கானவர்களும் வேட்டையில் வல்லரா யுள்ளனர். அவர்கள் எய்யும் அம்பும், குறி தவறாது சென்று, உயிர்களைக் கொல்கிறது. இனி அது இயலாது. காரணம் மலை நாட்டு மகளிரின் கற்பு நெறிக்குக் கேடு

வந்து விட்டது. அதுவும், அக் கானவர்களால்!" என்று பலப்பல கூறினாள், தன் தாயிடம்.

தன் மகள் திடுமெனவந்து, இவ்வாறு ஏதேதோ கூறக் கேட்ட செவிலி, "மகளே! நாட்டில் நடவாதது என்ன நடந்து விட்டது? கானவர் யாருக்கு என்ன பிழை புரிந்து விட்டனர்? அவரால் யாருடைய கற்பிற்குக் கேடு வந்து விட்டது? அக்கேடு வந்தவாறு எவ்வாறு? எல்லாவற்றை யும் விளங்கக் கூறு," என்றாள். உடனே தோழி, ஆற்று நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறி, "அம்மா! நீ வளர்த்த அவள், அவ்விளைஞனையே மணந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அவள் அவனையே கணவனாகக் கொண்டு விட்டாள். அவள் பெய் எனச் சொல்லின், மழை பெய்யும். அவ்வளவு சிறந்த கற்புடையவளாகி விட்டாள். ஆனால், அவள் பெற்றோரோ, அவளை அவனுக்குத் தர மறுத்து விட்ட னர். அதனால் அவள் ஆற்றொணாத் துயர் உறுகிறாள். அவள் துயர் நம் குடியின் ஆக்கத்தைக் கெடுத்து, அழிவைத் தேடி வந்து தரும்!" என்று கூறினாள். அது கேட்ட செவிலி, "அவ்விளைஞன் யாவன்? அவன் தகுதி யாது? நம் மகளை மணந்து கொள்ளத் தக்க மாண்புடை யனோ?" எனக் கேட்டாள்.

அது கேட்ட தோழி, "அம்மா! அவன் ஓர் உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவன். அவன் நாடும் வளம் நிறைந்த நாடு. அவன் நாட்டில், தினைப் புனத்துப் பரண்மீது அமர்ந்து காவல் புரியும் மகளிர், தம் மயிர் ஈரம் போகப் புகைக்கும் அகிற்புகை, வானவெளி முழுதும் சென்று பரவ, அப்புகை யுள் மூழ்கிய முழுமதியின் ஒளி மழுங்கிய அத் தோற்றத் தோடே, அது மலையுச்சியைச் சென்று அடைய, தம்

நாட்டு மலைகள், எண்ணற்ற தேன்கூடுகளைக் கொண்டிருப்பதால், எங்கு நோக்கினும் தேன் கூடுகளையே கண்டு பழகிய அவன் நாட்டு மக்கள், அம் மதியையும் தேன்கூடு என்றே கருதி, அதைக் கொணர்வான் வேண்டி மூங்கிலேணி இட முனைவர். அத்துணை வளம் நிறைந்தது அவன் நாடு. மேலும், துன்பத்தில் ஆழ்வார் யாவரேயாயினும், அவர் துயர் துடைத்தல் மக்களின் தலையாய கடனாம், எனக் கருதும் அருள் உள்ளம் உடையவன் அவன். அவ்வளவு சிறந்தானை நாம் எளிதில் பெற்று விடல் இயலாது. கிடைத்தற்கரியனாய அவனுக்கு நம் மகளை மணம் செய்து தர மறுத்தல் மதியுடையோர் செயலன்று. மேலும், அஃது அறமும் ஆகாது!" என்றாள்.

அவள் கூறியன கேட்ட செவிலி, தம் பெண்ணின் காதல் உறுதியுடைத்து, அது வாழ, வழி செய்தலே விழுமிய அறமாம் எனத் தெளிந்து, அவளைப் பெற்ற நற்றாயிடம் சென்று, நடந்ததை நிரலே எடுத்துக் கூறினாள். தன் மகள், காதல் ஒழுக்கத்திலும், கற்பு நெறியிலும் சிறந்து விட்டாள் என்பது கேட்டு மகிழ்ந்த அத்தாய், அதை அப்பெண்ணின் தந்தையும் தமையன்மாரும் சினவாது கேட்டு இசையும் வண்ணம் எடுத்துரைக்கவல்ல வகைகளையும், அதற்கேற்ற காலத்தையும் தேர்ந்து சென்று, அவர் ஏற்குமாறு இனிது எடுத்துக் கூறினாள்.

தாங்கள் எவனுக்குத் தம் மகளை மணம் செய்துதர மறுத்தனரோ, அவனையே தம் மகள் காதலித்துள்ளாள். மறுத்து அனுப்பிய அவனைத் தாமே சென்று வருந்தி அழைத்து வந்து மணம் செய்து அனுப்புதல் வேண்டும் என்பதை அறிந்தவுடனே, அவர் மானம் கெடக் கடுஞ்

சினம் பிறந்தது. கண்கள் சிவப்பேறின. பெரிய வில்லும் சிறந்த அம்பும் பெற்றிருந்தும் என்னாம்? இவற்றால் நம் மானத்தைக் காத்துக் கொள்ள முடியவில்லையே! இவை யிருந்து என்ன பயன் என வெறுத்து, அவற்றை நோக்கினர். ஒரு சில நாழிகை, உள்ளம் கொதிப்பேறச் சினத்தால் ஒன்றும் புரியாது உழன்றனர். பின்னர்த் தம் மகளைப் பெற்ற அருமை, அவள் மாண்பு, அவள் காதற் சிறப்பு, கற்பின் பெருமை, அவ்விளைஞன் ஆற்றல், அருள், அவன் குடிப் பெருமை, தம் கடமை ஆக இவற்றையெல் லாம் ஒவ்வொன்றாக உணர்ந்து, சினம் மாறித் தம் பெண் ணிடத்தோ, அவ்விளைஞனிடத்தோ குற்றம் இல்லை, இது காலம் செய்த குற்றம் எனத் தெளிந்து, அவளை அவனுக்கே மணம் செய்து தர இசைந்தனர்.

அவர் இசைந்தது அறிந்து மகிழ்ந்தாள் தோழி. ஆயினும் அவளும் அவனும் கொள்ளும் திருமணம், விரைவில், மேலும் இடையூறு எதுவும் நேராமல், இனிது முடிய வேண்டுமே என்று கவலைகொண்டாள். அதனால், மகிழ்ச்சியளிக்கும் அச் செய்தியை அப் பெண்ணிற்கு அறிவித்து, அவளையும் உடன் கொண்டு சென்று, ஊரை அடுத்துள்ள குன்றில் கோயில் கொண்டிருக்கும் குமரவேள் மகிழ்ந்து அம் மணத்திற்குத் துணைபுரிவான் வேண்டி, அவனை வணங்கி, வழிபட்டு, அவன் விரும்பும் குரவைக் கூத்தை அவன் முன் ஆடத் தொடங்கினாள் அவ்வாடற்குரிய பாட்டாய கொண்டு நிலைச் செய்யுளைத் தொடங்குமாறு அப் பெண்ணை வேண்டிக் கொண்டாள். அவள் தொடங்கிப் பாட, அவளைப் பின்பற்றி இவள் பாட, இருவரும் கீழ்வரும் பொருள் அமைந்த பாடலை மாறி மாறிப் பாடிப் பரவினர்.

"நான் மணங்கொள்ளும் அந் நன்னாளன்று, தாம் பண்டு மறுத்த ஒருவனுக்கே, தம் மகளை மணம்செய்து கொடுக்க நேர்ந்தமை கண்டு நாணும் நம் உறவினர், தம் நாண்கெட்ட அந்நிலையினை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள் வரோ? உண்மையில், தாங்கற்கரிய ஒன்றைத் தாங்கவல்ல அவ்வாற்றலை, அவர் என்ன தவம் செய்து பெற்றனரோ? நிற்க, நம் திருமணம், வேங்கைப் பூவின் பொன்னிற மகரந்தப் பொடிகள், பொற்றுகளைப் பரப்பினாற் போல் உதிர்ந்து கிடக்கும் நம் மனை முன்றிலில், நாட்டார் அறிய நடைபெறும் அன்றோ? அவ்வாறு, பலர்அறி மணத்தை மேற்கொண்ட அன்றே, அம் மணத்தையே எப்போதும் எண்ணியிருந்தமையால், மணம் நடப்பதாகப் பலகால் கனவில் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்த அக்கனவுத் திருமணத்தை இனிக் காணாது விடுமன்றோ?" என்ற பொருள் அமைய வந்த பாட்டை அவள் முன்னாகப் பாடினாள்.

அதைத் தொடர்ந்து, "விண்ணைத் தொடும் மலை நாட்டானாய் நின் காதலனும் நீயும், திருமணத்தின்போது ஒருவரை யொருவர், இதற்கு முன் பார்த்துப் பழகியறியாத புதியவர் போல் நடிப்பீர்களோ? அவ்வாறு நீங்கள் நடிப்பின், நானும், உங்கள் இருவருக்கும் உள்ள உறவினை அறிந்தும் அறியாதாள்போல், நடிப்பன். நிற்க. மணவினை கண்டு தோன்றும் மகிழ்ச்சியால் மனத்தில் உளவாம் நாணத்தாலும், என் நடிப்பைக் கண்டு நகை பிறக்கும் என்ற அச்சத்தாலும், நீ, நின்காதலன் மணக்கோலத்தையும் காணாவாறு, கண்களை மூடிக் கொள்ளுதல் கூடாது. அவன் மணக் கோலத்தைக் காணாத கண்கள் உண்மையில் காணும் கண்களா? காணாக் குருட்டுக்

கண்களாம்!'' என்ற பொருள் அமைத்துத் தோழி பாடினாள்.

அது கேட்ட அப்பெண் அப்பாட்டைத் தொடர்ந்து, "நான் என் கண்களை மூடிக்கொள்வதால், என்ன கெட்டு விடும்? உன் கண்களையே என் கண்களாகக் கொண்டு காண்பேன். நீ காண்பது நான் காண்பதன்றோ! நீ கண்டால் அதுவே அமையும். நான் வேறு காண வேண்டு வதில்லை!" என்ற கருத்தமைந்த பாட்டைப் பாடினாள்.

அதுகேட்ட தோழி, "அதுநின் கருத்தாயின், நெய்தல் மலர்போல், மைதீட்டப் பெற்ற அழகிய நின் கண்கள், என் கண்கள் ஆகுக. அதாவது காணும் என் கண்களைப் போன்றே, நின் கண்களும் அம் மணக் கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்க!" என்ற பொருள் பொதிந்த பாட்டைப் பாடி, ஆட்டத்தை முடித்தாள்.

சில நாட்கள் கழிந்தன. பெண்ணின் பெற்றோர், மனம் மாறி, மணவினைக்கு இசைந்தனர் என அறிந்த இளைஞனின் பெற்றோர், மீண்டும் மணம் பேச வந்தனர். முன் போல், இம்முறையும், மண முயற்சி தடையுறுதல் கூடாது எனும் கருத்தோடு, கணி நூலை நன்கு கற்றோனும், 'இவர் இருவரும் மணந்து மணமக்களாதல் தகும்!' எனக் கூறும் தன் சொல், கூறியவாறே முடியுமாறு கூற வல்லோனுமாய கணி ஒருவனைக் கொண்டு நன்னாள் தேர்ந்து, அந்நாளில், எச் செய்தியையும், வகுத்தும், தொகுத்தும் கூறி வெற்றி காணும் சான்றோர் களையும் உடன் கொண்டு மணம் பேச வந்தனர். அது கண்ட தோழி, அப்பெண்ணின்பால் ஓடி, "என் ஆருயிர்

அனையாய்! நின் தோள் உற்ற தளர்ச்சியும், அத்தளர்ச்சி கண்டு அயலார் கூறும் அலரும், திருமணம் நடைபெற்ற தாக, நாள்தோறும் கனவில் கண்டு கண்டு கலங்கும் கலக்கமும் எல்லாம் ஒரு சேர அழியுமாறு , அவன் அதோ வந்து விட்டான். இனி, நின் கவலை யொழிந்து, கண் ஒளிவீசக் கவின் பெற்றுச் சிறப்பாயாக!" என வாழ்த்தி னாள். வாழ வழி வகுத்து, வாழ்த்திய அத்தோழி வாழ்க! இந் நாடகத்தை நாடறியக் காட்டும் நல்ல படம் இதோ! கண்டு களி கூர்க!

"காமர் கடும்புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவாள்
தாமரைக்கண் புதைத்து, அஞ்சி, தளர்ந்து, அதனோடு ஒழுகலால்
நீள்நாக நறும்தண்தார் தயங்கப் பாய்ந்து, அருளினால்
பூண் ஆகம் உறத்தழீஇப் போதந்தான் அகன்அகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனால் என்தோழி

அருமழை தரல்வேண்டில் தருகிற்கும் பெருமையளே;
அவனுந்தான், ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை உண்டு இயங்கும்
தேனின் இறால் என ஏணி இழைத் திருக்கும்
கான்அகல் நாடன் மகன்;

சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே!
வள்ளி கீழ்விழா; வரைமிசைத் தேன் தொடா;
கொல்லை குரல்வாங்கி ஈனா; மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்துஒழுக லான்;
காந்தள் கடிகமழும் கண்வாங்கு இருஞ்சிலம்பின்

வாங்குஅமை மென்தோள் குறவர் மடமகளிர்
தாம்பிழையார், கேள்வர்த் தொழுது எழலால், தம்மையரும்
தாம் பிழையார் தாம்தொடுத்த கோல்;

எனவாங்கு,

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு, திறப்பட
என்னையர்க்கு உய்த்து உரைத்தாள் யாய்;
அவரும், தெரிகணைநோக்கிச், சிலநோக்கிக் கண்சேந்து,
ஒருபகலெல்லாம் உருத்தெழுந்து, ஆறி
இருவர்கண் குற்றமும் இல்லையால் என்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை;
தெரியிழாய்! நீயும் நின்கேளும் புணர
வரைஉறை தெய்வம் உவப்ப, உவந்து
குரவை தழீஇ யாம்ஆடக், குரவையுள்
கொண்டு நிலைபாடிக் காண்; நல்லாய்!
நன்னாள் தலைவரும் எல்லை நமர்மலைத்
தம்நாண்தாம் தாங்குவார் என்நோற்றனர் கொல்;
புனவேங்கைத் தாது உறைக்கும் பொன்னறை முன்றில்
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமாம் அன்றோ!
நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே,
கனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ!
விண்தோய் கல்நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டு அறியாதீர்போல் படர்கிற்பீர் மன்கொலோ!
பண்டு அறியாதீர்போல் படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டறியா தேன்போல் கரக்கிற்பென் மன்கொலோ;
மைதவழ் வெற்பன் மணஅணி காணாமல்,
கையால் புதைபெறூஉம் கண்களும் கண்களோ?

என்னைமன், நின்கண்ணால் காண்பென்மன் யான்,
நெய்தல் இதழ்உண்கண், நின்கண் ஆகு; என்கண் மன்;
எனவாங்கு,

நெறியறி செறிகுறி புரிதிரிபு அறியா அறிவினை முந்துறீஇ
தகைமிகு தொகைவகை அறியும் சான்றவர் இனமாக
வேய்புரை மென்தோள் பசலையும், அம்பலும்,
மாயப்புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடன் நீங்கச்
சேய்உயர் வெற்பனும் வந்தனன்;

பூ எழில் உண்கணும் பொலிகமா இனியே."

தம் மகளை, அவள் காதலித்தானுக்குத் தரப் பெற்றோர் மறுப்பதறிந்த தோழி, அப் பெண்ணிற்கும், அவனுக்கும் காதல் உண்டாய வரலாற்றினைக் கூறிச் செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் நற்றாய்க்கு அறத் தொடு நிற்ப, அவள் தந்தை முதலியோர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவரும் ஒருவாறு உடன்பட்டதைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறி, அவர் மணம் விரைவில் முடிதற் பொருட்டு, வரையுறை தெய்வத்திற்குக் குரவையாட, அவன் வரைய வருதல் அறிந்து தலைவிக்கு உரைத்தது எனும் துறையமைய வந்துளது இச் செய்யுள்.

உள்ளுறை: *மிக்க ஒளிபொருந்திய திங்கள், புகையால் மறைப்புண்டு, ஒளி மழுங்கித் தோன்றுவதால், அதைக் கைப்பற்றிப் பயன் கொள்ளக் கருதுதல் போல், புகழ் மிக்க தலைவனும், தன் அருட்குணத்தால் ஆற்றில் பாய்ந்து அவளைக் காப்பாற்றியதனால் எளியனாதல் கருதி, அவனை மணந்து கொள்ளக் கருதினர் என உள்ளுறை உவமம் கொள்க.*

1. காமர் : விருப்பம் தரும்; 3. நாகம்: புன்னை; தார்: மாலை; 4. போதந்தான்: வந்தவன்; 7. இதணம்—பரண். 9. இறால்: தேனடை; 15. கண்வாங்கு இரும் சிலம்பு: பார்த்தவர் கண்களைத் தன்பாலே ஈர்த்துக் கொள்ளும், பேரழகு பொருந்திய கரியமலை; 16. வாங்கு அமை: வளைந்த மூங்கில்; 18. கோல்: அம்பு; 20. அறத்தொடு நிற்றல்: உண்மை கூறல்; 25. தெரு மந்து: மனம் கவன்று; 34. நனவிற்புணர்ச்சி: நாடறிய நடைபெறும் திருமணம்; 36. கனவிற் புணர்ச்சி : கனவிற் கண்ட திருமணம்; 46. நெறியறி; கணிநூல் கூறும் முறை அறிந்த; செறிகுறி: மணமக்கள் இருவர் கூடுதற்காம் நல்ல நாள்; புரிதிரிபு: தவறுதல்; அறிவன்: கணிகூறு வோன். 48. வேய்புரை: மூங்கிலை ஒத்த; 49. மாயப்புணர்ச்சி: கனவில் கண்ட திருமணம்.

4

அகவினம் பாடுவாம்

மலையும் காடும் மண்டிக் கிடக்கும் குறிஞ்சி நிலம். அந்நிலத்தில் ஆங்காங்கே அமைந்துள்ளன பல சிற்றூர்கள். அவற்றுள் ஓர் ஊரை அடுத்துள்ள ஒரு தினைக் கொல்லை. ஆங்கே இரு பெண்கள். ஒருத்தி, அக்குறிஞ்சி நிலத்துச் சிற்றூர்க் கோமகன் மகள். மற்றொருத்தி அவள் தோழி. இருவரும் தங்கள் தங்கள் தினைக் கொல்லை யினைக் காக்கும் கடமை பூண்டு வந்தனர்.

அவருள் ஒருத்தி, அந்த ஊர்த் தலைவன் மகள். சில நாட்களாகக் கவலை மிகக் கொண்டு, கடமையிலும் கருத்தின்றி, எந்நேரமும் ஏதோ ஒரு சிந்தினையில் ஆழ்ந்த வண்ணம் இருக்கத் தொடங்கினாள். அவள் மனக் கவலைக்காம் காரணத்தை அறிவாள் அத்தோழி. அவர்கள் ஊரை அடுத்திருந்த மற்றோர் குறிஞ்சி நிலத்து ஊரில் சிறந்த குடியில் பிறந்த ஓர் இளைஞன் உளன். அவனும், இவளும் காதல் கொண்டிருந்தனர். காதல்

கொண்ட நாள் முதல், நாள்தோறும் தவறாது வந்து, அவளோடு சிறிது நேரம் அளவளாவி மகிழ்ந்திருந்து செல்லும் இயல்புடைய அவன், சின்னாட்களாக வந்திலன். அவன் வராத காரணம் தெரிந்திலது. அதனால், அவள் கவலை அதிகமாயிற்று. அதே எண்ணமாய் எப்போதும் ஏக்கங் கொண்டிருக்கத் தொடங்கினாள்.

இவ்வாறு நாள் முழுவதும் கவலை கொண்டிருத்தல், அவள் உடல் நலக் கேட்டிற்குக் காரணமாம் என உணர்ந்து, அவள், தன் கவலையைச் சிறிது நேரமாவது மறந்து மகிழ்ந்திருக்க மார்க்கம் தேடினாள் தோழி. ஆடல் பாடல் அகத்தின் கவலையை மாற்றி மகிழ்ச்சியூட்டும் என்பதை அவள் அறிவாள். அதனால், ஒரு நாள் அப்பெண்ணை நோக்கி, "எந்நேரமும் இவ்வாறு கவலை கொண்டிருத்தல் கூடாது. சிறிது நேரம் ஆடிப்பாடி அகம் மகிழலாம், வா!" என அழைத்தாள். ஆனால், ஆடல் பாடல்களில் அப்பெண்ணிற்கு ஆர்வம் உண்டாக வில்லை. ஆயினும் அவள் வேண்டுகோளை மறுக்கவும் முடிய வில்லை. ஆகவே, அதற்கு இசைந்தாள். ஆனால், வெறும் ஆடல் பாடல் மட்டும் தனக்கு ஆறுதல் அளித்து விடாது; ஆகவே, தன் உள்ளத்திற்கு ஊக்கம் ஊட்டும் வகையில் அவற்றை அமைத்துக் கோடல் வேண்டும் என விரும்பினாள்.

உடனே தோழியை அழைத்துத், "தோழி! நீ விரும்பியவாறே ஆடலாம் பாடலாம். ஆனால் ஒன்று. நாம் பாடும் பாட்டு உலக்கைப் பாட்டாக இருக்கட்டும். அப் பாட்டின் பொருள், தான் தந்த காதல் நோய்க்குத்

தானே மருந்தாவதல்லது, பிறிதொரு பொருளால் தீர்க்க லாகாக் கொடுமை வாய்ந்த காதல் நோயைக் கொடுத்து விட்டு, மீண்டும் நம்மைக் கருதாது மறந்து போன கொடியோனாய, அவ்விளைஞனுக்குரிய மலையாய் இருப்பதால் வளம் அற்று வறண்டு போக வேண்டியதாக வும், அவ்வாறு ஆகாது, அதற்கு மாறாக, வளம்பல பெற்று வனப்புடன், அதோ தோன்றுகிறதே அவன் மலை! அதைப் பற்றியதாகட்டும்," என்றாள். அவளும் அதற்கு இசைந்தாள்.

உடனே அரும்பு வளருமளவு முற்றியதனால் மணம் வீசும் சந்தன மரத்தாற் செய்த ஓர் உரலையும், முத்து உதிருமளவு முதிர்ந்து நீண்ட இரு தந்தங்களையும் கொண்டு வந்தனர். கொல்லையில், முற்றித்தலைசாய்த்துக் கிடக்கும் தினைக் கதிர்களைக் கொண்டு வரச் சென்றனர். ஆண்டு, அவர்கள் கண்ட கதிர்க் காட்சி, அவர்கள் உள்ளத்தில் மற்றொரு காட்சியைக் கொண்டு வந்து காட்டிற்று. தம் வீடு நோக்கி வரும் விருந்தினரை, அவர் சேய்மைக்கண் வரும்போதே அகம் மகிழுமாறு, அன்போடு பார்த்து, அவர் அண்மையில் வந்தக்கால், அவர் உள்ளம் உவக்கும் இன்சொற்களை வழங்கி வரவேற் கும் நற்குடிப் பிறந்த மகளிர்பால் செருக்கு நில்லாது, அவர்பால் என்றும் நாணமே குடிகொண்டிருக்கும். நாண் நிறை அந்நல்லார், பணிவு தோன்ற நிற்கும் காட்சியை, முற்றி விளைந்த கதிர்கள் நினைப்பூட்ட, அம் மகிழ்ச்சியால் சிறிது நேரம், தம்மை மறந்து நின்றனர். பின்னர், அக் கதிர்களிற் சிலவற்றைக் கொய்து

கொணர்ந்து உரலில் இட்டனர். யானைத் தந்தத்தாலாகிய உலக்கைகளைத் தம் கையிற் பற்றி, மாறி மாறி இடித்துக் கொண்டே, பாட்டையும் பாடத் தொடங்கினர்.

கையில் உலக்கையைத் தாங்கி நிற்கும் அப் பெண்ணைக் கண்டாள் தோழி. அவள் அழகிய நெற்றி, அடர்ந்த கூந்தல், மூங்கிலைப்போல மென்மை வாய்ந்து பருத்த தோள், மலர்சூடி மணம் நாறும் தலைமுடி எனும் இவை கொண்டு நிற்கும் அவள் காட்சியைக் கண்டாள். கண்ணிற்கு விருந்தளிக்கும் இக்கவினெல்லாம் அவனைப் பற்றிய கவலையால் கெடுகின்றனவே என்ற எண்ணம் அவள் உள்ளத்தையும் சிறிதே துன்புறுத்திற்று. தானே கவலின் அவளும் கவல்வள் என்று அஞ்சினாள். உடனே அச் சிந்தனையைச் சிதைத்துவிட்டு அப் பெண்ணை நோக்கித் "தோழி! தன்பால் மூங்கில்களிடையே, காற்று வீசுவதால் எழும் ஒலி, நமக்குங் கேட்கும் அத்துணை அண்மையில் உள்ள அவன் மலையை, முன்போல் பழிக்காது, பாராட்டி ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக! பின்னர் நான் பாடுகிறேன்," என்றாள். ஆனால், அவள் தயங்கி னாள். பாடுமளவு அவள் உள்ளம் இன்னமும் தெளிய விலலை என்பதை உணர்ந்து, முதலில் தானே பாட்டைத் தொடங்கினாள்.

பாடத் தொடங்கியவள், 'அவ்விளைஞன் உற்றாரைக் கைவிடும் ஒழுக்கம் உடையவன் என்ற உணர்வினாலேயே இந்தப் பெண், அவனைப் பழிக்கிறாள். ஆனால், அவன் அத்தகையன் அல்லன் என்பதை அவளுக்கு உணர்த்த வேண்டும்,' எனக் கருதினாள்.

அதனால், தான் பாடிய பாட்டில், "அவன் நாட்டு மலைகளில், தங்கள் குலக்கடவுளாம் குமரவேள் இருக்கும் குன்றை நோக்கி, அவன் மலைநாட்டு மகளிர் கூப்பித் தொழும் கைகளைப் போல, மலர்ந்திருக்கும் காந்தள் மலர் களில் நிறைந்திருக்கும் உயர்ந்த இனிய தேன், கொள்வார் வந்து கொள்வதற்கு இயலாது. மலர்கள் காற்றால் அசைப் புறுவதால், கீழ் வீழ்ந்து, வீணாதலைக் காணும் அவன், தன் காதலியும், தான் வந்து மணந்து கொள்வதற்கு முன்னரே, மனக்கவலையால், தன் நலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்வளோ எனும் கருத்தால் விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்வன். அப் பண்பு அவன்பால் உண்டு. தன் அருள் வேண்டித் தன்பால் அடைந்தாரின் துயர் போக்கித் துணை புரியும் பண்புடையவன் அவன்!" என்ற பொருள் அமைத்துப் பாடிவிட்டு, "ஆகவே, தோழி! அவனைப் பழித்துப் பாடுவதை விடுத்துப் புகழ்ந்து ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக!" என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

ஆனால், அவ்வாறு வேண்டிக் கொண்டும், அப் பெண் பாடினாளல்லள். அது கண்ட தோழி, மீண்டும் தானே பாடத் தொடங்கினாள். அப் பெண் இன்னமும் மனந்தெளியாமை கண்டு, அவள் தெளியுமாறு, மீண்டும் அவன் புகழையே தன் பாடற்பொருளாகக் கொண்டாள். "தோழி! அம் மலைநாட்டு மகன் நின்னை மறந்து விட் டான் என மனங்கவலற்க. அவன் அத்தகையான் அல்லன். தான் காதலித்த ஒரு பெண் மனக் கவலையால் தன் இயற்கை நலம் கெட்டு வருந்துவளாயின், அவள் வருந்துவ தினும் மிக வருந்தும் மாண்புடையான் அவன். மேலும், தான் காதலித்த ஒரு பெண்ணை, 'எனக்கு மணம் செய்து

தாருங்கள்!' என அப் பெண்ணின் உறவினர்பால் சென்று கேட்கும் மக்கட் சாதியினரைப் போன்ற, அவன் மலைவாழ் ஆண் குரங்கு, தான் விரும்பும் பெண் குரங்கைத் தனக்குத் தருமாறு, தன் இனக் குரங்குகள்பால் சென்று குறை கூறும். அந்தக் காட்சியை நாள்தோறும் காண்பவன் அவன். அவன் மலைவாழ் குரங்கிடத்தே காணும் இக் குணம், மாண்பு நிறை மகனாகிய அவனிடத்தும் அமைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயம் இல்லை. ஆகவே, அவன், உன்னை மணம் செய்து தருமாறு, நம் பெற்றோர் பால் மணம் பேச விரைவில் வருவன். இது உறுதி. ஆகவே, கவலை கொள்வதோ, அவனைப் பழிப்பதோ செய்யாது, மகிழ்ந்து பாராட்டி, ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக!" என்ற பொருளமைத்துப் பாடி வேண்டிக் கொண்டாள்.

தோழி அவ்வளவும் கூறி, இரு முறை வேண்டியது கண்டு, அப் பெண்ணின் உள்ளமும் பாட ஒருவாறு இசைந்தது. பாட இசைந்ததே யாயினும், அவனைப் பாராட்ட ஒருப்பட்டிலது. அந்த அளவு அவள் மனம் இன்னமும் தெளியவில்லை. தளர்ந்து, தன் அழகு இழந்து காணும் அவள் உடல், அது பண்டு பெற்றிருந்த பேரழகை நினைப்பூட்டிற்று. அதனால் கலங்கிற்று அவள் உள்ளம். முறுக்கற மலர்ந்து, மகரந்தம் நிறைந்து, மணம் நாறும் மலர்களால் நிறைந்து தாழ்ந்துள்ள ஒரு கிளையில், அம் மலர்களின் மகரந்தம் படியுமாறு, நெருங்கத் தழைத்த தளிரைப் போலச் சுணங்கும் மாமையும் பெற்றுப் பேரழகு தோன்ற விளங்கிய தன் பண்டைய நிலையினையும், அது, பசலை பாய்ந்து வனப்பிழந்து தோன்றும் இன்றைய நிலை யினையும் கண்டு கலங்கினாள். உடனே, இந்நிலைக்குக்

காரணமாய்ப் பிரிந்து மறந்து வாழும் அவ்விளைஞன்பால் கடுஞ்சினம் தோன்றவே, அவனைப் பாடாதிருந்தால் மட்டும் போதாது, அவனைப் பழிக்கவும் வேண்டும் என்று எண்ணினாள். அதனால் தன் தோழியை அழைத்துத், "தோழி! மலைச் சாரலைப் பாடுகிறேன். ஆனால் பாராட்டி அல்ல, பழித்து!" என்று கூறினாள்.

பழித்துப் பாடத் துணிந்ததோடல்லாது, பாடவும் தொடங்கி விட்டாள். "தேன் நிறைந்த மலரைத் தேடிச் சென்று, அதில் உள்ள தேனை உண்டு, பின்னர், அம் மலரை அறவே மறந்து போகும் வண்டுகள் வாழும் மலை, அவன் மலை. ஆகவே, அவ் வண்டின் குணம் அம் மலைக்குரியோனாய அவனிடத்தும் பொருந்தியிருப்பதில் வியப்பில்லையன்றோ? அதனால் பெண்ணொருத்தியைக் காதலித்து, அவள்பால் பேரின்பம் நுகர்ந்துவிட்டுப் பின்னர் அவள் அழகு கெட்டு வாட, அவளை அறவே மறந்து போகும் மாண்பு அவன்பாலும் நிலைத்துவிட்டது. ஆனால், அவன் இயல்பு இது, அவன் மலைவாழ் வண்டின் இயல்பு இது என்பதை அறியாது, விண்ணைத் தொடும் மலையுச்சியில் பந்தாடி இளைத்த தெய்வ மகளிர், அத் தளர்ச்சி போகக் குளிர்ந்த நீரிற் படிந்து ஆடல் வேண்டி, அதற்காக அவன் மலையிடத்து அருவியைத் தேடி வருகின்றனரே! என்னே அவர் அறியாமை!" இவ்வாறு, பழித்துப் பாடி முடித்தாள்.

அப் பெண், அவ்விளைஞன் வந்திலனே என்ற வருத்தத்தினால் அவ்வாறு பழி தூற்றினும், அவன் அத்தகையன் அல்லன். அவள் மாட்டுப் பேரன்பு கொண்டுள்ளான். அவளை மணந்து, இடையறவுபடா

இன்பம் பெறவே எண்ணுகிறான். அவள் விரும்புமாறு, அவளை மணந்து கொள்வான் வேண்டி, அம்மணத்திற் காம் பொருள் சேர்க்கும் பணிமேற்கொண்டுள்ள மையினாலேயே வந்திலன் என்பதைத் தோழி அறிவாள். ஆகவே, அப்பெண் பழித்துப் பாடியது கேட்டு, வாளா இருந்துவிடாது, அவன் புகழ்பாடும் மற்றொரு பாட்டை மீண்டும் பாடத் தொடங்கினாள். தொடங்கியவள், அவன் அத்தகையன் என்பதை, அப்பெண் உணரவல்ல சில செய்திகளைத் தன் பாடற் பொருளாகக் கொண்டு பாடினாள். “தான் விரும்பும் பெண் யானை, முதன் முதலாகக் கருவுற்றதாக, அஃதறிந்து மகிழ்ந்து, கருவுற்றிருக்குங் காலத்தில் அது ஆசைப்படும் பொருள் எதையும் தவறாது தருதல் வேண்டும் எனத் துணிந்து, அவ்வாறே, நீண்டு வளர்ந்து, நன்கு முற்றிச் சுவை பெற்றிருக்கும் கரும்பின்மீது அதற்கு ஆசை உண்டாக, அது கிடைக்கும் இடம் தேடிச் சென்று, முறித்துக் கொணர்ந்து தரும் ஊக்கமும், உரனும் மிக்க யானைகளை நிறையக் கொண்டது, அவன் மலை. அவன் நாட்டு விலங்குகள்பால் காணும் இப்பண்பு அவன் மாட்டும் பொருந்தியிருந்தல் இயல்பே. மேலும் இயல்பாகவே தன் காதலியை மணந்து கொள்ளும் முயற்சி மேற்கொண்டுழைக்கும் அவன், தன் நாட்டு யானையின் செயல் கண்டு, முன்னினும் முயன்று, மணவினையை விரைவில் முடிப்பன்!”

இவ்வாறு, தோழி இளைஞனைப் புகழ்ந்து பாட, அப் பெண் அவனைப் பழித்துப் பாட, அப்போது ஆங்கு வந்த அவ்விளைஞன், அவ்விருவரும் அறியாவாறு, ஓரிடத்தே ஒளிந்திருந்து, அப் பாட்டை முழுதும் கேட்டான். கேட்ட அவனுக்கு, நமக்கு இன்பம் தரும்

இக்களவொழுக்கம், இவளுக்குத் துன்பம் தருவதாய் உளது. ஆகவேதான் இவள் இவ்வாறு பழித்துப் பாடுகிறாள் என்ற உணர்வு பிறந்தது. அதனால், அவளை விரைவில் மணந்து கொள்ளத் துணிந்தான். துணிந்தவாறே, சின்னாட்களுக்கெல்லாம், உற்றார் உறவினர் சூழ, அப்பெண்ணின் தந்தைபால் மணம் பேச வந்தான். அவன் வருகை கண்ட தோழி, விரைந்து சென்று வணங்கி வாழ்த்தினாள். அவளிடத்தில், அவர்கள் அன்று பாடிய வள்ளைப் பாட்டை நினைப்பூட்டி, அதன் பலனாகவே, இவ்வளவு விரைவில் மணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தேனெனக் கூறினான். அது கேட்ட தோழி, அப்பெண்ணின் பால் விரைந்து ஓடிச், செய்தியை விளங்கக் கூறி, மகிழ்ந்து வாழ்த்தினாள்.

அவர்கள் பாடிய வள்ளைப் பாட்டையும், அதன் பயனையும் கூறும் பாட்டு இது:

"அகவினம் பாடுவாம் தோழி! அமர்க்கண்,
நகைமொழி நல்லவர் நாணும் நிலைபோல்
தகைகொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல் உரீஇ,
முகைவளர் சாந்து உரல், முத்தார் மருப்பின்
வகைசால் உலக்கை வயின்வயின் ஒச்சிப்,
பகையில் நோய் செய்தான் பயமலை ஏத்தி
அகவினம் பாடுவாம் நாம்.
ஆய்நுதல், அணிகூந்தல், அம்பணைத் தடமென்தோள்,
தேனாறு கதுப்பினாய்! யானும்ஒன்று ஏத்துகு;
வேய்நரல் விடரகம் நீஒன்று பாடித்தை
கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோல்

எடுத்த நறவின் குலையலம் காந்தள்
தொடுத்ததேன் சோரத் தயங்கும், தன்உற்றார்
இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை.

கல்லாச்கடுவன் கணம்மலி சுற்றத்து
மெல்விரல் மந்தி குறைகூறும் செம்மற்றே,
தொல்லெழில் தோய்ந்தார் தொலையின், அவரினும்
அல்லற் படுவான் மலை.
புரிவிரி புதைதுதை பூத்ததைந்த தாழ்சினைத்

தளிரன்ன எழில்மேனி தகைவாட நோய்செய்தான்
அருவரை அடுக்கல் நாம் அழித்து ஒன்று பாடுவாம்.
விண்தோய் வரைப் பந்து எறிந்த வயா விடத்
தண்தாழ் அருவி அரமகளிர் ஆடுபவே;
பெண்டிர் நலம் வௌவித் தன்சாரல் தாதுஉண்ணும்
வண்டில் துறப்பான் மலை.

நடுங்கா எழில்வேழம் வீழ்பிடிக்கு உற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீங்கண் கரும்பின் கழைவாங்கும், உற்றாரின்
நீங்கலம் என்பான் மலை.

எனநாம்,
தன்மலைபாட நயவந்து கேட்டருளி,
மெய்ம்மலி உவகையன் புகுதந்தான், புணர்ந்துஆரா
மென்முலை ஆகம் கவின்பெறச்
செம்மலை ஆகிய மலைகிழவோனே.”

தோழியும் தலைவியும் பாடிய வள்ளைப்பாட்டில், தோழி, தலைவன் இயல் வாழ்த்த, தலைவி, அவன் இயலைப் பழிக்கத், தலைவன் சிறைப்புறமாக இருந்து

கேட்டு வரைய வருதல் அறிந்து, தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது என்ற துறையமைய வந்துள்ளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *காந்தளின் தேன், அம்மலர் அலைவதால், கொள்வார் வந்து கொள்வதன் முன்னரே கீழ்வீழ்ந்து பாழாதல், தலைவியின் நலம், தலைவன் வாராக் கவலை யால், அவன் வந்து வரைந்து கொள்வதற்கு முன்னரே கெடுதலாம்.*

கடுவன், தன் இனத்தின்பால் சென்று, மந்தியைத்தா எனக் குறைகூறல், தலைவன், தலைவியின் பெற்றோர்பாற் சென்று, தலைவியை மணம் செய்து தர வேண்டுதலாம்.

களிறு, பிடியின் வயாவிற்கா வேண்டிக் கரும்பைத் தேடிக் கொணர்ந்து தருதல், தலைவன் தலைவியை மணந்து, அவள் கருவுற்ற காலத்து, அவள் விரும்பும் பொருளைத் தேடிக் கொண்ர்ந்து தருதலாம்.

1. அகவினம் பாடுவாம்—குரல் எடுத்துப் பாடுவோம்; வள்ளைப்பாட்டு—மகளிர் உரல் இடிக்கும்கால் பாடும் பாட்டு; அமர்—விருப்பம் தருகின்ற; 3. குரல்—கதிர்; 4. முகை—அரும்பு; 6. பகைஇல்நோய்— மருந்து இல்லாத நோய்; நோய்க்குப் பகை மருந்து; 8. பணை— மூங்கில்; தட—பருத்த; ஏத்துகு—பாடுகிறேன்; 10. வேய்—மூங்கில்; நரல்—ஒலிக்கும்; விடர் அகம்—மலைப்பிளவுகளை யுடைய மலை; பாடித்தை—பாடு (பாடு—இத்தை; இத்தை சாரியை) 11. கொடிச்சி— குறப்பெண் 12. நறவு—தேன்; அலம்—அசையும்; 15. கடுவன்—ஆண் குரங்கு; 19. புரிவிரி—இதழ் விரியும்; புதைதுதை — மகரந்தம் நிறைந்த; ததைந்த—நெருங்கிய; 20. தகை—அழகு; 21 அழித்து—பழித்து; 22. வயா—தளர்ச்சி; 26. வீழ்பிடி—விரும்பப்பட்ட பெண் யானை; 27. கடுஞ்சூல்—முதற் கருவு; வயா—கருவுற்ற காலத்துப் பெண்டிற்கு உண்டாம் ஆசை.

5

பாடுகம் வா தோழி!

வளங்கொழிக்கும் மலைநாடு. மா, பலா, வாழை, வேங்கை, ஆசினி முதலாம் மரங்கள் நெருங்க வளர்ந்து மகிழ்ச்சி தரும் காட்சி ஒருபால்; காட்டை அழித்து உழுது விளைத்த கொல்லையில், தினைக் கதிர் முற்றிச் சாய்ந் திருக்கும் காட்சி ஒருபால்; புனத்தின் நடுவே ஓங்கி வளர்ந் திருக்கும் ஆசினி மரத்தின் உச்சியிலே பரண் அமைத்து, அதன் மீதிருந்து காவல் புரியும் கானவர்களையும் அத் தினைக் கதிரைத் தின்னும் கருத்தோடு வரும் களிறு களையும் காணும் காட்சி ஒருபால்; காலமோ இரவு. இடியும் மின்னலும் கூடிப்பெருமழை பெய்யும் நள்ளிருள். ஆகவே, இவ்வேளை காவல் மேற்கொண்டிரார். இந் நேரம், செல்லுதற்கரியதேனும், மின்னல் காட்டும் ஒளித் துணை கொண்டேனும் சென்று, தினையை வேண்டுமளவு தின்று வரலாம். காலம் இதுவே எனக் கருதி ஆண்டு வரும் யானைகள். விளைந்து முற்றிய பயிர்கள், நீரினும், காவலே

நனிமிகத் தேவை என்பதை உணர்ந்து, இடியையோ, மழையையோ பொருட்படுத்தாது இரவிலும் காவல் மேற்கொண்டிருப்பர் அக்கானவர். அவ்வாறு காத்துக் கிடக்கும் கானவர், இரவில் புகும் யானையைக் கண்ணால் காண இயலாது. அதன் அடியோசை கேட்டே, அது வருவதறிந்து, கவண்கல் எறிந்து ஓட்டுவர். ஆனால், இரவாதலின், குறி தவறாது எறிய மாட்டாமையால், கவணினின்றும் புறப்பட்ட கல், வந்த யானையைத் தாக்குவது விடுத்து, வேங்கை மலரை வீணாக்கி, ஆசினிப் பலாவின் பழுத்த பழுத்தைப் பாழாக்கித் தேன்கூட்டை அழித்து, மாமரத்தில் பூவும்காயுமாய்க் காய்த்துத் தொங்கும் குலைகளை நிலை குலைத்து, மாவை அடுத்துத் தாழ வளர்ந்திருக்கும் வாழையில், அதன் பூவை மூடியிருக்கும் மடலைக் கிழித்துக் கடைசியில் அதற்கு அணித்தே இருந்த வேர்ப் பலாவின் பழத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு உட்சென்று தங்கும். இத்துணை வளம் செறிந்தது அம் மலை நாடு.

அம் மலை நாட்டில், சிற்றூர் ஒன்றின் சிறந்த குடியிற் பிறந்த ஓர் இளைஞன், தன் ஊரை அடுத்துள்ள மற்றோர் ஊரில், தன்னைப் போன்றே சிறந்த குடியிற் பிறந்தாள் ஒருத்தியைக் காதலித்தான். அவளும் இவனைக் காதலித் தாள். அவர்கள் காதல் ஒழுக்கம் அவர் பெற்றோருக்குத் தெரியாது. அது அப்பெண்ணின் உயிர்த் தோழி ஒருத்திக்கே தெரியும். அவர்கள் காதல் வளரத் துணை புரிபவள் அவளே. ஆனால், அவர்கள் கொண்ட தொடர்பினை அவர்கள் பெற்றோர் அறியார் ஆதலின்,

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டு மகிழ்தல் அத்துணை எளிதில் இயலவில்லை. கண்டு மகிழப் பலமுறை முயன்றால், ஒரு சிலபோதே அது நிறைவேறும். பல முறை முட்டுப்பாடுற்று ஏமாந்து போவர். இதனால், அப்பெண் பெரிதும் வருந்தினாள், அவ்விளைஞனை இமைப் பொழுதும் பிரியாது வாழ எண்ணும் அவள் உள்ளம். அவ்வாறு பிரியாது வாழ்வதாகவே, அவளைக் கண்டு காதல் கொண்ட அன்று, அவ் விளைஞன் ஆணையிட்டு உறுதி கூறினான். ஆனால், அது இயலாது போவதால், அவள் பெரிதும் வருந்தினாள். அவள் உடல் தளர்ந்தது. கைவளையும் கழன்று விழலாயிற்று. இவ்வளவிற்கும் காரணம், காதல் கொண்ட தன்னை மறந்து மறைந்து வாழும் அவ்விளைஞனை எண்ணி அவன்மீது மாறாச் சினம் கொண்டாள் அவள். நிற்க.

தன் மகளின் உடற்றளர்ச்சியைக் கண்டு வருந்தினாள் அப் பெண்ணின் தாய். அதற்குக் காரணம் யாது என்பதை அறிவதில் விழிப்பாயிருந்தாள். அதனால், தன் மகளைச் சிறிது பொழுதும் பிரியாதிருக்கத் தொடங்கினாள். அப்பொழுது ஒருநாள் இரவு பெரு மழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது. இடியும் மின்னலும் கூடி எவரையும் வெளிச் செல்லாவாறு செய்துவிட்டது. அக் காலம் அவ்வாறு கொடுமை மிகுந்து இருப்பதால், வெளி வருவார் எவரும் இரார். ஆகவே, தன் வருகையை எவரும் காணார். ஆதலின், அக்காலம் காதலியைக் காண்டற்கு ஏற்ற காலம் எனக் கருதி, அப்பெருமழையில் அவ்வீடு நோக்கி வந்தான் அவ்விளைஞன். ஆனால் அந்தோ!

இழந்தால் எளிதில் விளைத்துக் கொள்ளலாம் எளிமை வாய்ந்த தினையைக் காக்கும் கானவர்களே, இடியிலும், மழையிலும் தம் காவலைக் கைவிடாது மேற் கொண்டுள்ளனர் என்றால், இழந்தால் மீண்டும் பெறலாகாப் பெருமை வாய்ந்த தன் மகள் கற்பிற்குக் களங்கம் நேர்ந்து விடுதல் கூடாதே எனும் கவலையோடு அவளைக் காத்துக் கிடக்கும் தாய் இடிக்கும் மழைக்கும் அஞ்சி அக் கவலையைக் கைவிடுவளோ? கைவிடாள் என்ற உண்மை, அவன் கொண்ட காதல் வெறியால் விளங்காது போயிற்று. அதனால், அந்நேரத்தில் ஆங்கு வந்த இளைஞன், வீட்டின் பின்புறத்தே நின்று கொண்டிருக்கும் அப் பெண்ணின் அருகே, அவள் தாயும் உடன் இருப்பதைக் கண்டான். உட்புக எண்ணி வந்த அவன் உள்ளத்திற்குப் பெரியதோர் ஏமாற்றம். அதனால் தன் காதலியை அவ்வேமாற்றம் தோன்றும் தன் கண்களால் காதல் உணர்ச்சி வெளிப்படப் பார்த்துக் கொண்டே சென்று விட்டான். அவனை அந் நேரத்தில், ஆங்குக் கண்ட அப்பெண்ணின் உள்ளத்திலும், ஆர்வமும், ஏமாற்றமும் ஒருங்கே எழுந்தன. இவ்விருவர் நிலையையும் காணாதாள் போல் கண்டு கொண்டாள் தாய்.

அன்று முதல், தன் மகளின் காதல் நாடகத்தைக் குறிப்பாற் சுட்டிக் கண்டிக்கத் தொடங்கினாள். தாயின் கடுஞ்சொல் கேட்டு, அப் பெண்ணின் விளையாட்டுத் தோழிகள் வீட்டிற்கு வாராராயினர். அவள் உயிர்த் தோழி யும் அது கேட்டு வருந்தினாள். காவல் முன்னினும் அதிக

மாயிற்று. இந்நிலையை எண்ணி எண்ணிக் கடுந்துயர் உற்றாள் அப்பெண்.

இந்நிலையில், ஒரு நாள் அவ் விளைஞன் இப் பெண்ணின் வீடு நோக்கி வந்தான். வந்து அவளைக் காணலாம் இடத்தே ஒளிந்து கொண்டு, அவள் வருகையை எதிர் நோக்கியிருந்தான். அவளும் அதைக் கண்டு விட்டாள். தன்னை மணந்து, தன் மனைக்கு அழைத்துச் சென்று மகிழ்ச்சி தர எண்ணாது, இவ்வாறு துயர் தருகின்றனனே! முதன் முதலாகக் கண்டு காதல் கொண்ட அன்று, "உன்னை இமைப்பொழுதும் பிரியேன். இதோ இம்மலையில் உறையும் முருகவேள்மீது ஆணை!" எனச் சூளுரைத்த அவன், இன்று அது பொய்யாமாறு பிரிந்து மறந்திருக்கின்றனனே. என்னே இவன் கொடுமை! நான் படும் இக் கொடுமைக் கெல்லாம் இவனன்றோ காரணம்! ஆகவே, இவன் தன் தவறு உணர்ந்து, இக்களவு வாழ்க்கையைக் கைவிட்டு, மணமுயற்சி மேற்கொள்ளுமாறு, இவனுக்குப் புத்தி புகட்டுதல் வேண்டும் எனக் கருதினாள். உடனே, தோழியை அழைத்துத், 'தோழி! அதோ அவன் வந்துள்ளான். அவனுக்கு நம் துயர் நிலையை உணர்த்தி, மணத்தின்பால் மனம் செல்லுமாறு செய்தல் வேண்டும். ஆகவே, அவனைக் காணாதார் போல் இருந்து, அவன் கேட்குமாறு வள்ளைப் பாட்டுப் பாடத் தொடங்குவோம். அதில், நான் அவனைப் பழித்துப் பாடுகிறேன். நீ அவனைப் புகழ்ந்து பாடு. பயன் கிடைக்கும்," என்றாள். அவளும் அதற்கு இசைந்தாள்.

உடனே, யானைத் தந்தத்தால் செய்த இரண்டு உலக்கைகளைக் கொண்டு வந்தாள் ஒருத்தி. ஒருத்தி ஓடிச் சென்று, முறம்போல் அகன்று கிடக்கும் சேம்பின் இலையில் முற்றி உதிர்ந்த மூங்கில் நெல்லை வாரிக் கொணர்ந்தாள். அந் நெல்லை ஆங்கிருந்த கல்லுரலில் இட்டுக் கைகளில் உலக்கையைப் பற்றி இடித்துக் கொண்டே, வள்ளைப் பாட்டை மாறி மாறிப் பாடத் தொடங்கினர்.

"நல்லோர் வாழும் நாட்டிலேயே மழை மாறாது பெய்யும் என்ப. நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை என்ப. ஆனால் நம் அன்பனோ, தான் உரைத்த ஆணையைக் காவாதவன். ஆணை பொய்க்கும் அறனில்லாதான் அவன் என்பதை அறிந்திருந்தும், அவன் நாட்டில் மழை பெய்கிறதே! இது என்ன வியப்போ? மழை பெய்தமையால் அவன் மலை அருவிகள், காண்பார் கண்களைப் பறிக்கும் பேரழகோடு நீர் நிறைந்து பாய்ந்தோடுவதைத், தோழி! அதோ காண்!" என்ற பொருளமைந்த பாட்டை, அப்பெண் முதற்கண் பாடினாள்.

உடனே தோழி, "மலைகள் நிறைந்த வளம் பெருகும் நாட்டிற்கு உரியனாய நம் அன்பன் வாய்மை வழுவாதவனாவான். ஆதலினாலேயே அவன் நாடு அத்துணை வளம் பெற்றுள்ளது. இயல்பாகவே வாய்மை வழுவாதோனாய அவன், 'நின்னைப் பிரியேன். பிரிந்து மறந்து விடுவனோ என அஞ்சும் அச்சத்தை நீ அறவே மறந்துவிடு!' என்று கூறி ஆணையிட்டு ஆட்கொண்ட தன் காதலியைக்

காவாது கைவிடுவனோ? விடான். வாய்மை வழுவாத அவன்பால் பொய் தோன்றுமாயின், அஃது இயற்கைக்கே மாறுபட்டதாம். என்றும் தண்ணொளியே வீசும் இயல் பினதாய திங்களில் தீத் தோன்றியதற் கொப்பாம். திங்களில் என்றேனும் தீ உண்டாமோ? உண்டாகா தன்றோ? அதைப் போன்றே அவன் உரைத்தனவும் பொய் யாகா!" என்ற பொருளமைத்துப் பாடிப் பாராட்டினாள்.

அது கேட்ட அப்பெண், "தோழி! அவன் வாய்மை வழுவான், ஆகவே நின்னை மறவான் என்று கூறு கின்றனையே. இதோ பார், என் கை வளைகள் கழன்று ஓடுவதை. இதற்கு யார் காரணம்? அவன் என்னை மறந்தமையால் வந்த வருத்தமன்றோ இதற்குக் காரணம்? இவ்வாறு என் கைவளை கழன்று போமாறு உடல் தளர்ந்து உறுதுயர் உற்று, நான் வருந்த, என்னை மறந்து போன கொடுமையுடையனாகவும், அவன் மலைகளில் மழை தரும் மேகங்கள், நாள்தோறும் தவறாது வந்து படிகின்றனவே. இஃது என்ன வியப்போ!" எனப் பழித்துப் பாடினாள்.

அவள் பாடி முடித்ததும், தோழி, "நம் அன்பன் யார் துயர் உறினும், எவ்வுயிர் துயர் உறினும், அத்துயர் காணப் பொறாது இரங்கும் அருள்நிறை உள்ளம் உடையவன். அவ்வாறு தன்னோடு தொடர்பில்லாத உயிர்கள் மாட்டும் அருள் சுரக்கும் உள்ளம் வாய்ந்த அவன், தன் மாட்டு அன்புடைய தன் காதலியின் துயர் துடைக்க வாராது வாளா இருப்பானோ? வாராது நில்லான். வந்து துயர் துடைப்பன். இது உறுதி. ஆகவே வருந்தற்க. சுற்றி அமைந்த

கரை நான்கிலும் மரங்கள் நிறைந்து நிழல் தரக், குளிர்ந்த நீர் நிறைந்த குளத்தில் மலர்ந்திருக்கும் குவளை மலர், அது அக் குளத்து நீரில் இருக்கும்போதே வெம்மையில் வாடி வதங்கிப் போவதுண்டோ? இல்லையன்றோ? அருள் நிறைந்த உள்ளம் உடையோனாய அவன்பால், தன் காதலி தன்னைக் காணாது வருந்தி வாட, அத்துயர் கண்டும், விரைந்து சென்று துடைக்க எண்ணாது வாளா இருத்தல் போலும் கொடுமை நிகழின், அது, குவளை மலர், குளத்து நீரிலேயே வாடியது போலாம். ஆனால் அக்குவளையும் வாடுவதில்லை; அவன் அன்பும் குறைவதில்லை!" என்று பாடிப் பாராட்டினாள்.

உடனே, அப்பெண், "தோழி! வாராது நில்லான், வருவன் என நாளைக்கு நடைபெறப் போவதைக் கூறு கின்றனையே. இப்போது நடந்தது என்ன? என்னைக் காதலித்த அவன், என்னை மறந்து மறைந்து வாழ்கின்றான் என்பதை நீ மறுக்க மாட்டாய். அவ்வாறு மறந்து, துறந்த மாண்பிலான் மலையாய் இருந்தும், கோடையின் கொடுமையால் வறண்டு வெளிறித் தோன்றாது, மாறாக, மழை பெற்று, மரமும் செடியும் மண்டித்தழைக்க, தொலை நின்று காணுவார்க்குப் பருநீல மணிபோலத் தோன்றுகிறதே, இது என்ன வியப்பு!" என்று பழித்துப் பாடினாள்.

அது கேட்ட தோழி, "தொடர்ந்து நிற்கும் பல சிறு மலைகளைக் கொண்ட நாட்டிற்குரியோனாய நம் அன்பன் நின்னைத் துறந்து விட்டான் எனக் கருதித் துயர்

கொள்ளற்க. அவன் உன்னைத் துறவான். நாம் கொண்ட இத்தொடர்பு அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அவ்வன்புத் தொடர்பினுள், அவன் நம்மை மறந்து துறப்பது போலும் கொடுமை நிகழாது. அது அவன் பெற்றுள்ள பெரும் புகழைக் கறைப்படுத்தி விடும். புகழ் கெட வாழும் கொடியவன் அல்லன் அவன். அவன் வாழ்க்கையில், அதுபோலும் பழிநேரின், அது வானத்தில் விளங்கித் தோன்றும் ஞாயிற்றின் இடையே இருள் தோன்றியது போலாம். அவ்வாறு என்றும் நடைபெறாது. ஆகவே அவனைப் பழிக்காதே!" என்றுபாடினாள். அவள் பாடிய அப்பாட்டோடு, அவர்கள் பாடிய அவ்வள்ளைப் பாட்டும் முடிந்தது.

தன் காதலியைக் காணவந்த அவ்விளைஞன், ஆங்கு அவளும் அவள் தோழியும் பாடத் தொடங்கியது கண்டு, அவர் பாட்டைக் கேட்டு மகிழ வேண்டும் எனும் விருப் போடு ஒருபால் ஒதுங்கி நின்றான். ஆனால் அவர்கள் பாடிய பாட்டு, களவொழுக்கத்திலேயே இன்பம் உளது எனக் கருதி, அதையே விரும்பும் தன் செயலால், தன் காதலி எவ்வளவு துயர் உறுகிறாள் என்பதை உணர்த்தி விட்டது. உடனே அவ்விடத்தை விட்டகன்றான். ஊர் சென்று உற்றார் உறவினரை உடன் கூட்டிக்கொண்டு, அப்பெண்ணின் பெற்றோர்பால் மணம் பேச வந்தான். வந்த அவர்களும், அப்பெண்ணின் உற்றார் பெற்றோர் களும், அவர்கள் வீட்டின் முன்புறத்தே தழைத்து வளர்ந்திருக்கும் வேங்கை மரத்தின் கீழ் அமர்ந்தனர். மணப் பேச்சு எழுந்தது. அவளை அவனுக்கு அளிக்க

இசைந்தான் அவள் தந்தை. இதைக் கண்டாள் தோழி. உடனே சென்று அவளுக்கு உரைத்து உள்ளம் மகிழ்ந்தாள். அப்பெண்ணும், அவள் ஆருயிர்த் தோழியும், அன்று ஆடிய ஆட்டத்தையும், அவ்வாட்டத்தின் பயனையும் கூறுகிறது இப்பாட்டு.

“பாடுகம்வா வாழி தோழி! வயக்களிற்றுக்
கோடு உலக்கையாக; நற்சேம்பின் இலை சுளகா
ஆடுகழை நெல்லை அறை உரலுள்பெய்து இருவாம்;
பாடுகம்வா வாழிதோழி! நல்தோழி! பாடுற்று,

இடிஉமிழ்பு இரங்கிய இரவுபெயல் நடுநாள்
கொடிவிடுபு இருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்
பிடியொடு மேயும் செய்புன் யானை,
அடிஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்,
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறிக்

கடுவிசைக் கவணையில் கல் கைவிடுதலின்
இறுவரை வேங்கையின் ஒள்வீ சிதறி
ஆசினி மென்பழம் அளிந்தவை உதிராத்
தேன்செய் இறாஅல் துளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துணர் உழக்கிக்

குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்துள் தங்கும் மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம்வாவாழி தோழி! நல்தோழி! பாடுற்று;
இலங்கும் அருவித்தே, இலங்கும் அருவித்தே;
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தான்உற்ற

சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை;
பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ?

அஞ்சல் ஓம்பு என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ?
குன்றுஅகல் நல்நாடன் வாய்மையில் பொய்தோன்றின்,
திங்களுள் தீத்தோன்றி யற்று:

இளமழை ஆடும்; இளமழை ஆடும்;
இளமழை வைகலும் ஆடும்; என்முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று.
வாராது அமைவானோ? வாராது அமைவானோ?
வாராது அமைகுவான் அல்லன்; மலைநாடன்
ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின், நிழல்கயத்துள்

நீருள் குவளை வெந்தற்று
மணிபோலத் தோன்றும்; மணிபோலத் தோன்றும்
மண்ணா மணிபோலத் தோன்றும்; என் மேனியைத்
துன்னான் துறந்தான் மலை.

துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்;
தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்;
தொடர்புள் இனையவை தோன்றின் விசும்பில்
சுடருள் இருள் தோன்றியற்று
எனவாங்கு,
நன்றாகின்றால் தோழி! நம் வள்ளையுள்

ஒன்றிநாம் பாட, மறை நின்றுகேட்டருளி
மென்தோள் கிழவனும் வந்தனன்; நுந்தையும்
மன்றல் வேங்கைக் கீழ்இருந்து
மணம் நயந்தனன் நம்மலைகிழ வோற்கே!"

தலைவியும் தோழியும் பாடிய வள்ளைப் பாட்டைத் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவு வேண்டிவரத்

தந்தை அவ்வரைவிற்கு உடம்பட்டமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது எனும் துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *தினை உண்ணவந்தயானை, தலைவியின் நலம் நுகரவந்த தலைவனாகவும், கவண் எறிந்த கானவன், கடுஞ்சொல் கூறிய தாயாகவும், அக்கல், வேங்கை மலர் முதலாயினவற்றைச் சிதைத்தல், தாய் கூறிய கடுஞ்சொல், ஆயத்தாரை அகற்றித் தோழியைத் துயர் செய்து, தலைவியின் உள்ளத்தில் கிடந்து வருத்தியதாகவும் கொள்க.*

2. சுளகு—முறம்; 3. அறை—பாறை; இருவாம்—குற்றுவாம்; 5. இரங்கிய—ஒலிக்கும்; 9. பணவை—பரண்: 11. வீ—மலர்; 13. தேன்செய் இறாஅல்—தேனடை; 18. இலங்கும்—விளங்கத்தோன்றும் : 30. ஈரம்—அருள்: கயம்—குளம்; 33. மண்ணா—கழுவாத; 34. துன்னான்—சேராது; இனையவை — இவை போன்றன; 41. ஒன்றி — கலந்து; 42. கிழவன்—உரிமைஉடையவன்: 44. நயந்தனன்— இசைந்தனன்.

6

ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம்

மலை நாட்டிலே செல்வக் குடியொன்றிலே பிறந்த ஓர் இளைஞன். தன் ஊரை அடுத்துள்ள ஓர் ஊரின் தலைவன் மகளை, அவள் தினைப்புனம் காத்திருக்குங் கால் கண்டு காதல் கொண்டான். அன்றுமுதல், அவளை ஒரு போதும் மறவாது, நாள்தோறும் வந்து மகிழ்ந்து சென்றான். இவ்வாறு சின்னாட்கள் சென்றன. பிறகு, யாது காரணத்தாலோ, அவன் அவண் வந்திலன். "இன்று வந்திலன். நாளை வருவான்!" என எத்தனையோ நாட்கள் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாள் அப்பெண். அதனால் அவள் துயர் அதிகமாயிற்று. அவள் உள்ளத் துயரை உடல் தளர்ந்து காட்டிற்று. அதனால், அவ்வூரார் அவளைக் குறித்துப் பலவாறு பேசத் தொடங்கினர். அதை அறிந்தாள் அப் பெண்ணின் உயிர்த் தோழி. பழியுரை கேட்கப் பொறாதது அவள் உள்ளம். அதனால், "பிறர் கண்டு பழிக்குமளவு, நின் உள்ளத் துயரைப் புறங்காட்டிக் கொள்வது தகாது. அது நின் பெண்மைக்கே இழுக்காம்!"

எனப் பலப்பல கூறித் தேற்றினாள். அவ்வாறு கூறக் கேட்டும், அப்பெண், துயர் கொள்வதை விட்டாளல்லள்.

தான் எவ்வளவு கூறியும், அப்பெண் தன் துயர் தோன்றாவாறு மறைத்து வாழக் கருதாமை கண்ட தோழி, அவளைத் தேற்றும் வழி யாது எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவள் சிந்தனையில் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. அப் பெண் அவ்விளைஞன்பால் பேரன்பு கொண்டுள்ளாள். மேலும், தன் காதலனுக்குப் புகழ் பெருக வாழ்பவளே வாழ்க்கைத் துணையாவாள், பிறர் அவனைப் பழித்தற்குத் தானே காரணமாம் வகையில் நடந்து கொள்வாள் நல்ல பெண்மணியாகாள் என்ற அறிவும் உடையாள். அதனால் அவள் முன்நின்று, 'நீ இவ்வாறு வருந்தப் பிரிந்து மறந்து வாழும் அவன் மாண்புடையனல்லன், என அவள் பொருட்டு, அவனைப் பழிக்கின், அவன் பிரிந்தமையால் உண்டாய உள்ளத்துயரைப் பிறர் உணருமாறு நான் நடந்து கொண்டமையாலன்றோ, அவர்கள் பழிக்கின்றனர். பிறர் அவனைப் பழிக்க, என் துயர் நிலையன்றோ காரணமாயிற்று. இனி, என் துயரைப் பொறுத்துக் கொள்வேன், பிறர் உணராவாறு காத்துக் கொள்வேன்!' என எண்ணி அடங்கு வள். இதுவே அவளை ஆற்றும் வழியாம் என முடிவு செய்தாள்.

உடனே அப்பெண்ணின்பால் சென்று, “தோழி! நின் காதலனுக்குரிய மலைநாட்டில் வாழும் யானை, எதிர்ப் பட்ட எப்பொருளையும் அழித்தொழிக்க வல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த புலியைக் கொன்றுவிட்டுத் தன் பழம்பெரும் பகையை ஒழித்த அவ்வுள்ள அமைதியோடு, தழை உணவை விரும்பித் தின்று, தெளிந்தோடும் அருவியில் நீர்

உண்டு, அவ்வருவிக் கரையில், அவ்வருவி ஓடுங்கால் உண்டாம் ஒலி தாலாட்ட, அச்சமோ, கவலையோ இல்லாமல், அயர்ந்து உறங்கும் என்று கூறுவர். தன் நாட்டு விலங்கினம் பெற்று வாழும் அவ்வமைதி நிறைந்த வாழ்க்கையைக் கண்டு மகிழும் அவன், நாம் அம்மன அமைதி பெற்று வாழத் துணை புரிந்திலன். அவன் நாட்டு யானை, தன் பகையைக் கொன்றுவிட்டு, அமைதியாக உணவுண்டு, அருவி தாலாட்ட அயர்ந்து உறங்குவது போல, நாமும், நம்மைப்பற்றி உரைக்கும் அலர் உரைகளை ஒழித்து விட்டு, அவனை மணந்து, அவன் சுற்றமும், நம் சுற்றமும் இனிது பாராட்ட இல்லறம் நடாத்த, அவன் விரைந்து வந்து வரைந்து கொண்டிலன். இந்நிலையில், நாம் நமக்கு வேண்டியதைப் பெறும் நல்ல வழி யாது என்பதை அறிந்த அறிவுடையேமாயின், அது அவன் செயலைப் பழித்து வள்ளைப் பாட்டுப் பாடுவதேயாம். ஆகவே, தோழி! யானைக் கொம்பால், மூங்கில் நெல்லைக் குற்றி அரிசி ஆக்கும் நாம், அவன் பொருளாக வள்ளைப் பாட்டுப் பாடுவோம் வா," என அழைத்துப் பாடத் தொடங்கினாள்:

"தோழி! பிறர்கண்டு பழிக்கும் செயல்களைச் செய்ய நினைக்கவும் நாணும் நல்லுள்ளம் உடையவரே பெரியார் எனப்படுவர். அவ்வாறு பழி கண்டு நாணும் பண்புடைப் பெரியோர் வாழும் நாடே பயன்மிக்க நாடாம். 'எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர். அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே!' என்றார் ஒரு பெரியார். ஆனால், நம் அன்பைப் பெற்ற அவ்விளைஞன்பால் அப் பண்பு இல்லை. அவன் ஒரு நாண் அற்றவன். அவன்பால் அன்பு கொண்ட நாம்,

அவன் பிரிவுத் துயரால் பெரிதும் வருந்தவும், நம்மை அறவே மறந்து வாழும் தன் கொடுமைக்கு நாணவில்லை அவன் உள்ளம். அவன் அன்னனாதல் அறிந்தும், அவன் நாட்டு மலையினின்றும் வீழ்ந்தோடும் அருவிகள், வெண்ணுரை சிதற விரைந்து பாய்கின்றன. இயற்கையோடு மாறுபட்ட இந்நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம் யாது என்பதை ஆராய்ந்து காண்போம் வா," எனப் பழித்து ஒரு பாட்டுப் பாடினாள்.

அது கேட்ட அப்பெண், தன் தோழியைப் பார்த்து, "தோழி! அவனை நீ நன்கு அறிந்திலை. அதனால், நீ இவ்வாறு பழிக்கின்றனை. பாராட்டும் பண்புகள் பல அவன்பால் உள. ஒன்று கூறுகிறேன் கேள். பொருள்களின் நிறையை நிறுத்துத் தருவதில், துலாக்கோல் என்றும் தவறுவதில்லை. அதைப்போல, என்றும் அறமே விரும்பும் நல்லுள்ளம் உடையார் தம் கடமையில் சிறிதும் தவறார். தம்பால் வந்து முறை வேண்டி நிற்பவருள், தமக்கு வேண்டியவர் உளரேல், அவர் பிழையை மறைத்து, அவர்க்கு ஆக்கம் அளிப்பதோ, வேண்டாதார் உளரேல், அவர் பிழை செய்திலராயினும், அவர்க்கு அழிவு தருவதோ அப் பெரியார்பால் நிகழாது. நம் அன்பனும் என்றும் அறத்தையே விரும்புவான். அறம் அல்லாதனவற்றை அவன் உள்ளம் எண்ணிப் பார்ப்பதும் இல்லை. அதனால், எதையும் நடுநிலைமையில் நின்றே ஆராய்ந்து முடிவு செய்வதும், அதற்கேற்ப நடப்பதும் செய்வன். அத்தகையான் நம்மை வெறுப்பினும், அதனால் நமக்குத் துயர் தருவது செய்யான். அவன்பால் காணலாம் இப் பண்பறியாது, அவனைப் பழிக்கத் தொடங்கினையே,

என்னே நின் பேதைமை!" எனக் கூறி அவன் புகழ் பாடினாள்.

மீண்டும் தோழி தொடங்கினாள்: "நங்கை நல்லாய்! நீ கூறுவது போல், நின் காதலன் அறம் விரும்பும் ஆண் மகனாயின், அவன், பழியொடு படராப் பேரின்பம் தருவதாய இல்லற வாழ்க்கையினைப் பெறுதற்காம் வழி வகைகளை, இன்னே, விரைந்து மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். அதை எண்ணாது, நிலையற்றதும், பயனற்றது மாய இக்களவொழுக்க இன்பத்தையே விரும்புகின்றனன். 'பயன் இல்சொல் பாராட்டுவானை மகன் எனல், மக்கட் பதடி எனல்' என்பர் பெரியோர். பயனற்ற சொற்களை வழங்குபவனே மகனல்லனாயின், அந்நிலைக்கும் கீழாய்ச் சென்று, பயனில் செயலைச் செய்யும் இவனை என்னென்பது! இவ்வாறு, மக்கட் பண்பற்றவனாதல் அறிந்தும், இவன் மலைநாடு, வளம் பெற்று விளங்குகிறது. கோங்கின் மலரும், மகரந்தமும் உதிர்ந்து படிந்து கிடக்கும் அவன் நாட்டு மலைகளைப் பார். நம் ஊரில் அணிபல அணிந்து பெருமித நடை நடந்து செல்லும் அரச யானை போல் தோன்றும் அதன் அழகைப் பார்! இயற்கைக்கே மாறுபாடான இதனை என்னென்பது!" எனக் கூறிப் பழித்தாள்.

உடனே அப்பெண், அவன்பால் காணலாம் மற்றொரு பண்பை எடுத்துக்காட்டிப் பாராட்டத் தொடங்கினாள். "தோழி! அவன் மலை, சுனை பல கொண்டது. அச்சுனைகள் இனிய, குளிர்ந்த நீரால் நிறைந்துள்ளன என்பதை நீ அறிவாய். அச்சுனை நீரைக் காட்டிலும் இனிமையும். அருளும் உடையவன் அவன்.

அத்தகைய பேரன்புடைய அவன், இல்லை எனக் கூறித் தன்பால் வந்து பொருள் வேண்டி இரப்பார்க்குத் தேரும் திரண்ட பொருளும் கொடுக்கும் பெருங் கொடையாளனு மாவான். இவ்வாறு, பேரருள் உள்ளமும், பெருங் கொடைக் குணமும் குன்றாது வாய்க்கப் பெற்ற அவன், தன் பிரிவாலாய பெருந்துயர், நம்மை வருத்தக் கண்டும் வாளா இருப்பானோ? இரான். வந்து நம் துயர் தீர்ப்பான். ஆனால், அவன் வந்திலன். அவன் வாராமைக்கு, வரைவுப் பொருள் தேடும் முயற்சி காரணமாதலும் கூடும். இதை அறிந்து கொள்ள மாட்டாது அவனைப் பழிக்காதே!" எனக் கூறி அவனைப் பாராட்டினாள்.

அவள் அவ்வாறு புகழக் கேட்டுத் தோழி அடங்கினா ளல்லள். தன் அகத்துயர் பிறர்க்குப் புலனாகாவாறு, அவள் அதை அடக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அந்த அளவு, அவள் உள்ளத்தில் உறுதி பிறத்தல் வேண்டும். அது, அவள் முன் அவனைப் பலகால் பழிப்பதினாலேயே உண்டாம் என உணர்ந்து, அவனை மேலும் பழிக்கத் தொடங்கினாள். "தோழி! அவன் வருத்தம் தாரான் என்றும், அவன் வாராமை கண்டு வருந்துகிறேன் என்றும் கூறுகின்றனை. ஆனால் உன் நிலைமை யாது? நின் உடலின் உறுப்பளவு அறிந்து, நம் தந்தை ஆக்கி அணிவித்த அணிகளெல்லாம், இன்று தாமே கழன்று விழுகின்றனவே. காரணம் என்ன? அந்த அளவு நின் உடல் தளர்ந்து விட்டது. அத் தளர்ச்சிக்குக் காரணம் யாது? அவன் உன்னைப் பிரிந்து மறந்து வாழ்வதால் வந்த விளைவன்றோ அது? இவ்வாறு, உடல் தளர்ந்து வாடுமாறு வருந்தப் பெருந்துயர் அளித்துப் போன

அத்துணைக் கொடியவன் அவன். அத்தகையான் மலையாய் இருந்தும், அது தன் வளத்தில் குறைவுற்றிலது. அவன் மலை உச்சியில் கட்டப் பெற்றுத் தேன் நிறைந்து கிடக்கும் தேனடைகளைப் பார். மேகத்திடையே நுழைந்து, ஒளி மங்கித் தோன்றும் திங்கள் போல் காட்சியளிக்கும் அவற்றின் அழகைக் காண். இது என்னே உலகியல்!" என்று கூறிப் பழித்தாள்.

தோழி அவ்வாறு தொடர்ந்து பழிக்கவே, அப்பெண்ணிற்கு, அவள் மீது கடுஞ்சினம் பிறந்தது. அதனால், "தோழி! நின் நாவை அடக்கிப் பேசு. அவன் என் உள்ளம் கவர்ந்த கள்வன். அதை அறிந்தும் அவனை என் முன்னரே பழிக்கின்றனையே. என்ன துணிவு உனக்கு. மேலும், பழி கண்டஞ்சாப் பண்பற்றவன் அல்லன் அவன். என்னை மணந்து, மனையறம் மேற்கொள்ளும் தன் கடமையைக் களவொழுக்க இன்பத்தால் கருத்திழந்து, மறந்து பிறர் பழிக்க நடந்து கொள்ளான். அவன் கடமை அறிந்தவன். அதைப் பிறர் சுட்டிக்காட்டா முன்பே, விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்வன். அதை நான் அறிவேன். இதையெல்லாம் அறிந்து கொள்ளாது, அவனைப் பழி தூற்றல் அடாது!" எனக் கூறி அவளைப் பழித்து, அவனைப் பாராட்டினாள்.

எப்போதும் அவன் நினைவாகவிருந்து வருந்தி வாடும் அவளை ஆற்றுதல் வேண்டும், அதற்கு அவனை அவள் முன் பொய்யாகப் பழிப்பதே வழியாம் எனக் கண்டு, அவ்வாறு அவனைக் குற்றம் சாட்டிப் பேசிய தோழி, தன் கடமையினைச் செவ்வனே செய்து

விட்டோம் என்ற அமைதியால், அம்மட்டோடு நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அவள் அம்மட்டோடு அடங்கி விட்டமைக்கு, அவ்வுள்ள அமைதி மட்டும் காரணமாகாது. அவர்கள் பாடத் தொடங்கியதும் ஆங்கு வந்தான் அவ்விளைஞன். வந்தவன், ஒருபால் ஒதுக்கிடமாக இருந்து, அவர் பாடியன எல்லாம் கேட்டான். அப் பாட்டின் மூலம் வெளிப்பட்ட தன் காதலியின் பெருமை கண்டு பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டான். பாட்டு முடிவுற்றதும், தன் காதலி அறியாவாறு அவள் பின்புறம் சென்றான். அவள் முன்னே இருந்து தன் வருகையைக் கண்டு கொண்ட தோழியை, அதை அவளுக்கு உணர்த்தாவாறு, கையை ஆட்டிச் சைகை செய்தான். மெள்ளச் சென்று திடுமெனத் தன் காதலியின் கழுத்தைப் பற்றித் தன் மார்பின் மீது சாய்த்துக் கொண்டான். அவ்வின்பத்தால், அவளை அதுகாறும் பற்றித் துயர் செய்த பசலையும், ஞாயிறு தோன்ற, அதன்முன் நிற்க மாட்டாது ஓடி மறையும் இருளே போல், மறைந்து விட்டது. அவள் உள்ளம் இன்பத்தால் நிறைந்தது.

மறுநாள், தனியிடத்தே இருந்து, அவ்வின்ப நிலையினை எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்தாள். அம் மகிழ்ச்சியில் அவளை அறியாமலே அவள் வாய் இப்பாட்டை மெல்ல இசைத்தது.

"மறங்கொள் இரும்புலித் தொன்முரண் தொலைத்த
முறஞ்செவி வாரணம் முன் குளகு அருந்திக்
கறங்கு வெள்அருவி ஒலியின் துஞ்சும்
பிறங்கு இரும்சோலை நன்மலை நாடன்,

மறந்தான்; மறக்கு; இனி; எல்லா! நமக்குச்
சிறந்தன நாம்நற்கு அறிந்தனமாயின், அவன்திறம்
கொல்யானைக் கோட்டால் வெதிர்நெல் குறுவாம் நாம்
வள்ளை அகவுவம் வா; இகுளை! நாம்
வள்ளை அகவுவம் வா.

காணியவா வாழி தோழி! வரைத்தாழ்பு,
வாள் நிறம் கொண்ட அருவித்தே, நம், அருளா
நாண்இலி நாட்டு மலை!
ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ
ஓர்வுற்று ஒருதிறம் ஒல்காத நேர் கொல்

அறம்புரி நெஞ்சத்தவன்?
தண்ணறும் கோங்கம் மலர்ந்த வரையெல்லாம்,
பொன்அணி யானைபோல் தோன்றுமே, நம்அருளாக்
கொன்னாளன் நாட்டு மலை!
கூருநோய் ஏய்ப்ப விடுவானோ, தன்மலை

நீரினும் சாயல் உடையவன், நயந்தோர்க்குத்
தேர்ஈயும் வண்கை யவன்?
வரைமிசை மேல்தொடுத்த நெய்க்கண் இறாஅல்
மழைநுழை திங்கள்போல் தோன்றும், இழைநெகிழ
எவ்வம் உறீஇயினான் குன்று!

எஞ்சாது, எல்லா! கொடுமை நுவலாதி;
அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன், என்
நெஞ்சம் பிணிக்கொண்டவன்
என்று யாம்பாட, மறை நின்று கேட்டனன்,
தாழ் இருங்கூந்தல் என் தோழியைக் கைகவியாச்

சாயல் இன் மார்பன் சிறுபுறம் சார்தர 30
ஞாயிற்று முன்னர் இருள்போல மாய்ந்தது, என்
ஆயிழை மேனிப் பசப்பு."

தோழியும் தானும் பாடிய வள்ளைப் பாட்டைத் தலைவன்; சிறைப்புறமாக இருந்து கேட்டு வந்து தலையளி செய்தானாக, மகிழ்ந்த தலைவி, பின்னொருகால், அம்மகிழ்ச்சியைத் தன்னுள்ளே எண்ணி மகிழ்ந்தது எனும் துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *புலியாய பழம் பகையைக் கொன்று, கவலையற்று உணவு உண்டு, அருவி ஒலியில் யானை துஞ்சல், தன்னைக் குறித்து ஊரார் கூறும் அலரைக் கெடுத்து, அவனை மணந்து, இல்லறம் மேற்கொண்டு, இருவர் சுற்றமும் பாராட்டத் தலைவி இன்பம் நுகர்தலாம்.*

1. மறம்: வீரம்: இரும்: பெரிய: தொன்முரண்: பழம் பகை: 2. குளகு: தழை உணவு: 3. கறங்கு: ஒலிக்கின்ற; ஒலி: தாலாட்டுதல் போன்ற அருவி ஒலி: 4. பிறங்கு: வளம் பெருகும்; இரும்: கரிய; 5. மறக்கு : மறப்பானாக; 6. நற்கு – நன்கு; 7. வெதிர் – மூங்கில்;12. நாண் இலி: நாண் அற்றவன்; 14. ஓர்வுஉற்று; ஆராய்தலை மேற்கொண்டு;- ஒல்காத; சாயாத; 18. கொன்; பயன் இன்மை; ஆளன்; செய்பவன்; அதாவது பயனில் செயல் புரிவான்; 19. கூரும் நோய்; மிக்க நோய்; ஏய்ப்ப: அடைய; 22. நெய்க்கண் இறால்; தேன் நிறைந்த தேனடை; 24., எவ்வம்; துன்பம்; உறீஇயினான்; தந்தவன்: 25. எல்லா: தோழி.

7

வீங்கின தோள்கள்!

கண்டார் மனதை மருட்டும் பேரழகு வாய்ந்த மலை நாட்டுப் பெண் ஒருத்தியும், அவளைப் போன்றே, அம்மலை நாட்டில் பிறந்த, ஆண்மையும், அழகும், அறவுணர்வும், அருள் உள்ளமும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற ஓர் ஆடவனும் காதல் கொண்டு, அதை அப் பெண்ணின் தோழி ஒருத்தியின் துணை கொண்டு, பெற்றோர் அறியாவாறு வளர்த்து வந்தனர். அக்காதல் வாழ்வைப் பெற்றோர்க்கு நீண்டநாள் மறைத்து வைத்தல், அவர்க்கு அரிதாயிற்று. அதனால், எண்ணற்ற இடையூறு உற்றனர் இருவரும்; அதனால், அவளை விரைவில் வரைந்து கொள்ளுமாறு, அவ்வாடவனை அவள் தோழி வேண்டிக் கொண்டாள். அவனும் அதற்கு இசைந்து, அத் திருமணத்திற்குத் தேவையாம் பொருள் தேடும் பணி யினை மேற்கொண்டான். அதனால் அவன் அவள்பால் வருவது தடையுற்றது. வரைவும் விரைவில் முடிந்திலது. அவன், அது காரணமாகப் பிரிந்திருந்ததால், அவனைக்

காண்பதும் இயலாது போயிற்று, அதனால், அப்பெண் மிகவும் வருந்தினாள். அவள் வருத்தம் காணத் தோழிக்கும் வருத்தம் மிக்கது. ஆனால், வருந்தும் அவளைத் தேற்றக் கடமை பூண்டதாலே வருந்தின், அவள் துயர் மேலும் அதிகமாம் என எண்ணித், தன் வருத்தத்தை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாது மறைத்து, அவளைத் தேற்ற முயன்றாள்.

அவ்வாறு தேற்றத் துணிந்த தோழி, அவளை எவ்வாறு தேற்றுவது, யாது கூறித் தேற்றுவது என நெடிது சிந்தித்தாள். தம் அன்பைப் பெற்ற ஒருவர், தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து, வேற்றூர் சென்று, விரைவில் வாராராக, அவரைக் காணாது வருந்துங்கால், அவரோடு தொடர்புடையன வற்றைக் காண்பதாலும், அவரைப் பாராட்டிப் பிறர் கூறுவனவற்றைக் கேட்பதாலும், ஓரளவு உள்ளம் அமைதி அடையும். அதனால், தம் துயரை மறந்து, அவரை நேரே கண்டாற்போல் மகிழ்வதும் செய்வர். மனத்தின் இவ்வியல் புணர்ந்தவள் தோழி. அதனால், அப்பெண்ணின் முன், அவன் புகழ் பாட எண்ணினாள். ஆனால் ஆங்கு, அவ் விருவர் மட்டும் தனித்திருக்கவில்லை. அவரோடு, அவர் விளையாட்டுத் தோழியரும் உள்ளனர். அதனால் அவனை அவர் அறியும் வண்ணம் வெளிப்படப் புகழ்தல் தகாது என உணர்ந்தாள். அதனால், அவள் அப் பெண்ணைத் தன் அருகழைத்துத், "தையால்! தம் குலக் கடவுளாம் குன்றுறை குமரவேளிற்கும், நம் அன்பனுக்கும் சில பல குணங்களில் ஒற்றுமை உளது. அதனால், அம் முருகனைப் பாராட்டிப் பாடுவது போல் நம் அன்பன் புகழைப் பாராட்டிப் பாடுவோம், வருக! அது, நின்மனத்

துயரை ஓரளவு மாற்றவும் கூடும்!" எனக் கூறினாள். அவளும் அதற்கு இசைந்தாள்.

உடனே, புலியைக் கொன்று வென்ற யானையைக் கானவர் தாம் கொன்று கொண்டு வந்து, தந்த தந்தத்தால் செய்யப் பெற்ற ஓர் உலக்கையையும், வண்டுகள் தேன் தேடி வருமாறு மலர்கள் மலருமளவு முற்றிய சந்தன மரத்தால் செய்யப் பெற்ற ஓர் உலக்கையையும் கொண்டு வந்தனர். மலை நாட்டில் விளையும் நெல்லினமாய ஐவனத்தைப் பாறையில் குடைந்து செய்த உரலில் இட்டு, அதை இடித்துக் கொண்டே, முருகனைப் பாடுவோர் போல், அவன் புகழ் பாடத் தொடங்கினர்.

முதலில் பாடத் தொடங்கிய தோழி, "தன் மீது பகை கொண்டு, கருதிய உயிரைத் தவறாது கைப்பற்ற வல்ல கூற்றுவனே வரினும், அவனால் தான் அழிந்து போகாது, மாறாக, அவனைத் தான் அழிக்கவல்ல பேராற்றலும், தன்பால் அன்பு கொண்டு வந்தார், தன்னினும் தாழ்ந் தோரேயாயினும், அன்புடைமையால், அவரைப் பணிந்து, பணிபுரிந்து நிற்றலை நாணாப் பேரருளும் ஒருங்கே உடையவன் நம் அன்பன். நம் சுற்றத்தார், தாமே மனம் விரும்பி, உன்னைத் தனக்கு மணம் செய்து தர உடம்படும் காலத்தை எதிர்நோக்கி நிற்கும் அவன் உள்ளத்தை உணர வைக்கும் இயற்கைக் காட்சிகளைக் கொண்டது அவன் மலை. மலையுறையும் முருகனை வணங்கக் கூப்பிய மகளிர் கைவிரலில், நீலக்கல் இழைத்துச் செய்த விரலணி கிடந்து அழகு செய்தல் போல், மலரும் பருவம் பெற்ற காந்தளின் பேரரும்பு மீது, அதன் உள்ளே உள்ள தேனை உண்ண விரும்பிய வண்டு, அது மலரும் காலத்தை எதிர்

நோக்கியிருக்கும் அம் மலைக் காட்சி அவன் உள்ளக் கருத்தினை உணர்த்துவதாமன்றோ! இவ்வாறு சிறந்த இயல்புடைய அவனையும், எழில்மிக்க இயற்கைக் காட்சி களைக் கொண்ட அவன் மலையையும் பாடிப் பாராட்டு வோமாக!" எனப் பாடினாள்.

அவ்வாறு பாடிய தோழி, அப்பெண், அம்மலையில் ஏறியும் இறங்கியும் ஓடி ஆடும் வருடை மான் கன்று, எதற்கும் எவ்வித இடையூறு செய்யாது, பாறையின் ஒருபால் உட்கார்ந்திருக்கும் கருங்குரங்கைத், தன் இளமை யால் மருண்டு நோக்குவதுபோல், 'சுற்றத்தார் என்னை என் அன்பனுக்கு மணம் செய்து தர மறுத்து விடுவரோ!' என அஞ்சித் தம் சுற்றத்தாரைக் கண்டு மருண்ட மனத்தினளாய் நிற்பதைக் கண்டு, "தோழி! நம் சுற்றத்தார் நின்னை நம் அன்பனுக்கே மணம் செய்து தருவர். இது உறுதி. அவரைக் கண்டு மருள்வது அறிவுடைமையன்று. ஆகவே அதை விடுத்து, அவனையும், அவன் மலையையும் பாராட்டி, ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக!" என வேண்டிக் கொண்டாள்.

தோழியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுப் பாடத் தொடங்கிய அப்பெண், 'ஆற்றல், அரும்பொருள் ஆகிய இவற்றைத் தான் பெற்றிருக்குமளவு பெறமாட்டாமையால் தன்னினும் குறைபாடுற்று, அதனால் தன்னோடு மாறு பட்டு மனம் பொறாது பழி கூறுவார் உளரேனும், அவரை, அவர்பால் காணலாம் அக் குற்றத்தைப் பல்லோர் அறியக்கூறிப் பழித்தல் அறியாப் பெருமையுடையவன் நம் அன்பன். மான் காது போலும் வடிவுடையனவாய், மூங்கிற் கணுக்களில் தோன்றி, அம்மூங்கிலை மூடிக்

கிடக்கும் பாளைகள், கழன்று உதிர்ந்து, அம்மூங்கிலின் அகஅழகைப் புறந்தோன்றக் காட்டி, 'அன்ப! நீ விரைந்து சென்று வரைந்து கொள்ளாமையால், நின் காதலியின் உடலில் பரந்து, பெருந்துயர் செய்யும் பசலை நோய், நீ வரைந்து கொள்ளின், அவள் உடலை விட்டு அகலவே, பண்டு, அவள் மேனி பெற்றிருந்த பேரழகு விளங்கித் தோன்றும்!' என அவனுக்கு அறிவூட்டும் மாண்புடையது அவன் மலை!" என அவனையும், அவன் மலையையும் பாடிப் பாராட்டி, அவன் கடமையையும், தன் துயர்க் கொடுமையையும் எடுத்துக் காட்டி நினைப்பூட்டினாள்.

அப்பெண் பாடிய அப்பாட்டின் பொருள் அறிந்த தோழி, அவள் அவன்பால் சிறிது சினமும் கொண்டுள் ளாள், அச்சினம் மாற வேண்டின், அவள் கேட்க, அவனை யான் பழித்தல் வேண்டும். அதுகேட்டுத், தன் காதலனைப் பிறர், தன்முன் பழித்தல் கண்டு, அவனை அவர் அறியப் பாராட்டித் தன் துயரை, அவர் அறியாவாறு, அடக்கிக் கொள்வள் என உணர்ந்தாள். உடனே, "தோழி! அவன் நாட்டு யானை, தன் பிடியோடும் கூடிச் சென்று, வளகு என்னும் தழையினை விரும்பி உண்டு, வளர்ந்த நீண்ட தன் இரு தந்தங்களும் தனக்குப் பேரழகு செய்ய, மலை நடந்து செல்வது போல் பெருமித நடை போட்டு நடந்து செல்லும் சிறப்புடையது அவன் நாடு. தன் நாட்டு விலங்குகள், இவ்வாறு மகிழ்ந்து வாழக் கண்டும், உன்னை மணந்து, மனம் விரும்பும் வாழ்க்கை மேற்கொண்டு, புகழ் பெருக வாழ வேண்டும் என விரும்பாத அவனைப் பாராட்டிப் பாடுவதை விடுத்துப் பழித்து ஒரு பாட்டுப் பாடுவாயாக!" எனக் கூறினாள்.

இவ்வாறு, தோழி கூறக் கேட்ட அப்பெண், "என் துயரையும், அதை அறியா அவன் கொடுமையையும் கூறியதைக் கொண்டு, அவன் மீது நான் சினங்கொண்டிருப்பதாக எண்ணி விட்டாள் இத் தோழி. என்னே இவள் அறியாமை! அவன் தவறுடையானும் அல்லன். அவன் தவறு கண்டு சினங் கொள்ளுபவளும் அல்லள் நான் என்பதை, அவளுக்கு உணர்த்துதல் வேண்டும்," எனக் கருதினாள். அதனால், அவளை நோக்கித், "தோழி! 'ஈதல், இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு' என்ற உண்மையை உணர்ந்தவன் நம் அன்பன். அதனால், வறுமையால் வாடித் தன்பால் வந்து, தம் வறுமை நிலையினை உரைத்து வருந்துவார்க்கு, அவர் வறுமை போக வாரி வழங்கும் வளமும், வற்றாத உள்ளமும் கொண்டுள்ளான். அவ்வாறு வந்து இரப்பார்க்கு வழங்கலாகா வறுமையுற்று விடின், அந்நிலையில், அதைப் பொருள் கொடுத்துப் போக்க மாட்டாது, அவர் வருத்த நிலை கண்டு வாளா வருந்தி வாழ்வதினும், இறந்து, இறவாப் பெருநிலை பெற எண்ணும் சிறப்புயர்ந்த உள்ளமும் உடையவன் அவன். அத்தகையான் இப்போதே வந்து வரைந்து கொள்ளாமையால் கொடியவன் போல் தோன்றிடினும் உண்மையில் கொடியவனல்லன், விரைவில் வந்து வரைந்து கொண்டு பேரின்பம் தருவன். இதை அறியாது, அவனைப் பழிதூற்றும் நின் செயல், முற்றாத காய்களைக் கொண்ட வாழைக்குலையின் ஒரு சீப்பு, மடங்கிய விரல்களைக் கொண்ட புலியின் அடிபோலத் தோன்றுவதால், அக் காய்கள் முற்றிய பின்னர் பேரின்பம் தரும் பழங்களாய்

மாறும் என்பதை மறந்த அவன் மலைநாட்டு மக்களின் செயலே போல் அறியாமை உடைத்து!" எனக் கூறுவாள் போல், அவனையும், அவன் மலையையும் பாராட்டிப் பாடி முடித்தாள்.

இவ்வாறு பாடிய பாட்டின் பயனாய், அவ்விளைஞன் வாராமையால் வாடிய அப்பெண்ணின் உடல், அவ் வாட்டம் ஒழிந்து வனப்புற்றது. அவனை நேரிற் கண்டதைப் போல, அவளும் அக மகிழ்ந்தாள். அவள் மகிழ்ச்சி கண்டு மகிழ்ந்த தோழி, அவன் வாராமையால், அவள் வருந்தும் வருத்தத்தை இவ்வாறு பல வழிகளை மேற்கொண்டு போக்க வேண்டிய் தன் கடமையினை எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள் ஒரு நாள். அப்போது, அவ்விளைஞன் அவளை நோக்கி வந்தான். அதைக் கண்டு கொண்ட அவள், உடனே அவனைக் காணாதாள் போல் இருந்து, அப்பெண்ணின் வருத்தத்தையும், அவள் அவ் வருத்தத்தை மறந்திருக்கத் தான் மேற்கொள்ளும் ஆடல் பாடல்கள் போலும் பல்வேறு வழிகளையும், பொருளாகக் கொண்ட ஒரு பாட்டை அவன் கேட்கப் பாடத் தொடங்கினாள். ஆங்கு வந்த அவன், அவள் அறியாவாறு, ஒருபால் இருந்து, அவள் பாடிய பாட்டைக் கேட்டுத், தன் காதலியின் துயர் நிலை அறிந்து, அவளை விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டிய தன் கடமையில் கருத்துடையானாகிச் சென்றான். தான் தொடங்கிய வள்ளைப் பாட்டு, தன் தோழியின் துயரத்தை ஒழித்ததோடு, வரைவிற்கும் வழி செய்தது கண்டு அகமகிழ்ந்தாள் தோழி.

தோழியும், அவள் துணைவியும் பாடிய வள்ளைப் பாட்டைக் கூறுவது இச்செய்யுள்:

"வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்து
ஏந்து மருப்பின், இனவண்டு இமிர்பு ஊதும்
சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்,
ஐவன வெண்ணெல் அறைஉரலுள் பெய்து இருவாம்

ஐயனை ஏத்துவாம் போல, அணிபெற்ற
மைபடு சென்னிப் பயமலை நாடனைத்
தையலாய்! பாடுவாம் நாம்;
தகையவர் கைச்செறித்த தாள்போலக் காந்தள்
முகையின்மேல் தும்பி இருக்கும், பகை எனின்,

கூற்றம் வரினும் தொலையான்தன் நட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணாதோன் குன்று?
'வெருள்புடன் நோக்கி வியல் அறை யூகம்,
இருள் தூங்கு இறுவரை ஊர்பு இழிபு ஆடும்
வருடை மான் குழவிய வளமலை நாடனைத்

தெருளத், தெரி இழாய், நீஒன்று பாடித்தை!
நுண்பொறி மான்செவி போல வெதிர்முளைக்
கண்பொதி பாளை, கழன்றுஉகும் பண்பிற்றே
மாறு கொண்டு ஆற்றார் எனினும், பிறர் குற்றம்
கூறுதல் தேற்றாதோன் குன்று;

புணர் நிலை வளகின் குளகு அமர்ந்து உண்ட
புணர்மருப்பு எழில்கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்குஎழில் யானைப் பயமலை நாடனை
மணம் நாறு கதுப்பினாய்! மறுத்துஒன்று பாடித்தை;
கடுங்கண் உழுவை அடிபோல வாழைக்

கொடுங்காய் குலைதொறூஉம் தூங்கும், இடும்பையால்
இன்மை உரைத்தார்க்கு, அது நிறைக்கல் ஆற்றாக்கால்
தன்மெய் துறப்பான் மலை;

எனவாங்கு
கூடி அவர் திறம்பாட, என் தோழிக்கு

வாடிய மென்தோளும் வீங்கின,
ஆடமை வெற்பன் அளித்தக்கால் போன்றே."

தலைவன் விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்ளானாகத் தலைவி வருந்திய விடத்துத் தோழி தானும் தலைவியும் பாடிய வள்ளைப் பாட்டில் முருகன் புகழ் பாடுவார் போல், தலைவன் புகழ் பாட, அதனால் தலைவி தன் வருத்தம் நீங்கி வனப்புற்றதைப் பின்னொரு கால் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி, தனக் குள்ளே சொல்லியது எனும் துறை அமைய வந்துளது இது.

உள்ளுறை: *காந்தள் மலரும் பருவம் நோக்கி வண்டு இருத்தல், மணத்திற்குச் சுற்றத்தார் மனம் நெகிழும் காலத்தை எதிர்நோக்கித் தலைவன் இருத்தலாம். வருடை மான் கன்று, தன் இளமையால், மருளத் தகாத கருங் குரங்கைக் கண்டு மருளல், தலைவி, தன் வருத்த மிகுதி யால் மயங்கிச் சுற்றத்தார் வரைவிற்கு உடம்படாரோ என அச்சுற்றத்தாரை மருளலாம். பாளை உதிர்ந்து விடவே, மூங்கில் விளங்கித் தோன்றல், தலைவன் வரைந்து கொள்ளவே, பசலை அகலத் தலைவியின் உடல் வனப் புற்றுத் தோன்றலாம். யானை பிடியோடு தழை உண்டு இனிது வாழ்தல், தலைவன், தலைவியை மணந்து இன்பம் நுகர்ந்து, இல்லறம் ஆற்றுவன் என்பதாம். வாழைக்குலை*

புலியடிபோல் தோன்றல், வரைந்து கொண்டு பேரின்பம் தரவல்ல தலைவன், வரைந்து கொள்ளாமையால் கொடியவன் போல் தோன்றுதலாம்.

முருகனுக்குக் கூறுங்கால், சூரனை வென்றதும், வள்ளியைப் பணிந்து பின் நிற்றலும், தொலையாமையும் தோற்றலுமாம். அவனும் திருமேனி கொண்டு திகழ்தலின், குற்றம் கூறாமை உண்டு, மக்கள் மாறி மாறிப் பல பிறவி எடுத்துத் துன்புற்று, வீடுபெற மாட்டாது வருந்தி வந்து தம் குறை உரைப்பின், அவர்களை வீட்டுலக இன்பத்தை அடைவித்தற் பொருட்டு, அவர்கள் உள்ளத்தே சென்று தான் தங்குதலாம்.

1. வெறி—மதம்; பொறி—புள்ளி; வாரணம்—யானை; 2. இமிர்பு—ஒலித்து; 4. இருவாம்—குற்றி; 5. ஐயன்—முருகன் 6. மை—மேகம்; படு—உண்டாகிறநின்ற; பயமலை—பயன் தரும் மலை; 8. தகையவர்—மகளிர்; செறித்த—அணிந்த; தாள்—விரல்அணி; 9. முகை—அரும்பு; 12. வெருள்பு—மருண்டு; யூகம்—கருங்குரங்கு; 13. இருள்தூங்கு—இருள்நிறைந்த; ஊர்பு இழிபு—ஏறி இறங்கி; 15. தெருள—விளங்க; பாடித்தை—பாடு; 16. நுண்பொறி—மெல்லிய ஒலி களையும் கேட்கவல்ல உறுப்பு; வெதிர்—மூங்கில்; 18. மாறு கொண்டு—மாறுபட்டு; 19. தேற்றாதோன்—தெரியாதவன்; 20. வளகு—ஒருவகைத் தழை; 21. வரைபுரை—மலையை ஒத்த; 22. வயங்கு எழில்—விளங்குகின்ற அழகு; 24. உழுவை—புலி; 25. கொடுங்காய்—வளைந்தகாய்; தூங்கும்—தொங்கும்; 31. ஆடுஅமை—அசைகின்ற மூங்கில்.

8

என்னையும் மறைத்தாள்!

இளைஞன் ஒருவன், அழகும் அறிவும் ஒருங்கே வாய்ந்த பெண் ஒருத்தியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவர்கள் காதல் நாடகத்திற்குத் துணை செய்தாள் அப் பெண்ணின் தோழி. தம் மகள் இவ்வாறு காதல் உறவு கொண்டு ஒழுகுவதை அப் பெண்ணின் பெற்றோர் அறியார். தம் மகளின் நல்வாழ்வில் கருத்துடையராய்க் கவலையோடு காத்து வரும் அவர்கள் அறியாவாறு சென்று, அவனைக் கண்டு மகிழ்தல் அவளுக்கும் அரிதா யிற்று. பலமுறை ஆங்கு வந்தும், அவளைக் காணமாட் டாது வறிதே திரும்பினான் அவனும். அதனால் அவனைக் காணாது, அவள் துயர் உற்றாள். இந்நிலையை மாற்றி, எப்போதும் இடையறாது உடனிருந்து மகிழும் வகையில் மணஞ்செய்து கொள்ள மாட்டானா, என ஆவலோடு எதிர் நோக்கியிருந்தாள் அப் பெண். ஆனால், கள்வனைப் போல் கரந்து வந்து மகிழ்ந்து செல்வதிலேயே பேரின்பம் உளது எனக் கருதிய அவ்விளைஞன், மண

முயற்சியை விரைவில் மேற்கொண்டிலன். அதனால், அவள் உள்ளத் துயரும், உடல் தளர்ச்சியும் முன்னினும் அதிகமாயின.

அவன் வாராமையால் வந்துற்ற வருத்தம் ஒருபால் வருத்த, மற்றொரு பெருங்கவலை அவளைப் பிறிதொரு பால் பற்றி வருத்தத் தொடங்கிற்று. தான் படும் துயரைத் தன் தோழியோ, தன்னோடு ஆடி மகிழும் தன் தோழியர் கூட்டமோ, தன் சிற்றூரில் வாழும் தன் சுற்றத்தினரோ அறிந்துவிடின், தன் வருத்தத்திற்குக் காரணமாய தன் காதலனைப் ‘பிரியேன் என அன்று கூறிய தன் ஆணையைக் காக்க மாட்டா அறனிலி!” என்றும், ‘பெண்ணின் பெருந்துயர் கண்டும் அதைப் போக்க எண்ணாப் பண்பாடற்றவன்!’ என்றும் பலப்பல கூறிப் பழிப்பரே என அஞ்சினாள். தன் காதலனைத் தன் முன்னரே பிறர் பழிப்பதையோ, அதற்குத் தானே காரணமாவதையோ அவள் உள்ளம் பொறுக்காது. அவர் கூறும் பழியுரைகளைக் கேட்பதால் உண்டாம் துயரினும், அவன் வாராமையால் உண்டாம் துயர் பெரிது அல்ல என எண்ணினாள். அதனால், பிரிவுத் துயர் அளவிறந்து பெருகித் தன்னை வாட்டி வதைக்கவும், அதைத் தன் உயிர்த் தோழியோ, உடன் ஆடும் ஆயத்தாரோ, ஊராரோ உணராவாறு உள்ளடக்கிக் காத்துக் கொண்டாள்.

அப் பெண்ணின் இப் பெருநிலை கண்டு, தன்னுள்ளே வியந்து பாராட்டிய தோழி, இவள் வருத்தம் நீங்கி வாழ்வு பெற அவ்விளைஞன் விரைந்து வந்து வரைந்து கொள்ளானோ எனும் விருப்பம் உந்த, ஒரு நாள், அவன் வருகையை எதிர்நோக்கி இருந்தாள்.

அப்போது, ஆங்கு அவள் கண்ட அவன் நாட்டு மலைக் காட்சி அவள் உள்ளத்தை ஈர்த்தது. எதிர் எதிராக நிற்கும் இரண்டு பெரிய மலைகளையும், அவற்றின் இடைப்பட்ட பள்ளத்தாக்கில், அடிமரம் பருத்து, ஓங்கி வளர்ந்து, கிளையோ, இலையோ தெரியாவாறு, மலர்களால் நிறைந்து நிற்கும் ஒரு வேங்கை மரத்தையும், அவ்விரு மலைகளினின்றும் பேரொலியோடு பாய்ந்து வரும் அருவிகளின் நீர், அம்மரத்துக் கிளைகளில் வீழ்வதையும் கண்டு கருத்திழந்திருந்தாள். அக் காட்சி, அன்றலர்ந்த தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் திருமகள் மீது, இரு யானைகள் அவள் இருமருங்கும் இருந்து, பூவையும், நீரையும் சொரியும் காட்சியை நினைப்பூட்ட, அவ்வழகில் தன் நினைப்பிழந்து நின்றவள், தன் தோழியின் நிலையை நினைத்துக் கொள்ளவே, "என் ஆருயிர் அனைய இவள், அவள் விரும்பும் அவ்விளைஞனை மணந்து, அவன் மனை புகுந்து, இவள் சுற்றத்தினரும், அவன் சுற்றத்தினரும் ஒருங்கே பாராட்டிப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்ய, மக்களைப் பெற்று மனையறம் காத்து மகிழ்ந்து வாழுமாறு, அவன் விரைவில் வரைந்து கொண்டிலனே!" என எண்ணிக் கவலையுற்றாள்.

அந்நிலையில், அவ்விளைஞனும் ஆங்கு வந்தான். வந்தான்பால், அவன் காதலியின் துயர்க் கொடுமையையும், அதைப் பிறர் அறியாவாறு மறைத்து, அவன் பெருமையைப் பேணிக் காத்து, அவனுக்குப் புகழ் தேடித் தரும் அவள் கற்பின் மாண்பையும் எடுத்துக் கூறி, "அத்தகையாளை இனியும் வருந்தவிடல் அறமாகாது. ஆகவே, அன்ப! அவள் துயர் தீர்க்கும் அருமருந்தாய

திருமணத்தை விரைவில் மேற்கொள்ள ஆவன புரிவாயாக!" என வேண்டிக் கொண்டாள்.

தோழி கண்ட அவன் நாட்டு மலைக் காட்சி, அப் பெண்ணின் பெருமை, அவ்விளைஞனுக்கு அவள் உரைத்த அறிவுரை ஆகிய இவற்றைக் கூறுகிறது இச் செய்யுள்;

கதிர்விரி கனைசுடர்க் கவின்கொண்ட நனஞ்சாரல்
எதிர் எதிர் ஓங்கிய மால்வரை அடுக்கத்து
அதிர்இசை அருவிதன் அஞ்சினை மிசைவீழ
முதிர்இணர் ஊழ்கொண்ட முழவுத்தாள் எரிவேங்கை,
வரிநுதல் எழில் வேழம், பூ, நீர் மேல் சொரிதரப்

புரிநெகிழ் தாமரை மலரங்கண் வீறுஎய்தித்
திருநயந்து இருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல் வெற்ப;
தன்எவ்வம் கூறினும், நீ செய்த அருளின்மை
என்னையும் மறைத்தாள் என்தோழி, அதுகேட்டு
நின்னையான் பிறர் முன்னர்ப் பழிகூறல் தான்நாணி;

கூறுநோய் சிறப்பவும், நீ செய்த அருளின்மை
சேரியும் மறைத்தாள் என்தோழி, அதுகேட்டு
ஒரும் நீ நிலையலை எனக்கூறல் தான்நாணி;

நோய்அட வருந்தியும் நீசெய்த அருளின்மை
ஆயமும் மறைத்தாள்என் தோழி அதுகேட்டு
மாயநின் பண்பின்மை பிறர்கூறல் தான்நாணி;

எனவாங்கு,
இனையனதீமை நினைவனள் காத்து ஆங்கு
அனையரும் பண்பினால் நின் தீமை காத்தவள்,

அருந்துயர் ஆரஞர் தீர்க்கும்
மருந்தாகிச் செல்கம் பெரும! நாம் விரைந்தே!"

வரைந்து கொள்ளாது வந்து செல்லும் தலைவனைத், தோழி, தலைவியின் கற்புச் சிறப்பும், ஊரில் எழும் அலரும், அதனால் அவள் பெறும் துயரும் கூறி வரைவு கடாயது எனும் துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை : *எதிர் எதிர் ஓங்கிய மலைகள், தலைவியின் சுற்றமும் தலைவன் சுற்றமும் ஆம்; அவற்றிடையே உள்ள அப்பள்ளத்தாக்கு, தலைவன் மனையாம்; அவ்வேங்கை, தலைவியாம்; அது மலர்ந்து நிற்றல், அவன் மக்களைப் பெற்று மாண்புறுதலாம்; மலையருவிகள் இரண்டும் வேங்கைமீது வீழ்தல், இரு சுற்றத்தாரும் அவளுக்குச் செய்யும் சிறப்புக்களாம்.*

1. கதிர் — ஞாயிறு, கனைசுடர் — பேரொளி, 3. அம்சினை — அழகிய கிளை. இணர் — பூங்கொத்து. ஊழ்கொண்ட — நெருங்க மலர்ந்த. முழவுத்தாள் — முரசு போல் பருத்த அடி 6. வீறு — பிறவற்றிற்கில்லாத சிறப்பு. 7. திரு — திருமகள், 8. எவ்வம் — துயர். கூரினும் — மிகினும். 13. ஒரும் — அசை. 18. இனையன — இவை போலும். நினைவனள் — பிறர் அறியாவாறு மனதால் எண்ணுபவள், அனை அரும் பண்பு — அத்தகைய உயர்ந்த பண்பு.

9

'யாமத்தும் துயிலலள்!'

பழைய தமிழ்க் குடியிற் பிறந்த பெண் ஒருத்தி தன்னைப் போன்றே சிறந்த குடியிற் பிறந்தான் ஒருவனைக் காதலித்தாள். தாம் கொண்ட அக்காதல் உறவினைத் தம் பெற்றோர் அறியின், மனம் பொறார், அதற்கு இடையூறு விளைப்பர் என அஞ்சினர். அதனால், தங்கள் காதல் விளையாட்டை அவர் அறியாவாறே மேற்கொண்டு வந்தனர். செவிலியும், தாயும் எப்போதும் சூழ்ந்திருக்க வாழ்பவள் அப்பெண் ஆதலாலும், அவள் ஊரும் மனையும் அரிய காவலையுடையன ஆதலாலும், ஒருவரையொருவர் கண்டு மகிழ்தல் எளிதில் இயலுவதில்லை. அவனைக் காணாதே பலநாள் கழிக்க வேண்டி வந்தமையால் அவள் துயர் உற்றாள். உள்ளத் துயர் மிகுதியால், அவள் உடல் தளர்ந்தது. அத் தளர்ச்சி, அவள் காதல் விளையாட்டை ஊரார்க்கு உரைத்து விட்டது. அவர்கள் அவளைப் பற்றிப் பலவாறு பேசத் தொடங்கிவிட்டனர். அவர் கூறிய அவ்வலர், அவள் தாயின் காதிற்கும்

எட்டிற்று. பிறர் பழி கூறும் அளவு பண்பிழந்து விட்டனளே தன் பெண் என்ற நிலையினைப் பொறாத அத்தாய், அவளைக் கடுஞ்சொல் வழங்கிக் கண்டிக்கத் தொடங்கினாள். "இவ்வாறு பிறந்த ஊரும், பெற்ற தாயும் பழிக்கும் பழிச்சொற் கேட்டு வருந்துமாறு, என்னைப் பிரிந்து, மறைந்து வாழ்கின்றனனே என் காதலன்!" என எண்ணி வருந்தினாள் அவள். அதனால் அவள் துயர் முன்னினும் மிக்கது. கவலையால் கண் ஒளி இழந்தது. தோள் தளர்ந்தது. பொன் போலும் நிறம் பெற்றுப் பேரழகு தோன்ற விளங்கிய உடலும் பசலை படர்ந்து அழகு கெட்டது. இவ்வாறு அவள் வருந்தினாள்.

அவள் வருத்த நிலையினைக் கண்டு கண்ணீர் உகுத்து வருந்தினாள் அவள் தோழி. 'இந்நிலைக்குக் காரணமாவான், அவ்விளைஞனே. இவள் உள்ளத்திற் காதற்கனலை மூட்டிவிட்ட அவன், இவளை என்றும் பிரியாது, எப்போதும் உடனிருக்குமாறு, திருமணம் புரிந்து கொண்டு, தன் மனைக்குக் கொண்டு சென்றிருப்பின், இவள் இவ்வாறு துயர் உறாள். அவன் அதைச் செய்யாத தாலேயே இவ்வளவும் நேர்ந்து விட்டது. ஆகவே, அவன் வரின் அவன் செய்த இத் தவறினை எடுத்துக்காட்டி இடித்துரைத்து வரைவிற்கு வழி செய்தல் வேண்டும் எனத் துணிந்து, அவன் வரவை எதிர்நோக்கியிருந்தாள்.

அவ்வாறு எதிர்நோக்கி இருந்தாள்பால், ஒரு நாள் அவன் வந்தான். வந்தானை வணங்கி, "அன்ப! ஞாயிற்றின் ஒளியையும் உட்புகாவாறு தடுத்து நிறுத்துமளவு நெருங்கி வளர்ந்த மூங்கிற் காட்டையும், மூங்கில் வளர்ந்த அம் மலையின் இடையிடையே உள்ள,

மணம் நாறும் நீர் நிறைந்த சுனையையும், அச்சுனையில் அழகு தோன்ற மலர்ந்திருக்கும் காந்தட் பூக்குலையினை யும், நீரில் மலர்ந்து நிற்கும் அக்காந்தட் காட்சி நீர் உண்டு கிடக்கும் நாகம் போலும் தோற்றம் அளிப்பதையும் பலகால் கண்டு, கருத்திழந்து, மகிழ்ந்திருப்பையன்றோ? காண்பார்க்கு அக்காட்சி கவின் உடையதாய்த் தோன்றினும், அக்காட்சியை உண்மை நாகம் ஒன்று நீர் குடித்துக் கிடப்பதாகவே கருதிய இடியேறு, பெரிய மலைகளையும் கீழ் மேலாக்கவல்ல கொடிய காற்றோடும், பெரும் மழையோடும் தோன்றி இடிக்கத் தொடங்கவே, அவ்விடியால் எழுந்த பேரொலி, அம்மலையை அடுத்துள்ள ஊரெல்லாம் பரந்து ஒலிக்க, அவ்வொலி கேட்ட அவ்வூர்வாழ் மக்கள், அச்சத்தால் உறக்கம் ஒழித்துத் துயர் உறுவர். இதையும் நீ அறிவை யன்றோ?

“காந்தட் குலை பாம்பு போல் தோன்றியதைக் கொண்டே இடி இடிக்க, அதனால் அத்தனை கேடுகள் உண்டாதலை அறிந்த நீ, பின்னர் இல்லறமாம் நல்லறப் பயனை நல்கும் இயல்பால், இக்களவொழுக்கம், நல்லது போல் நமக்குத் தோன்றினும், அது கரந்து ஒழுகும் ஒழுக்கமே என்ற கருத்துடையராய், ஊரார் கூறும் அலரும், அதைக் கேட்டுத் தாய் கூறும் கடுஞ்சொல்லும், அக் கடுஞ் சொல் கேட்டு, உறக்கம் ஒழிந்து இவள் படும் வருத்தமும் எவ்வளவு கொடியவாம் என்பதை அறிந்து கொள்ள மாட்டாமையால், இவ்வாறு நடந்து கொள் கின்றனையோ? அல்லது அறிந்தும், இவள்பால் உனக்குக் கருணை இல்லாமையால் இவ்வாறு நடந்து கொள் கின்றனையோ?

"உன்னைப் பிரியாது வாழ்ந்து பேரின்பம் நுகர்தல் வேண்டும் எனும் வேட்கை நிறைவேறாமையால் வருந்திய என் தோழியின் கண்கள், அவை பண்டு பெற்றிருந்த, நீலமலர் நிகர்க்கும் பேரழகு கெட்டு, ஒளி இழந்து தோன்றுவதை நீயே காண். அவை, அவ்வாறு அழகிழந்து அழியுமாறு விடல், 'அவை, நீர் அறா அருவிகள் நீண்டு ஓடும் நம் மலையிடத்துச் சுனைகளில் மலர்ந்த நீல மலர்க்கு நிகராய் உள்ளனவே!' என்ற நினைவால் நின் உள்ளத்து எழுந்த பொறாமையின் விளைவுதானோ? நின் பிரிவாலாய துயர் அளவிறந்து பெருகவே, 'இனி என் உயிர் இவ்வுடலில் வாழாது, இதுவே என் வாழ்நாளின் இறுதிக் காலமாம்!' எனக் கூறிப் பெருந்துயர் கொள்ளுமளவு, அவள் தோள்கள், பருத்துத் திரண்டிருந்த தம் பண்டைய நிலை இழந்து, மெலிந்து தளர்ந்து அழகிழந்து தோன்று வதை, அன்ப! நீயே காண். அவை அவ்வாறு அழகிழந்து தளர்ந்தது, 'அவை, யானையை வென்று புலி உலாவும் என் மலையில் வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில்போல் தோன்று கின்றனவே!' என, எண்ணும் நின் உள்ளப் பொறாமையின் விளைவுதானோ? நீ வரைந்து கொள்ளாமையால் வந்துற்ற துயரையும், அதைக்கண்டு தாய் கூறும் கடுஞ்சொல்லையும் தாங்க மாட்டாது, ஊரெல்லாம் உறங்கும் நள்ளிரவிலும் உறக்கம் கொள்ளாது வருந்தியதால், அவள் உடல், தான் பண்டு பெற்றிருந்த பொன்னிறம் இழந்து, பசலை படர்ந்து தோன்றுவதையும் நீ காண்பாயாக! அவள் உடலழகை இவ்வாறு உருக்குலைத்துச் சிதைத்ததும், 'அவள் மேனி, ஞாயிற்றைத் தீண்டும் உயர்ச்சியையும், வண்டுகள் ஒலிக்கும் குகைகளையும் உடைய நம் மலையில், எரி போலும் நிறத்தவாய் மலரும் வேங்கையின் மலரை

ஒத்துளதே!' என்ற பொறாமையின் விளைவுதானோ? எனப் பலப்பல கூறி அவன் பிழையினைச் சுட்டிக்காட்டினாள்.

இவ்வாறு, அப்பெண்ணின் கேட்டிற்கும், அவள் துன்பத்திற்கும், அவ்விளைஞன் மனத்திடையே தோன்றிய பொறாமையே காரணமாம் எனும் கருத்துப்படக் கூறினாளேனும், அவன் பொறாமை கொள்ளும் அத்துணைப் புல்லியன் அல்லன். ஆகவே, வரைவு முயற்சி மேற்கொள்ளாது வாளா இருத்தற்கு, அவள்பால், அவனுக்கு அன்பின்மையே காரணமாம் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தி, அவனை 'அன்பற்றவன், அருளற்றவன், ஆற்றவும் கொடியவன்,' என்றெல்லாம் கூறிக் கடிந்தாள்.

தோழி இவ்வாறு கடுஞ்சொல் பல வழங்கி, அவனை வரைந்து கொள்ளா அவன் தவறினை எடுத்துக் காட்டவே, கண்டு காதல் கொண்ட அன்று, அவளுக்கும் அவனுக்கும் இடையே தோன்றிய அன்பு, அவன் வரைந்து கொள்ளவாராமையால் குறைதல் கண்டு, களவொழுக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கடிமணம் புரிந்து வாழத் துணிந்தான் அவ்விளைஞன். உடனே ஊர் சென்று, உற்றாரையும், ஊர்ப் பெரியோரையும் மணம் பேசி வருமாறு, அப்பெண்ணின் பெற்றோர்பால் அனுப்பினான். அவள் பெற்றோரும், அவன் விரும்பும் அன்றே, அவளை அவனுக்கு மணம் முடிக்க இசைந்தனர். இதை அறிந்து அகம் மகிழ்ந்த தோழி, தான் அவனைக் கண்டதையும், கண்டு கடுஞ்சொற் கூறி, அவன் பிழையை எடுத்துக் காட்டியதையும், அதன் பயனாக, அவன் வரைவு வேண்டி வர, அவள் பெற்றோர் அதற்கு இசைந்ததையும், அப்பெண்ணிற்கு அறிவித்து அவள் கவலையைப் போக்கினாள்.

தோழி, அவ்விளைஞனுக்குக் கூறிய அறவுரையினையும் அதன் பயனையும் அழகாக அமைத்துப் பாடுகிறது இப்பாட்டு;

விடியல் வெங்கதிர் காயும் வேய்அமல் அகல்அறைக்
கடிசுனைக் கவினிய காந்தளங் குலையினை
அருமணி அவிர்உத்தி அரவுநீர் உணல் செத்துப்
பெருமலை மிளிர்ப்பன்ன காற்றுடைக் கனைபெயல்
உருமுக்கண் உறுதலின் உயர்குரல் ஒலிஓடி
நறுவீய நனஞ்சாரல் சிலம்பலின், கதுமெனச்
சிறுகுடி துயில் எழூஉம் சேண்உயர் விறல்வெற்ப!

கால்பொர நுடங்கல கறங்கு இசைஅருவி,நின்
மால்வரை மலிசுனை மலர்ஏய்க்கும் என்பதோ!
புல்லாராப் புணர்ச்சியால் புலம்பிய என்தோழி,
பல்இதழ் மலர்உண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை?

புகர்முகக் களிறொடு புலிபொருது உழக்கும்நின்
அகன்மலை அடுக்கத்த அமைஏய்க்கும் என்பதோ!
கடை எனக்கலுழும் நோய் கைம்மிக என்தோழி
தடையின திரண்டதோள் தகைவாடச் சிதைத்ததை?

சுடர்உற உறநீண்ட சுரும்புஇமிர் அடுக்கத்த
விடர்வரை எரிவேங்கை இணர்ஏய்க்கும் என்பதோ!
யாமத்தும் துயிலலள் அலமரும் என்தோழி,
காமரு நல்லெழில் கவின்வாடச் சிதைத்ததை;
எனவாங்கு,

தன்தீமை பலகூறிக் கழறலின் என்தோழி
மறையில்தான் மருவுற மணந்த நட்பு அருகலான்

பிறைபுரை நுதல்! அவர்ப்பேணி, நம்
முறைவரைந் தனர்அவர் உவக்கும் நாளே."

தலைவன் வரைந்து கொள்ளாமையால் தலைவி வருந்த, தோழி, அவள் துயர் கூறி அவனை வரைவு கடாவ, அது கேட்டு அவன் வரைவொடு வரத், தமர் வரைவு நேர்ந்தமை, தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது எனும் துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *மலைப்பாறை, தலைவியின் மனை; சுனையிடத்துக் காந்தள், சுற்றத்தார் பேண வளரும் தலைவி; மணம்தரும் காந்தள் பாம்பு போல் தோன்றல், இல்லறப் பயனைத் தரும் களவொழுக்கம் பிறர்க்குத் தீங்கு போல் தோன்றல். இடியேற்றின் ஒலி மலையிடமெல்லாம் ஒலித்தல், அயலார் கூறிய அலர் கேட்ட தாய் வழங்கிய கடுஞ்சொல். ஊரார் உறக்கம் ஒழிந்தது; தாயின் சுடு சொல் கேட்ட தலைவி உறக்கம் ஒழிந்தது.*

1. வேய் – மூங்கில், அமல் – நிறைந்த, 2. கடி – மணம், 3. அருமணி – அரிய மாணிக்கம், அவிர் – விளங்குகின்ற. உத்தி – பாம்பின் படத்தில் உள்ள வளைந்தகோடு. செத்து – கருதி; 4. மிளிர்த்தல் – கீழ் மேலாகப் புரட்டல். 5. உருமு – இடி, 6. வீ – மலர், வீய ; மலர்களை உடைய, சிலம்பல் – ஒலித்தல். 8. கால் – காற்று. நுடங்கல – அசையா; கறங்கு – ஒலிக்கும். 10. புல் ஆராப் புணர்ச்சி – புல்லப் புல்ல வேட்கைமிகும் புணர்ச்சி. 12. புகர் – புள்ளிகள். 13. அமை – மூங்கில். 14. கடை என – இதுவே என் வாழ்நாளில் இறுதிக் காலமாம் என: கலுழும் – வருந்தும். 15. தடையின – பருத்த. 16. சுடர் உற – ஞாயிற்றைத் தீண்ட. உறநீண்ட – மிக நீண்ட 17. எரி வேங்கை – நெருப்புப் போலும் நிறம் பொருந்திய பூக்களைப் பூக்கும் வேங்கை மரம், 21. கழறல் – இடித்துக் கூறல். 22. மறையின் – களவொழுக்கக் காலத்தில். 23. புரை – ஒத்த. 24. முறை – உறவினர்.

10

'பைதலேன் யானாக!'

அறிவு, உரு, திரு ஆகியவற்றால் சிறந்த ஆண்மகன் ஒருவன், பேரழகும் பெருங்குணமும் படைத்த பெண்ணொருத்தியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவர்கள் காதல் வளரத் துணை புரிந்தாள் அப் பெண்ணின் தோழி. ஆயினும் அவர்கள் காதல் வாழ்க்கையை, அத்தோழி ஒருத்தி நீங்கப் பிறர் எவரும் அறியார். ஆதலின், தாம் விரும்பும் போதெல்லாம் ஒருவரையொருவர் கண்டு மகிழ்தல் அவர்க்கு இயலாதாயிற்று.

தன் காதலியைக் காணப் பலநாள் முயற்சி செய்தான் அவ்விளைஞன். ஆனால், ஒவ்வொரு நாளும், அவன் முயற்சி வீணாயிற்று. ஒரு நாள், ஊர்க்காவல் கடுமையாக இருந்தது. அதனால், அன்று ஊருள் நுழையாமலேயே திரும்பி விட்டான். மறுநாள், அவன் அவ்வூருக்குப் புதியவன் ஆதலின், அவ்வூர் நாய்கள் அவனைக் கண்டதும் குரைத்துத் துரத்தத் தொடங்கவே, தன் வருகையை ஊரார் உணர்ந்து கொள்வர் என அஞ்சி

அகன்று விட்டான். பிறிதொருநாள், காவலர் கண்ணிலும் படாது, ஊர் நாய்கள் உணர்தலினின்றும் தப்பி, அப் பெண்ணின் வீட்டிற்கருகே வந்து சேர்ந்தான். ஆனால், ஆங்கு, அவள் தாய் உறங்காது விழித்துக் கொண்டிருந்தமையால், அப்பெண் வெளிவந்திலள். அதனால், கருதி வந்த காரியம் அன்றும் கைகூடப் பெறாமையால் கலங்கி மீண்டான். வேறொருநாள், காவலர் கண்ணிற்கும் அகப்படாமல், நாய்களின் தொல்லையையும் கடந்து வந்துவிட்டான். அப்பெண்ணின் தாயும் உறங்கிவிட்டாள். ஆனால், அந்நிலையில், வெண்திங்கள் வெளிப்போந்து, பேரொளி பரப்பத் தொடங்கி விட்டது. அதனால் களவொழுக்கத்திற்குத் தகுதியுடையதன்று அக்காலம் எனக் கருதி, ஊர் திரும்பிவிட்டான். ஒருநாள், அவன் வருகைக்கு எவ்விதத் தடையும் உண்டாகவில்லை. அவ்வாறு வந்து சேர்ந்த அவன், அப் பெண்ணிற்குத் தன் வருகையை அறிவிக்கும் குறியாக, முன்னரே அறிவித்திருந்தவாறு, நொச்சி மலரைப் பறித்து எறிந்து சிறு ஒலி எழுப்பினான். ஆனால், அவன் வருவதற்கு முன்னர், நொச்சி மலர் ஒன்று, எவ்வாறோ காம்பற்று வீழ, அதனால் எழுந்த ஒலியை, அவன் வருகை அறிவிக்கும் குறியாகக் கருதி, அப்பெண் ஆங்கு வந்து, அவனைக் காணாது கலங்கி, வறிதே மீண்டவளாதலின், இம்முறை அவனே வந்து ஒலி எழுப்பிக் குறி செய்தானாகவும், அதையும், முன்னதைப் போன்றதாகவே கொண்டு வாராதே நின்றுவிட்டாள். அதனால், அன்றும் அவளைக் காணாது மீண்டான்.

இவ்வாறு, பலநாள் வந்து வந்து, அவளைக் காண மாட்டாது, வறிதே மீண்டு, இளைஞன் ஒருபால் வருந்த, அப் பெண்ணும் அவன் வருகையை எதிர்நோக்கி,

ஒவ்வோர் இரவும், அவன் வந்து, தன் வருகையை அறிவிக்கும் குறியாகப் பறித்துப் போடும் நொச்சிப்பூ விழும் ஒலி கேட்காதா எனக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு, விழிப்பாயிருந்து, அது கேளாமையால், அவன் வந்திலன் எனக் கொண்டு வருந்தியும், வரும் வழியில் அவனுக்கு யாதேனும் ஏதம் உண்டாயிருக்குமோ என அஞ்சியும் உயிர் வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஒருநாள் தன் தோழியினிடம், "தோழி! காதலனைக் கண்டு மகிழ வேண்டும் எனும் வேட்கை மிகுதியால், மழைத் துளி உண்டு உயிர் வாழ்வதாய வானம்பாடிப் பறவை, அம்மழை மாறாது பெய்து, தன்னைக் காத்தல் வேண்டும் என்னும் கருத்தால், அம்மழையைப் பாடி வாழ்வதைப் போல், அவன் அன்பே என்னை வாழ்விக்க வல்லது ஆதலின், அவ்வன்பைப் பெறுதல் வேண்டி, அவன் வருகையை எதிர்நோக்கியும், என்னைக் காணும் ஆர்வம் உந்த வரும் அவன், வந்து என்னைக் காணாதவிடத்து, வருந்தும் அவன் வருத்த நிலை எண்ணியும், இரவெல்லாம் உறங்காதிருந்து வருந்துகின்றேன் யான். இதையெல்லாம் அறியாத அவன், 'பேய் மழை பெய்யும் மாரிக் காலத்தில், இடியேறு இடிக்கும் இரவில், காட்டுக் கொடு விலங்கும், காட்டாறும், அணங்கும், ஆறலைக் கள்வரும் குறுக்கிடும் வழியை, இவள் அன்பால் அஞ்சாது கடந்து வந்த என்னை வரவேற்று மகிழாது, ஏமாற்றி விட்டனளே!' எனப் பிழையை என் மீதேற்றி வருந்துவதை அறியப் பெரிதும் வருந்துகிறது என் உள்ளம். இதற்கு யாது செய்வேன் தோழி?" எனக் கூறி வருந்தினாள்.

அப்பெண்ணின் துயர்நிலை கண்ட தோழி. 'இவ்வாறு இவளைக் காணமாட்டாது அவன் வருந்துதற்கும், அவனைக் காணமாட்டாது இவள் வருந்துதற்கும், அவ் விளைஞன், இவளைப் பலர் அறிய மணந்து மனையறம் மேற்கொள்ளும் கருத்திலனாய், இவ்வாறு மறைந்து ஒழுகும் இக்களவொழுக்கக் கருத்துடையனாய், இரவிலும் பகலிலும் வந்து செல்வதே காரணமாம். ஆதலின், இம் முறையினைக் கைவிட்டு, மணத்திற்கு வழி செய்யுமாறு அவனை வற்புறுத்துதல் வேண்டும்,' எனத் துணிந்தாள்.

அவ்வாறு துணிந்த தோழி, ஒரு நாள் அவ் விளைஞன் வந்தானாக, அவனை அன்போடு வரவேற்று, "ஐய! தனக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல தேன் நிறைந்த மலர் அத்தேனை உண்ணத் தான் வாராமை கொண்டு வருந்த, தேன் உள்ள அம்மலரிற் கிடந்து தேன் உண்டு மகிழக் கருதாது ஓடிய ஒரு தும்பி, இடைவழியில் ஒரு புலியும் ஒரு யானையும் போரிடுதல் கண்டு, புள்ளிகள் நிறைந்த புலியின் உடலை மலர்கள் நிறைந்த வேங்கை மரக்கிளையாகவும், யானையின் முகத்துப் புள்ளிகளை அவ்வேங்கை மரக் கிளையில் மலர்ந்து கிடக்கும் மலராகவும் கருதி மயங்கி, அவற்றில் தேன் உண்ண வேண்டி, முதலில் புலியின் உடலை அடுத்து நோக்க, அங்கு மதுதரும் மலர் இன்மை கண்டு, அதை விடுத்தும், யானையின் முகத்திற் சென்று நோக்க, ஆங்கும் ஏமாற்றமே உற்று, அதையும் விடுத்து, இவ்வாறே, பகைத்து நிற்கும் இரு பேரரசர்களை, அவர் பகையொழித்து வாழ்விக்க விரும்பிய சான்றோர் ஒருவர், அவர்க்கு வேண்டும் அறிவுரை வழங்கி, அதை

முடிப்பான் வேண்டி, அவ்வரசர்களிடையே பலமுறை மாறிமாறிச் சென்று மீள்வதைப் போல், புலியின் உடலிற் கும், யானையின் நுதலுக்குமாக, மாறி மாறி அலைந்து திரியும் அழகிய காட்சிகளையும், பள்ளத்தே பாய்ந்தோடும் அருவிகளையும் கொண்ட மலைநாட்டிற்குரியனாய நீ, நாள்தோறும் தவறாது வருகின்றனை. ஆகவே, அவள் வருத்தத்திற்கு நீயும் காரணம் அல்லை. அவளும், நின் வருகையை எதிர் நோக்கி, ஒவ்வொரு நாளும் உறக்கம் கெட்டு விழித்துக் கொண்டுள்ளாள். ஆதலின், அதற்கு அவளும் காரணம் அல்லள். ஆயினும், 'கருதி வந்த இன்பம் கைகூடப் பெறாமைக்கு, என்னைக் காணவராது, ஏமாற்றிய அவளே காரணமாம்!' என, நீ கருதுவதாக அறிந்து, 'என் மீது பழியில்லையாகவும் என்னை அவன் பழிக்கின்றனனே, இதற்கு என் செய்வேன்?' எனக்கூறி வருந்துகின்றாள் நின் காதலி. அன்ப! அவள் வருத்தம் போக்கிப் பேரின்பம் நுகர வேண்டின், அவள்பாற் சென்று, 'நாம் இருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்டு மகிழாவகைப் பிழை புரிந்தோர் நீயும் அல்லை. பிழை புரிந்தோன் யானும் அல்லன். அப்பிழை புரிந்தாள் நின் தோழியே!' எனப் பொய்யொன்று கூறுவாயாக. நின் எண்ணமே, அவள் எண்ணமாம். நீ கூறியதையே அவளும் கூறுவள். ஆதலின் நீ கூறியதை உண்மையெனக் கொண்டு உளம் தேறுவள்!" என்று கூறி நிறுத்தினாள்.

அவ்வாறு கூறக் கேட்ட அவ்விளைஞன், "இன்பம் இருப்பதாக எண்ணி யான் விரும்பும் இவ்விரவுக்குறி, பகற்குறிகளால் என் காதலி இவ்வளவு துயர் உற நேர்ந் ததே; என்னே என் அறியாமை! யான் செய் தவறினைத்

தன்மேல் ஏற்றுக்கொண்டு, தன் தோழியின் துயர் துடைக்கத் துணியும் இத்தோழியின் அன்பினை எவ்வாறு பாராட்டுவேன். யான் செய் தவறினை, என்மலை நாட்டு மாண்பினைப் பாராட்டுவாள் போல், 'அன்ப! நீயும் நின் காதலியும் இணை பிரியாதிருந்து இன்பம் துய்த்தற்குத் துணை புரியவல்ல திருமணம் செய்து கொள்ளும் கருத் திழந்து, இன்பத்திற்கு இடையூறு பல பயக்கும் இரவுக் குறியிலும், பகற்குறியிலும் எண்ணத்தை விடுத்து, இன்பம் பெற மாட்டாது வருந்தும் நின் அறியாமையினை என்னென்பேன்!' எனக் கூறாமற் கூறி இடித்துரைக்கும் இவள் அறிவின் திறத்தை என்னெனப் புகழ்வேன்!' என்றெல்லாம் எண்ணி இறுதியில் 'அவள் வருந்த இவள் இடித்துரைக்கக் காரணமாய இக்களவொழுக்கத்தை இன்றே கைவிட்டு, வரைவிற்கு ஆவனவற்றை விரைந்து மேற்கொள்வேன்!'' எனும் துணிவோடு தன் ஊர் சென்றான்.

இளைஞன் மனத்தை மாற்றிய தோழியின் மாண் நிறை சொற்களைச் சுவைபடக் கூறுகிறது இச்செய்யுள்:

"வீயகம் புலம்ப, வேட்டம் போகிய
மாஅல் அம்சிறை மணிநிறத் தும்பி,
வாய்இழி கடாத்த, வான்மருப்பு ஒருத்தலோடு
ஆய்பொறி உழுவை தாக்கிய பொழுதில்,
வேங்கையஞ் சினை என, விறற்புலி முற்றியும்,

பூம்பொறி யானைப் புகர்முகம் குறுகியும்,
வலிமிகு வெகுளியால், வாள்உற்ற மன்னரை
நயன்நாடி நட்புஆக்கும் வினைவர்போல் மறிதரும்

அயம்இழி அருவிய அணிமலை நன்னாட!
ஏறுஇரங்கு இருளிடை இரவினில் பதம்பெறாஅன்
மாறினென் எனக்கூறி மனங்கொள்ளும் தான் என்ப;
கூடுதல் வேட்கையால் குறிபார்த்துக் குரல் நொச்சிப்
பாடு ஓர்க்கும் செவியொடு பைதலேன் யானாக;

அருஞ்செலவு ஆரிடை அருளிவந்து அளிபெறாஅன்
வருந்தினென் எனப்பல வாய்விடூஉம் தான்என்ப;
நிலைஉயர் கடவுட்குக் கடம்பூண்டு தன்மாட்டுப்
பலசூழும் மனத்தோடு பைதலேன் யானாக;

கனைபெயல் நடுநாள் யான்கண்மாறக் குறிபெறாஅன்
புனையிழாய்! என்பழி நினக்கு உரைக்கும் தான்என்ப
துளிநசை வேட்கையால் மிசைபாடும் புள்ளில்தன்
அளிநசைஇ யார்வுற்ற அன்பினேன் யானாக;

எனவாங்கு,
கலந்தநோய் அகம்மிகக் கண்படா என்வயின்,
புலந்தாயும் நீஆயின் பொய்யானே வெல்குவை;

இலங்குதாழ் அருவியோடு அணிகொண்ட நின்மலைச்
சிலம்பு போல் கூறுவ கூறும்
இலங்கு ஏர் எல்வளை இவ்ளுடை நோயே."

அல்ல குறிப்பட்டுத் தலைவன் மீள, 'அதனை என் பிழையாகக் கருதுவன்' எனக்கவன்று ஆற்றாளாகிய தலைவியது நிலைமை, தோழி, தலைவர்க்குக் கூறி, 'இது, நின்தோழியால் ஆயிற்று!' என, எனது பிழைப்பாக்கி, அவளை ஆற்றுவிப்பாய் எனக்கூறி, வரைவு கடாயது எனும் துறையமைய வந்துளது இது.

உள்ளுறை: பூ திருமணம்; அதை விடுத்துச் சென்ற தும்பி, மணம் செய்து கொள்ளக் கருதாத தலைவன்; தும்பி, புலியையும், யானையையும் வேங்கையாகக் கொண்டு திரிதல், தலைவன், இன்பம் தாராத இரவுக்குறி, பகற்குறி களை இன்பம் தருவனவாகக் கொண்டு, அவற்றிடையே உழலல்.

1. வீ: மலர்: 2. மாஅல்: பெருமை: சிறை: சிறகு: 3. கடாம்: மதநீர்: மருப்பு: தந்தம்: ஒருத்தல்: யானைத் தலைவன்: 4. உழுவை: புலி 8. நயன்நாடி: : நட்பாக்கும் வழியை ஆராய்ந்து; வினைவர்: சான்றோர்: மறிதரும்: மாறி மாறித்திரியும்: 9. அயம்: பள்ளம்: 10. ஏறு: இடி: பதம்: காணும் வாய்ப்பு: 12. குரல்: கொத்து: 13. பாடு: விழும்ஒலி: ஓர்க்கும்: நுணுகிக்கேட்கும். பைதல் : துன்பம்: 15. வாய்விடுஉம்: வாய்திறந்து கூறும்: 16. நிலைஉயர் கடவுள்: தம்நிலை உயரத் துணைபுரியும் கடவுள்: கடம்: விரதம் 20. துளி: மழைத்துளி: மிசை: வானம்: 21. நசைஇ: விரும்பி: 24. பொய்யானே புலந்தாயும் ஆயின் வெல்குவை என மாற்றுக. 26. சிலம்பு: பக்கமலை: 27. எல்: ஒளி.

11

நல்லறம் உணர்ந்த நம்பி

உலக மக்களுக்கு உறுதுணையாய உயர்ந்த நீதிகளை உரைக்குங்கால், 'அறம் அறிந்தவன் நான்; ஆகவே, நான் கூறுவதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்!' என, ஆணவம் தோன்ற ஆணையிட்டுரைக்காது, அவற்றை உலகோர் உள்ளம் விரும்பி ஏற்குமாறு, இனிய சொற்களால் இரந்து நிற்பார்போல், எடுத்து இயம்ப வல்ல சொல்லின் திறன் அறிந்தவன்; உணவின்றி வருந்திய உலகத்து உயிர்கள் எல்லாம் ஒருங்கே வந்து இரப்பினும், அவ்வனைத் துயிர்க்கும் உணவு முதலாயின அளித்துக் காக்கவல்ல அருள் உள்ளமும், அதற்கேற்ற ஆற்றலும் உடையான்; வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் அரிய நூல்களை ஐயத்திரிபறக் கற்று, கற்ற அந்நூல்களைக் கேட்பார் உளங் கொள்ளுமாறு உரைக்க வல்ல பேராசிரியர்களைத் தேடிச் சென்று, வணங்கி வழிபட்டு நின்று, அவர்பால் அந்நூற் பொருள்களை அறிந்த பேரறிவாளன்; நற்குண, நற்செய்கைகளால் நிறைந்த நல்லோர்களிடத்து மட்டுமே

காணலாம் 'தீயன உரையா நாவடக்கமும், தீயன புரியாச் செயலடக்கமும் வாய்க்கப் பெற்றவன்;'' பொருள் இல்லாது, வருந்துவார்தம் வருத்தத்தை அவர் விரும்பும் பெரும்பொருள் அளித்துப் போக்கவல்ல உள்ள உறுதியும், அதற்குத் துணையாய பெரும் பொருளை ஈட்டவல்ல செயல் திறனும் சேரப் பெற்றவன்; அத்தகையான் ஓர் இளைஞன், பெண்மைக் குணங்களைக் குறைவறப் பெற்றாள் ஒருத்தியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள். ஆயினும், அவர்கள் கொண்ட காதல், அப் பெண்ணின் உயிர்த் தோழியின் துணையினைப் பெற்றாலன்றி நிலையாது, நிறைவேறாது என்பதை அவன் அறிந்தான்.

அதனால், அவளைக் கண்டு காதல் கொண்ட மறுநாள், அத் தோழி தனித்திருக்கும் சமயம் நோக்கி, அவள்பால் சென்று, தன் ஆண்மை, அறிவுடைமை முதலாம் பெருமைகளை, அப்பெண்ணின்பாற் கொண்ட பெருங்காதலால் மறந்து பணிந்து, பின்நின்று, தான் அப் பெண்ணைக் காதலிப்பதையும் அவளும் தன்பால் அன்பு கொண்டிருப்பதையும் கூறி, 'எங்கள் காதலை வாழ்த்தி வளர்க்கும் வழித்துணையாய் விளங்குமாறு நின்னை வேண்டிக் கொள்கிறேன்!' என்றான். இவ்வாறு அவன் வேண்டிக் கொண்டது ஒரு நாள் இரு நாள் அல்ல: ஒரு முறை இரு முறை அல்ல; பலநாள் வந்து பலமுறை வேண்டிக் கொண்டான்.

அவ்விருவர்க்கும் இடையிடையே ஏற்பட்ட அக் காதல் உறவினை, அப்பெண், அவள்பால் அறிவித்திலள். ஆயினும், அவள் நிழல் போல் நின்று காக்கக் கடமைப்

பட்டவளாய அத்தோழி, அதனை அறிந்து கொண்டுள் ளாள் ஆதலாலும், அதனால், அன்று முதலாகவே, அவ் விளைஞன் யாவன்? அவன் உற்றார் யார்? உறவினர் யாவர்? யாது அவன் பண்பு? என்பன போலும் செய்தி களை யெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டுள்ளாள் ஆதலாலும், ஒரு நாள், அவன் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்த்து, அதற்குத் துணை செய்வதாக வாக்களித்து விட்டாள்.

குறை கேட்டுத் துணை புரிய அவ்விளைஞனுக்கு உறுதியளித்த தோழி, அப்பெண்ணின்பாற் சென்று, காதல் கொண்டு, உள்ளத்தே அவ்வுணர்வு தோன்றினமையால், நெற்றி மணம் நாறுகின்றனை எனக் கூறுவாள் போல், 'நறுமணம் நாறும் நுதலினை உடைய நல்லாய்!' என விளித்து, அவள்பால், அவ்விளைஞனைப் பற்றியும், அவன் பால் காணலாம் நற்பண்புகளையும், அவன் தன்பால் வந்து கூறும் குறைகளையும் கூறி, 'அவனை ஏற்றுக் கோடல் வேண்டும்!' எனக் கூறினாள். தன் தோழி அவ்வாறு கூறக் கேட்ட அப் பெண், தான் கொண்ட காதல் உறவினைத் தோழி அறிந்து கொண்டாள். ஆகவே, இனி அதற்கு அவள் துணை கிடைக்கும் என உள்ளம் ஒருபால் மகிழினும், அவள் பெண்மைக் குணம், தோழி கூறியவாறு, அவனை அப்போதே ஏற்றுக் கொள்ளச் சிறிதே தயங்கிற்று. அத் தயக்கம் கண்ட தோழி, அப்பெண் தன்முன் இருக்கவும், அவளைப் பிறர்போலக் கொண்டு பின் வருமாறு கூறத் தொடங்கினாள்.

"அவ்விளைஞனோ, 'உன்னைப் பெறாது என் உயிர் வாழாது!' என்று கூறுகிறான்: ஆனால் இங்குள்ளவர்

களோ, 'அவ்வாறு, பெறுதற்குரிய தன் உயிரையே பேணாது இழக்கத் துணியும் ஒருவன் சொல்லை எவ்வாறு நம்புவது?' என்று கூறுகின்றனர். இந்நிலையில் இடை நிற்கும் யான் அன்றோ வருந்துகிறேன், என் வருத்தம் இங்குள்ள எவர்க்கு உளது?

"அவ்விளைஞனோ, 'நின் அன்பைப் பெறமாட்டாது வருந்துகின்றேன், இதனை நீ அறிந்திலை!' எனக் கூறி இரக்கின்றான். அவன் யாவன்? யாது அவன் இயல்பு? அவன் அன்பு உண்மை அன்புதானோ? அவனை நம்புதல் ஒண்ணுமோ? என்பனவற்றைப் பெண் ஒருத்தி, தனியே இருந்து ஆராய்ந்து முடிவு காணல் அரிதினும் அரிதாம். ஆகவே, அவள், தனக்கு வேண்டிய தோழியோடு கூடிக் கலந்து இருவருமாக ஆராய்ந்து முடிவு காணல் வேண்டும். ஆனால், அவள், அதைச் செய்யாது வாளா இருக்கின்றனள். இந்நிலையில், அவ்விளைஞன் அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்ட என் போல் வருந்துவாரும் உலகில் இருப்பரோ? உறுதியாக ஒருவரும் இரார். என்னே இக் கொடுமை!

"அவ்விளைஞனோ, 'நீ என் அன்பை ஏற்றுக் கொண்டு அருள் புரியாயாயின், யான் உயிர் வாழேன்!' என்று கூறுகின்றான். ஆகவே, அவ்வாறு அன்பு பூண்டானை ஏற்றுக் கொள்வதே அறிவுடைமை. அதை நின் பெண்மை தடை செய்கிறது. அது கண்ட பிறர், உன்னை, அறிவிலி எனக் கூறுகின்றனர். பேரறிவு பெற்ற வளாய உன்னை அறிவிலி என அழைத்தல், நினக்குப் பழியாகத் தோன்றுகிறது. இந்நிலைக்கு யாது செய்வது என்பதை அறிய மாட்டாது வருந்துகின்றேன். ஆகவே,

அன்புடையாய்! நாம் இருவரும் கூடி ஆராய்ந்து ஒரு நல்ல முடிவு காணலாம், வருக!"

இவ்வாறு கூறியவள், சிறிது இடையிட்டு, மீண்டும் தொடங்கிப், 'பெற்ற தாயினும் பெரிதாகப் பேணிக்காக்க வேண்டிய நாண், நம்பால் இருந்து வருத்துவதால், அவனை ஏற்றுக் கொள்ளாது, போகவிடுதல், 'நின்னைப் பெற இயலாது போயின், இறப்பதே இனிதாம்!' எனத் துணிந்து நிற்கும் அவன் நிலை கண்ட நமக்குப் பொருந் தாது. அவ்வாறு போகவிடாது, ஏற்றுக் கொள்வோம் எனிலோ, 'அயலான் ஒருவனைப் பெண் ஒருத்தி ஆட் கொண்டாள்!' எனப் பிறர் பழிகூற நடந்து கொள்ளுதல் நம் பெண்மைக்குப் பொருந்தாது. நம் நிலைமையோ இது. ஆனால் அவ்விளைஞனோ, இதையெல்லாம் எண்ணிப் பாராது, நின் நெஞ்சைத் தனதாக்கிக் கொள்ளத் துணிந்து விட்டான். ஆகவே, இனி எதையும் எண்ணிப் பாராது, அவனை ஏற்றுக் கொள்வதே அறிவுடைமையாம்!" எனக் கூறினாள்.

அவள் அவ்வாறு கூறியும், அப் பெண் அவனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்குவது கண்டு, "இனித் தயங்குவ தில் பயனில்லை. அவன் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து விட்டேன். அவனை ஓரிடத்தே இருத்திவிட்டு வந்துள்ளேன். ஆங்குச் சென்று, அவன் குறையேற்று, அன்பு செய்வதே அறிவுடைமை," என்று, தன் துணி வினைக் கூறுவாள், அதை அவளை நோக்கிக் கூறாது தன் நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுவாள் போல, 'நெஞ்சே! அவ் விளைஞன்பால் சென்று, 'அன்ப! நின்குறையினை ஏற்றுக் கொண்டேன்! ஆகவே வருக!' எனக்கூறி, அவன் விரும்பும்

இடத்தே சென்று இருப்பாயாக!' எனக் கூறினாள் தோழி. இவ்வளவும் கூறவே, இனியும் தயங்குவது கூடாது எனும் கருத்தினளாய், அப்பெண் அவன் அன்பினைச் சென்று ஏற்றுக் கொண்டாள்.

இளைஞன் குறையேற்றுக் கொண்ட தோழி, அதைக் குறைவற முடித்தற் பொருட்டு, நடித்த நாடகத்தின் நல்ல காட்சிகளை, அழகொழுகும் ஓவியமாக வரைந்து காட்டுகிறது இச் சொல்லோவியம்:

“ஒன்று, இரப்பான் போல், எளிவந்தும் சொல்லும்; உலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையும் உடையன்;
வல்லாரை வழிபட்டு ஒன்று அறிந்தான் போல்,
நல்லார்கண் தோன்றும் அடக்கமும் உடையன்;
இல்லோர் புன்கண் ஈகையில் தணிக்க
வல்லான் போல்வதோர் வன்மையும் உடையன்;
அன்னான் ஒருவன், தன் ஆண்தகை விட்டு, என்னைச்
சொல்லும் சொல் கேட்டீ, சுடர்இழாய்! பன்மாணும்
'நின்இன்றி அமையலேன் யான்'என்னும் அவனாயின்;
அன்னான் சொல் நம்புண்டல் யார்க்கும் இங்கு அரிதாயின்
என்உற்ற பிறர்க்கும் ஆங்கு உளகொல்லோ? நறுநுதால்?
'அறிவாய் நீ வருந்துவல் யான்' என்னும் அவனாயின்;
தமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கும் அரிதாயின்;
அளியரோ எம்போல ஈங்குஇவன் வலைப்பட்டார்!
'வாழலேன் யான்' என்னும் நீநீப்பின் அவனாயின்,
ஏழையர் எனப்பலர் கூறும்சொல் பழியாயின்,
சூழுங்கால் நினைப்பதொன்று அறிகிலேன், வருந்துவல்;

சூழுங்கால், நறுநுதால்! நம்முளே சூழ்குவம்;
அவனை
நாண்அடப் பெயர்த்தல் நமக்கும் ஆங்குஒல்லாது,
பேணினர் எனப்படுதல் பெண்மையும் அன்று;அவன்
வெளவினன் முயங்கு மாத்திரம் வாஎனக்
கூறுவேன் போலக் காட்டி,
மற்றுஅவன் மேஎவழி மேவாய் நெஞ்சே!"

தலைவனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, அவன் இயல்பினைத் தலைவிக்குக் கூறி, அவன் குறை நயப்பத் தன்னுள்ளே சொல்லியது எனும் துறை கொண்டுளது இது.

2. மதுகை: வன்மை: 5. புன்கண்: துன்பம்: 7. ஆண் தகை: ஆண்மைத் தன்மை: 8. பன்மாணும்: பலகாலும்: 14. அளியர்: இரங்கத்தக்கார்: 15. நீப்பின்: ஆட்கொளாது கைவிடின்: 16. ஏழ்மை: ஈண்டு அறிவுக் குறைபாடு: 17. சூழ்தல்: ஆராய்தல்: 20. அட: வருத்த: பெயர்த்தல்: போக்குதல்: ஒல்லாது: பொருந்தாது: 22. வெளவுதல்: மேற்கொள்ளுதல்: 24. மேஎவழி: தங்கி உள்ள இடம்: மேவாய்: சென்று சேர்வாயாக.

12

களிறும் புலியும் மயங்கிய காடு

ஒளி உட்புகாவாறு ஓங்கியும், உயர்ந்தும், அடர்ந்தும் வளர்ந்த மரங்களைக் கொண்ட ஒரு பெருமலை. அம் மலையில் தோன்றப் பெருக்கெடுத்தோடும் ஒரு பேராறு. அவ்வாற்றின் இடையிடையே அடர்ந்த காடுகள், அம்மலைக் காடுகளையும், ஆற்றிடைக் குறைக்காடுகளை யும் இடமாகக் கொண்டு வாழும் யானைக் கூட்டங்கள்; 'வேங்கை மலர் போலும் புள்ளிகளையும், மழையென ஒழுகும் மதநீரையும் பெற்றுள்ளமையால், தேன் உண்ணும் வண்டுகள் திரண்டு மொய்க்கும் நெற்றியுடையன; எட்டுத் திசைகளையும் காக்க வல்லன; பகைத்தவை எவையும் எதிரில் நிற்க மாட்டாது அஞ்சி ஓடவல்ல வன்மை வாய்த்தன!' என, அக் களிறுகளின் ஆற்றல் கண்டு அஞ்சாது, கழுத்துப் பருத்துப் பெருவலிகொண்ட புலிகள், அவற்றைத் தாக்கிப் போரிடும் காட்சிகள். இவ்வாறு ஆறும் மலையும், மாவும் மரமும் பெற்று வளம் நிறைந்து விளங்கும் நாட்டிற்கு உரியான் ஓர் இளைஞன், தன்

நாட்டை அடுத்திருந்த மற்றொரு மலை நாட்டிற்கு உரியானொருவன் மகளைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள்.

இவர்கள் காதலை, இருவர் பெற்றோரும் அறியார். அதனால், அவ்விளைஞன், எவரும் காணாவாறு, இரவில் மறைந்து வந்து, அப் பெண்ணைக் கண்டு, மகிழ்ந்து செல்வானாயினன். அவன் வருகை ஒருநாள் தவறினும் அப் பெண் வருந்துவள். அவன் வாராமை கொண்டு வருந்துவாளைப் பிறிதொரு எண்ணமும் பற்றிப் பெருந்துயர் தந்தது. அவன் வரும் வழி, காடுகளையும், காட்டாறுகளையும், மலைகளையும், மடுக்களையும் கொண்டது. புலியும் களிறும் போரிட்டு வாழும் பொல்லாங்கு நிறைந்தது. அவ்வழி வருவார், ஆங்கு இடையூறு ஏதம் பெறாது, அவ்விடத்தைக் கடத்தல் அரிதினும் அரிதாம். வழியின் இக்கொடுமைகளை அறிந்த அவளை, இவ்வெண்ணம் பெருந்துயர்க்கு உள்ளாக்கும். அதனால், அவன் வாராதிருப்பினும் நன்று, என ஒருகால் எண்ணுவாள். ஆனால், அவன் பிரிவுத் துயர், அவளைப் பெரிதும் வருத்தவே, அவன் வருகையை நாள்தோறும் ஆர்வத்தோடு எதிர் நோக்கியிருந்தாள்.

பெரு மழையும், பேய்க் காற்றும் கலந்து கொடுமை செய்யும் மாரிக் காலம் என்றோ, அக்காலத்து இரவின் இடையாமம் என்றோ, எண்ணாது, உறங்காதிருந்து அவன் வருகையை எதிர் நோக்கியிருப்பாள். வந்து, தன் வருகையை அறிவிக்க அவன் எழுப்பும் ஒலிகளை எதிர் நோக்கி எதிர்நோக்கி ஏமாறுவள். அவ்வாறு ஏமாறியவள், ‘என்னைக் காண வந்து இடைவழியில் ஏதம் உற்றனனோ?

அல்லது என்பால் அன்பு அற்றுப்போக, வாராதே இருந்து விட்டனனோ!' என எண்ணித் துயர் உறுவள். இதனால், அவள் துயர் பன்மடங்காய் வளர்ந்தது. அவள் தோள்கள், முன் கையில் அவள் அணிந்திருந்த ஒளிவீசும் அழகிய வளைகள் தாமே கழன்று ஓடுமாறு மெலிந்தன. கண்கள் எப்போதும் நீர் நிறைந்து கலங்கி ஒளி இழந்தன. உடல் பசலை படரவே, பொன்னிறம் வென்ற தன் நிறம் கெட்டுக் காட்சி அளித்தது.

அவள் தோளின் தளர்ச்சியையும், கலங்கிய கண்ணின் நீரையும், மேனிப் பசலையையும் கண்டு, அவள் களவொழுக்கம் உணர்ந்த ஊரும், சேரியும் அவள் ஒழுக்கம் குறித்துப் பலவாறு கூறத் தொடங்கினர். அது கேட்ட தாய், அவளைச் சிறையிட்டுக் காத்தாற் போல், இணை பிரியாதிருந்து காக்கத் தலைப்பட்டாள். ஊரார் உரைக்கும் அலராலும், தாய் மேற்கொண்ட காவலாலும், அப்பெண்ணின் கவலையும் கலக்கமும் கண்டாள் அவள் தோழி! அந்நிலை மேலும் நீளின், அவள் உயிர் வாழாள் என உணர்ந்தாள். அதனால் அவ்விளைஞன் ஆண்டு வருங்கால், அவன்பால் அவள் நிலை உணர்த்தி, வரைவிற்கு வழி செய்தல் வேண்டும் என முடிவு செய்தாள். அதனால் அவன் வரவினை எதிர்நோக்கியிருந்தாள்.

அப்பெண், இவ்வாறு துயர் உழக்கின்றாள் என்பதை உணராமையால், அவளை மணந்து, என்றும் பிரியாது உடன் இருந்து, அவள் துயர் துடைக்க எண்ணாது, களவில் வந்து கண்டு மகிழ்ந்து செல்வதையே மனங் கொள்ளும் அவ்விளைஞன், தோழி எதிர் நோக்கியிருந்த

வாறே, ஒரு நாள் ஆங்கு வந்தான். வந்தானைத் தோழி எதிர்சென்று வணங்கி வரவேற்று, வாழ்த்திய பின்னர், "அன்ப! இரவென்றோ, பகலென்றோ, மழையென்றோ பாராது, நின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருந்தும், காட்டுக் கொடு விலங்குகளாலும காட்டாற்று வெள்ளத்தாலும், இடைவழியில் உண்டாம் ஏதத்தை எண்ணி நடுக்கங் கொண்டும், உறங்காது, உணர்விழந்து கிடக்கிறாள் இப் பெண். உன் மலைச் சாரலில் வெண்காந்தள் மலர்கள், வெய்யிலால் வாடிக் காம்பற்றுக் கழன்று, தாமே உதிர்தல் போல், இவள் கைவளைகள், தோள் தளர்ந்து போகவே, அக்கையை விட்டுத் தாமே கழன்று ஓடுகின்றன; உன் மலைச் சுனைகளில் மலரும், கருநீல மலர்கள் நீர் நிறைந்து நிற்றல்போல், இவள் கண்களும் நீர் நிறைந்து கலங்கிக் காட்சியளிக்கின்றன; தெளிந்த நீர் சிறிதே ஓடி ஒலிக்கும் காலமாய இளவேனிற்காலத்தில், நிறங்கெட்டுத் தோன்றும் தளிர்கள்போல், இவள் மேனி தன் பொன்னிறம் இழந்து பசலை பாய்ந்து தோன்றுகிறது. இவ்வாறு வருந்தும் இவளைத் தேற்றும் வழியினை யான் அறியேன். எந் நேரமும் நின் நினைவே கொண்டு, உறங்காதிருந்து துயர மிகக் கொள்வதனாலேயே, இவள் உடல் தளர்கிறது. ஆகவே, இவள் சிறிதே உறங்கின், அக்காலத்தே இவள் உணர்வு அடங்க, உள்ளத் துயர் சிறிதே குறைதலும் கூடும் என எண்ணி, இவளை உறங்க வைக்கலாம் எனிலோ, எப்போதும் நின் நினைவாகவே இருப்பவளாதலின், உறக்கத்தில் நின்னைக் கண்டு கலந்து உரையாடி மகிழ்ந்த தாகக் கனவு காணலும் கூடும். அவ்வாறு கனவு கண்ட

வள், உறக்கம் தெளிந்ததும், நின்னைக் காண மாட்டாது ஏமாற்றம் அடைவள். அதனால், இவள் துயர் முன்னினும் அதிகமாம். அதனால் இவள் உறக்கம் கொள்வதையும் யான் அஞ்சுகின்றேன். இவள் இவ்வாறு வருந்தக் கண்டும், நீ வாளா இருக்கின்றனை. இவள் உனக்குச் செய்த தவறு யாதேனும் உண்டோ? இல்லையாகவும், இவளை நீ வருத்துவது ஏனோ? அன்ப! வருத்தியது போதும்; வரைந்து, வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டு, வருத்தம் போக்கி, நெடிது வாழ்வாயாக! இதுவே இவள் ஆசையும், என் வேண்டுகோளுமாம்!" எனக் கூறி, வந்தானை வரைவொடு வருமாறு கூறி வழி அனுப்பினாள்.

தோழியின் வழியனுப்பு உரையினை வழங்குகிறது இச் செய்யுள்:

"ஆம்இழி அணிமலை அலர்வேங்கைத் தகைபோலத்
தேம்மூசு நனைகவுள், திசை காவல் கொளற்குஒத்த,
வாய் நில்லா வலி முன்பின், வண்டு ஊது புகர்முகப்
படுமழை அடுக்கத்த; மாவிசும்பு ஓங்கிய
கடிமரத் துருத்திய, கமழ்கடாம் திகழ்தரும்

பெருங்களிற்று இனத்தொடுவீங்கு எருத்து, எறுழ்முன்பின்
இரும்புலி மயக்குற்ற இகன்மலை நன்னாட!
வீழ்பெயல் கங்குல் நின் விளி ஓர்த்த ஒடுக்கத்தால்
வாழும் நாள் சிறந்தவள் வருந்து தோள் தவறுண்டோ?
தாழ்செறி கடுங்காப்பின் தாய் முன்னர் நின்சாரல்

ஊழுறு கோடல் போல் எல்வளை உகுபவால்!
இனைஇருள் இதுஎன ஏங்கி நின் வரல் நசைஇ
நினைதுயர் உழப்பவள் பாடில்கண் பழிஉண்டோ?

இனையள் என்று எடுத்து அரற்றும் அயல் முன்னர்
நின்சுனைக்
கனைபெயல் நீலம்போல் கண்பனி கலுழ்பவால்!

பன்னாளும் படர்அடப் பசலையால் உணப்பட்டாள்
பொன்உரை மணியன்ன மாமைக்கண் பழி உண்டோ?
இன்னுரைச் செதும்பு அரற்றும் செவ்வியுள் நின்சோலை
மின்உடு தளிர் அன்ன மெலிவு வந்து உரைப்பதால்!
எனவாங்கு,

பின் ஈதல் வேண்டும் நீ பிரிந்தோள் நட்பு என நீவிப்
பூங்கண் படுதலும் அஞ்சுவல் தாங்கிய
வருந்துயர் அவலம் தூக்கின்,
மருங்குஅறி வாரா மலையினும் பெரிதே!"

வரையாது வந்து செல்லும் தலைவனுக்குத், தோழி, தலைவியின் ஆற்றாமையும், இவ்வொழுக்கம் அலராயினமையும் கூறி வரைவு கடாயது இது.

உள்ளுறை: *மலையிடத்தும், ஆற்றிடைக் குறையிடத்தும் வாழும் இருவகை யானைகளோடும் புலி மாறுபட்டுப் பொருதல், தலைவியின் தந்தை சுற்றம், தாய் சுற்றம் ஆகிய இருவகைச் சுற்றத்தாரையும் அஞ்சாது, அயலார் அலர் கூறுதலாம் என்க.*

1. ஆம்—நீர்; இழி—வீழ்கின்ற; தகை—அழகு; 2. தேம்—தேனீக்கள்; மூசு—மொய்க்கும்; நனைகவுள்—மதநீரால் நனைந்த கன்னம்; 3. வாய்—இடம்; வாய்நில்லா—எதிர்நிற்க மாட்டாத; முன்பு—வலி; 4. அடுக்கம்—மலைச்சாரல்; அடுக்கத்த—மலைச்சாரலைச் சார்ந்த யானைகள்; 5. கடிமரம்—மிக்க மரங்கள்; துருத்தி—ஆறுகளின் இடையிடையே அமைந்த திட்டுகள்; ஆற்றிடைக்குறை—அரங்கம் எனவும் அழைக்கப் பெறும்; 6. எருத்து—கழுத்து; எறுழ—மிக்க; 8.

விளி—அழைக்க எழுப்பும் ஒலி; ஓர்த்தல்—ஒலி கேட்கிறதா என்பதை நுணுகி இருந்து ஆராய்தல்; 10. தாழ்செறி—தாழ்ப்பாள் இட்டு அடைத்தாற்போல்; 11. ஊழ்—வரிசை; கோடல்—வெண்காந்தள்; எல்வளை—ஒளிவீசும் கைவளைகள்; உகுப—கழன்று வீழும்; 12. இணை—வருந்துதல்; இணை இருள்—உயிர்கள் வருந்துதற்காம் மிக்க இருள்; நசைஇ—நச்சி; 13. நினை துயர்—நினைப்பதால் உண்டாம் துயர்; பாடு இல்கண்—உறக்கம் இல்லாத கண்; 14. அரற்றும்—அலர் கூறும்; 15. கலுழ்ப—சொரியும்; 18. செதும்பு—சிறிதே ஓடும் அருவி நீர், செவ்வி—காலம்; 19. மின்—ஒளி; 20. உகு—கெட்ட; 21. பின்ஈதல்—உறவு ஒன்றுபடுதல்; நீவி—போக்கி.

13

இரவில் வாரல்

அன்பும் அருளும் ஆற்றலும் அழகும் வாய்ந்த ஓர் இளைஞன், கரு நீல மலரை வென்ற கண்கள், இருளையும் பழிக்குமளவு கறுத்து இருண்டு நீண்ட கூந்தல்; இவை போல், ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையால் உயர்ந்து விளங்கும் உறுப்புகளைப் பெற்ற பெண்ணொருத்தியை, அவள், அவளுக்குரிய தினைக்கொல்லையில் காவல் மேற் கொண்டிருந்த காலத்தில் கண்டு காதலித்தான். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள். இருவரும், ஒருவர் இன்றி ஒருவர் வாழமாட்டா உயர்ந்த அன்புடையராயினர். அன்றுமுதல், நாள்தோறும் அவன், அத். தினைப் புனத்திற்கு வந்து, அவளைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து செல்வானாயினன். இவர் கள் உறவினை, அப்பெண்ணின் உயிர்த் தோழி ஒருத்தியே அறிவாள். அவள் உற்றார் உறவினர் எவரும் அறியார். இந் நிலையில், தினை முற்றி விடவே, இனிக் காவல் தேவை யில்லை என உணர்ந்த பெண்ணின் பெற்றோர், அவளை வீட்டிற்குக் கொண்டு சென்று விட்டனர். அதனால், தான்

வேண்டும் பொழுதெல்லாம் வந்து மகிழ்ந்து சென்ற அவனுக்கு, அவளைக் காணலும் அரிதாயிற்று. இரவில் எவரும் அறியாதவாறு வரத் தொடங்கினான். அவன் வருகை ஒருநாளும் தவறியதில்லை. எனினும், அவளைக் காண்டல் ஒரு நாளும் வாய்க்கவில்லை.

அவ்வூருக்குப் புதியனாய அவனைக் கண்டு அவ்வூர் நாய்கள் குரைப்பதால், தன் வருகையினை ஊரார் உணர்ந்து விடல் அஞ்சி ஒரு நாள்; நடு இரவிலும் உறங்காதிருந்து நகர்க்காவல் மேற்கொண்டு வாழும் ஊர்க் காவல் உலாவக் கண்டு ஒரு நாள்; நிலாப் புறப்பட்டு ஒளி வீசுவதால் மறைந்து செல்ல மாட்டாமையால் ஒரு நாள்; கூறிய இடையூறு எதுவும் இன்றி, அவள் வீடு சென்றடையி னும் ஆங்கு அப் பெண்ணின் தாய் துயிலாது விழித்திருப்ப தால், அப் பெண் வெளிவர மாட்டாமையால் ஒரு நாள்; வந்து முன்கூட்டியே அறிவித்திருந்தவாறு, அவள் வீட்டை அடுத்திருந்த நீர்நிலையில் கல் விடுவதாலும், மரத்தில் கல்லெறிந்து, ஆங்கு வாழும் பறவைகளை எழுப்புவதாலும் ஒலி எழுப்பித் தன் வருகையை அறிவிப்பவும், அவன் வருவதற்குச் சிறிது நாழிகை முன்னரே, மரத்துக் காய் ஒன்று, காம்பற்றுத் தானே வீழ்ந்ததாலும், வேறு யாது காரணத்தாலோ பறவைகள் தாமே எழுந்து அடங்கியதா லும், இயல்பாக எழுந்த ஒலிகேட்டு, அதை அவன் செய்த குறியாகக் கொண்டு, வெளிச்சென்று, ஆங்கு அவனைக் காணாது, கலங்கி வறிதே மீண்ட அப்பெண், இம்முறை, அவனே வந்து எழுப்பிய ஒலியையும் முன்னவற்றைப் போன்றே, இயல்பாக எழுந்ததாகக் கொண்டு வாராதே இருந்து விடுவதால் ஒரு நாள்; என்ற வகையில் அவளைக் காணமாட்டாது வறிதே மீள்வன். இதனால், தொடர்ந்து

பலநாள் காணமாட்டாமையால், அப்பெண் கவலையும் கண்ணீரும் கொண்டு துயர் உற்றாள்.

அது மட்டுமன்று: அவன் வரும் வழி கொடுமைகள் மிக்கது. தன்னை வந்து தாக்கிய புலியொடு போரிட்டு வென்ற யானை, அப் போரால் உற்ற வருத்தம் வருத்த ஓய்ந்து உறங்கியிருந்த போது, புலியொடு தான் செய்த போரை நினைத்துக் கொண்டே உறங்கியமையால், புலியொன்று தாக்க வருவதாகக் கனாக்கண்டு, திடும் என உறக்கம் கலைந்து எழுந்து நின்று நோக்க, ஆங்குப் புதிய மலர் பூத்துப் பார்ப்பதற்குப் புலிபோலக் காட்சியளித்து நின்ற வேங்கை மரத்தைக் கண்டு, புலியைப் பற்றிய எண்ணமே தலைதூக்கி நின்றமையால், அதைப் புலி யெனவே கருதிக் கோட்டாற் குத்தி அழித்துப் பின்னர்ச் சினம் சிறிது ஆறியதும், அது வேங்கைப் புலியன்று. வேங்கைமரம் என உணர்ந்து, சினத்தால் அறியாது செய்த தன் சிறுசெயல் நாணி, அம்மரத்தைக் காணவும் வெட்கித் தலை குனிந்து செல்லும் கொடுமை மிக்கது அக் காட்டு வழி. அம்மட்டோ! மழைதரு மேகங்கள் வந்து தங்குமளவு உயர்ந்த அம்மலைகள், கண்டாரைப் பற்றி வருத்தும் சூரர மகளிர் வாழ்விடமாகக் கொண்டு வாழும் கொடுமையும் உடையது.

இத்தகைய கொடிய கானகத்தில், இடியும் மின்ன லும் கூடிப் பெருமழை பெய்யும் இராக்காலத்தில், மணம் வீசும் மலர்மாலை அணிந்து, கையில் ஏந்திய வேல் ஒன்றே துணை செய்ய, மின்னல் காட்டும் ஒளியல்லாது, வழி காட்டவல்ல விளக்கம் வேறு எதுவும் இன்றித் தனித்து வரின், காட்டாறுகளாலும், கனையிருளாலும், கண்ணிற் பட்ட பொருளை யெல்லாம் பகையெனக் கொண்டு

பாயும் களிறுகளாலும், மலர் மணம் விரும்பும் அத்தெய்வ மகளிராலும் அவனுக்கு இடையூறு உண்டாமே என்ற எண்ணம், அவள் துயர்க் கொடுமையை அதிகரித்தது. அதனால், அவன் இக்களவொழுக்கம் கைவிட்டுக் கடி மணம் புரிந்து கொள்ள மாட்டானா என எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள். இவ்வச்சமும் கவலையும் அவள் உடல் நலனைக் குறைத்து, உருவிழக்கச் செய்துவிட்டன.

தளர்ந்த அவள் உடல்நிலை கண்ட அயலார், அவள் ஒழுக்கத்திற்கு இழுக்கம் கற்பித்து அலர் தூற்றத் தொடங்கினர். அது கேட்ட அவள் அன்னையும், அன்புடைச் செவிலியும், அவளை அவ்வலர் குறித்து வினவ, அவர்க்கு, 'நீர் ஆடினேன், கண் சிவந்தது! ஊசல் ஆடினேன், உடல் தளர்ந்தது!' என்பன போல்வன, கூறித் தளர்ச்சிக்கும் காரணம் பிறிது கற்பித்துக் காதலை மறைத்து ஒருவாறு தேற்றித் துயிலச் சென்றாள். இளைஞனைக் காணாது வருத்திய வருத்தமும், அயலார் கூறும் அலரும், அது கேட்டுத் தாய் கூறும் கடுஞ்சொல்லும், அவளுக்குத் தான் உரைத்த பொய்யும் நினைவிலே நிற்க உறங்கச் சென்றவள், அந்நிகழ்ச்சிகள் கனவிலும் நிகழக்கண்டு அஞ்சி எழுந்தாள். எழுந்தவள், தன் முன் தோழி நிற்கக் கண்டு, 'நான் இவ்வாறு துயர் உறவும், என் துயர் துடைக்கும் வழியாம் திருமணத்திற்கு வழி செய்யாது. களவொழுக்கத்திற்குத் துணை போவாள் இத்தோழியன்றோ?' என்ற எண்ணம் எழ, அவளைச் சினந்து கொண்டாள். சினம் சிறிது தணிந்த பின்னர், 'என் பெண்மையும் பெருமையும் கற்பும் காதலும் ஒருங்கே வாழ உறுதுணை புரியும் இவளை, என் அறியாமையாற் சினந்து கொண்டேன்! என்னே என்

மடமை!' என்ற எண்ணம் எழவே, வெட்கித் தலைகுனிந்து தோழியைக் காணவும் நாணினள்.

இவற்றையெல்லாம் அறிந்தாள் தோழி. இனி வரைதற்கு வழி செய்யாது போயின், இவள் உயிர் நில்லாது. ஆகவே, வரைந்து கொள்ளும் எண்ணம் இன்றி, வந்து செல்லும் இளைஞன் வருகைக்குத் தடை விதித்து, வரைவிற்கு வழி செய்தல் வேண்டும் எனத் துணிந்தாள். துணிந்தவள், அன்போடு வருவானை, வாய் திறந்து 'வாரற்க' எனக் கூறல் நாகரிகமாகாது. காண்பார்க்கு, 'வருக! வருக!' என வரவேற்பது போன்றே தோன்றுதல் வேண்டும். அதைக் கேட்கும் அவனுக்கு, 'வாரற்க' என அவன் வருகையைத் தடை செய்வதே கருத்தாம் என்பதை உணர்த்துவனவாதலும் வேண்டும். இவ்விரு பயனையும் தரவல்ல சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கூறுதல் வேண்டும் எனக் கருதி, அவன் வருகையை எதிர்நோக்கியிருந்தாள். அவள் எதிர் நோக்கியிருந்தவாறே, ஒருநாள் இரவு இளைஞன் ஆங்குவந்தான். அவனை அன்புரை கூறி வரவேற்ற தோழி, "அன்ப! இவள்பால் நீ கொண்டுள்ள காதலைக் கண்டு மகிழ்கின்றேன். அப்பேரன்பால், இடியும் மின்னலும் கலந்து கொடுமை செய்யும் இரவுக் காலமாயிற்றே எனக் காலத்தின் கொடுமையினையோ, கண்ணிற்பட்ட பொருள்களை அழிப்பதே கருத்தாய்க் களிறுகள் வழங்குவது, ஆடவரைப் பற்றி வருத்தும் பெண் தெய்வங்கள் வாழும் மலைகளை அடுத்துச் செல்வது என வரும் வழியின் கொடுமையினையோ மனத்திற் கொள்ளாது, வருகின்றனை. அத்தகைய நின் பேரன்பைப் பாராட்டுகின்றேன். அது 'வாழ்க! வளர்க!' என வாழ்த்துகின்றேன். ஆனால், அவ்வன்பின் மிகுதியால், கொடுமைகள் நிறைந்த

காட்டு வழியில், மாரிக் காலத்து இரவில், துணையும் இல்லாமல், தனித்து வருதல் தவறு என்பதையோ, ஆங்கு, நினக்கு யாதேனும் ஏதம் உண்டாயின், அக்கணமே, உயிர்விடத் துணிந்து நிற்கும் இவள் துயரையோ, அத்துயர் நிலைகண்டு அயலார் கூறும் அலரையோ, அது கேட்டுத் தாய் வழங்கும் வன்சொற்களையோ நீ அறிந்திலை. ஆகவே, அன்ப! இனி, இரவில் வாரற்க! இவளைக் கண்டு மகிழவேண்டின், மலைச்சாரலில், பாறைகள்மீது, கோலம் இட்டாற்போல் மலர்ந்து உதிர்ந்து கிடக்கும் மலர்களைக் கொணர்வான் வேண்டி, ஆங்குச் செல்லும் வழக்கம் உடையேம் யாம். ஆதலின், ஆங்குவரின், இவளைக் கண்டு மகிழ்தல் எளிதிற் கைகூடும். நினக்கும் ஏதம் இன்றாம். ஆகவே, ஆங்குப் பகற்காலத்திலேயே வந்து செல்க!" எனக் கூறினாள்.

இவ்வாறு தோழி கூறக்கேட்ட இளைஞன், "இரவில் வாராதே எனக் கூறிய இவள், பகலில் மகளிர் மலர் கொய்யும் மலைச் சாரலுக்கு வருமாறு கூறுகின்றாள். மலைச் சாரலுக்கு, இவர்களைப் போன்றே, வேறு பல மகளிர் வருதலும் கூடும். அதனால், ஆங்கு இவளைக் கண்டு மகிழ்தல் இயலாது. இதை அறிந்தும், இவள் இவ்வாறு கூறுகிறாள். காரணம், இரவில் மட்டுமல்லாமல், பகலில் வருவதையும் இவள் விரும்புகிலள். மறைந்து மறைந்து வந்து மகிழ்ந்து செல்லும் இக் களவொழுக் கத்தைக் கைவிட்டு, மணந்து மனையறம் மேற்கொண்டு வாழவேண்டும் என்ற இவர்கள் வேட்கையின் விளைவே யாம். அதை விளங்க உணர்த்த மாட்டாமையால், 'பகலில் வாராதே. இரவில் வருக!' என்றும், 'இரவில் வாராதே, பகலில் வருக!' என்றும் மாறிமாறிக் கூறுகின்றனர்.

அவ்வாறு அவர்கள் கருதுவதும் ஒரு வகையில் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதே," என்று இவ்வாறு எண்ணி முடிவு செய்து, மணத்திற்கு வழி செய்யும் மனத்தினனாய் ஆங்கிருந்து மீண்டான்.

அவனை, அவ்வெண்ணம் கொள்ளுமாறு தூண்ட வல்ல தோழியின் சொற்களைச் சுவைதரும் தொடராக்கி அளிக்கிறது இச்செய்யுள்:

"கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கில் துஞ்சும் யானை,
நனவில் தான்செய்தது மனத்தது ஆகலின்,
கனவிற் கண்டு, கதும்என வெரீஇப்,

புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை
அதுஎன உணர்ந்துஅதன் அணிநலம் முருக்கிப்
பேணா முன்பின் தன்சினம் தணிந்து அம்மரம்
காணும் பொழுதில் நோக்கல் செல்லாது,
நாணி இறைஞ்சும் நன்மலை நன்னாட!

போது எழில்மலர் உண்கண் இவள்மாட்டு, நீஇன்ன
காதலை என்பதோ இனிது; மற்றுஇன்னாதே,
மின்ஒரும் கண்ணாக, இடிஎன்னாய், பெயல்என்னாய்,
இன்னதோர் ஆரிடை ஈங்குநீ வருவதை;
இன்புற அளித்தனை இவள்மாட்டு நீஇன்ன

அன்பினை என்பதோ இனிது;மற்று இன்னாதே,
மணங்கமழ் மார்பினை, மஞ்சுஇவர் அடுக்கம் போழ்ந்து
அணங்குஉடை ஆரிடை ஈங்கு நீ வருவதை;
இருள்உறழ் இருங்கூந்தல் இவள்மாட்டு நீஇன்ன
அருளினை என்பதோ இனிது; மற்றுஇன்னாதே.

ஒளிறுவேல் வலன்ஏந்தி, ஒருவன்யான் என்னாது
களிறு இயங்கு ஆரிடை ஈங்குநீ வருவதை;

அதனால்,
இரவில் வாரல்; ஐய! விரவுவீ
அகல் அறை வரிக்கும் சாரல்
பகலும் பெறுவை இவள் தடமென் தோளே."

தோழி, இரவு வருவானை, இடைவழியின் ஏதம் கூறிப் பகல் வருக எனப் பகற்குறி நேர்வாள் போல், அதுவும் மறுத்து வரைவு கடாயது எனும் துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *புலியை வென்று துயிலும் யானை, அயலார் கூறிய அலர் கேட்டுச் சினந்த தாயை, அது பொய்யெனக் கூறித் தேற்றிய தலைவி, யானை கனவிற் கண்டு வெருளல், தலைவி அந்நிகழ்ச்சியைக் கனவிலும் கண்டு கலங்கியது. அது வேங்கையை அழித்தல், தலைவி, களவிற்குத் துணை செய்வதால் கொடியள்போலத் தோன்றிய தோழியைச் சினந்து கொண்டது. அது சினம் தணிந்து நாணியது, சினம் தணிந்த தலைவி, தோழியின் உண்மை அன்பை உணர்ந்து, அத்தகையாளைச் சினந்த தன் தவறு நினைந்து அவளைக் காணவும் நாணியதாம்.*

1. கொடுவரி—வளைந்த கோடுகளை உடைய புலி; 4. 'வெரீஇ—மருண்டு; 6. முருக்கி—அழித்து, 7. முன்பு—வலி, 10. போது—மலரும் நிலையில் உள்ள பேரரும்பு, 12. மின்—மின்னல். ஒரும்—ஆராய்ந்து பார்க்கும். 17. அணங்கு – ஆடவரை வருத்தும் பெண்தெய்வம்; சூரரமகளிர் என்பார் இவரே. 18. உறழ்—சிறப்புடைமையால் மாறுபட்ட; இருங்கூந்தல்—கரியகூந்தல். 23. வீ—மலர்; 24. வரிக்கும் – அழகு செய்யும்.

14

மறவற்க இவளை

வரையாது வழங்கும் வள்ளல்கள் வழிவந்த ஓர் இளைஞன், வாழையின் கீழ்க் கன்றும் கனியுதவுவது போல், பொருள் வேண்டித் தன்பால் வந்து நிற்கும் புலவர்க்குக் காற்றினும் கடுகச் செல்லும் தேர்களையும் களிறுகளையும், செல்வத்தையும் தன் இரு கைகளாலும் ஓய்வறியாவாறு வழங்குவன். பயன் கருதாப் பெருங் கொடையாளனாகிய அவனை, மழையினும் மாண்புடை யவன் என மக்கள் பாராட்டுவர். இவ்வாறு, அருள் சிறந்த அவன் கைகள், ஆண்மையிலும் சிறந்தனவாம். அவன் வலக்கை, வருவார்க்கு வாரி வாரி வழங்கும் எனின், இடக்கை, பெரும் படையையும் நடுங்கப் பண்ணும் பாம்பின் படம் பொறித்ததும், பகைவர்க்கு அச்சம் ஊட்டு வதுமாய பெரிய வில்லைப் பற்றிக் கிடக்கும்.

அருளும், ஆண்மையும் ஒருங்கே வாய்ந்த உரவோ னாய அவ்விளைஞன், ஒருநாள், வேட்டைமேற் சென்றிருந்

தான். அக்காலை, ஆங்குத் தினைப்புனம் காத்திருந்த ஒரு பெண்ணைக் கண்டான். இயற்கையின் பயனாம் பலா முதலாம் பழ வகைகளையும், உழுது விளைத்துப் பெறும் நெல் முதலாம் உணவுப் பொருட் குவியல்களையும், குறைவறக் கொண்ட, குறிஞ்சி நிலச் செல்வன் ஒருவன், மகப்பேறின்றிப் பல்லாண்டு வருந்திப் பேரறம் பல புரிந்து பெற்றெடுத்த சிறப்புடையாள் அவள்.

வில்லேந்தி வேட்டைக்குச் சென்ற அவ்விளைஞன், ஆங்குத் தினைப்புனக் காவல் மேற்கொண்டிருந்த அப் பெண்ணைக் கண்டு, அவள் அழகில் அறிவிழந்து, தான் மேற்கொண்டு வந்த வேட்டைத் தொழிலையும் மறந்து, வில்லைக் கீழே ஊன்றி, அதன்மீது வைத்த கையனாய், அப் புனத்தருகே நின்று, அவளைக் காதற்கருத்தோடு பல கால் நோக்கினான். அந்நிலையில் நிற்கும் அவனையும், வில்லின்மீது வைத்த கையனாய்க் காட்சியளிக்கும் அவன் பேரழகையும், அருளும் அன்பும் புறம்போந்து புலப்பட நோக்கும் அவன் கண்வழிக் கருத்தையும் கண்ட அப் பெண்ணும், தன் கருத்திழந்து, அவன்பாற் காதல் கொண் டாள். காதல் மிகுதியால் தன் கடமையை மறந்தாள். புனத்தில் கிளிகளும் குருவிகளும் புகுந்து கதிர்களைக் கொய்து கொண்டு செல்லவும், அவற்றைக் கவண் கல்லெறிந்து ஓட்டுதலைச் செய்திலள். அவள் அவன்மீது கொண்ட பெருங்காதல், அவள் கருத்தையும் கடமையை யும் ஒருங்கே சிதைத்தது. அவ்விருவர்க்கிடையே இவ்வாறு அன்று தோன்றிய காதல், இடையூறு எதுவும் இன்றி வளரத் தொடங்கிற்று.

அப் பெண்ணின் செவிலித்தாய் வயிற்றில் மகளாய்ப் பிறந்து, அப்பெண்ணோடு உடன்வளர்ந்து, உடன் உண்டு, உடன் ஆடி வருபவளாய உயிர்த்தோழி ஒருத்தி இருந்தாள். ஒழுக்கம் உடையவள்; உலகியல் உணர்ந்தவள். அப்பெண் ணின் நல்வாழ்வில் நாட்டம் உடையவள்; அவள் நல்வாழ்வு வாழ வழித்துணை புரிவதே தன் வாழ்வின் கடமையாம் எனக் கொண்டவள்; கொண்ட கருத்தைக் குறைவின்றி முடிக்க வல்ல அறிவுத் திறனும் ஆற்றலும் வாய்க்கப் பெற்றவள். இத்தகையளாய அத்தோழி, இவர்கள் காதல் உறவினை அறிந்தாள். இளைஞன் எல்லா வகையாலும் சிறந்தானாதல் அறிந்து, அகமகிழ்ந்து, அவர் கள் காதல் வளரப் பெருந்துணை புரிந்தாள். பெண்ணின் இன்ப வாழ்வே, தன் இன்ப வாழ்வாம் எனக் கருதும் அவள், அப் பெண் துயர் அறியாத் தூய வாழ்வினளாதல் வேண்டும் என விரும்பினாள்.

மலைச்சாரலில், மகிழ்ந்து ஆடித் திரியும் வருடை மான் கன்றைப் பற்றிக் கொணர்ந்து வளர்க்கும் கானவர், அதன் மென்மையும் மருட்சியும், உணர்ந்து, அதைத் தம் குழந்தையை வளர்ப்பதினும், அருமையாகப் பேணி வளர்ப்பர். அது போல், பெற்றோரால் பேணி வளர்க்கப் பட்டவள் அப்பெண். அவளை அவர்கள் சிறிது பிரியி னும், அந்நிலையே, தன் அழகெல்லாம் அழிந்து போமளவு பெருந்துயர் கொண்டு விடுவள். அத்துணை மெல்லிய இயல்புடையவள் அவள். அவளோடு பிறந்த நாள் தொட்டுப் பழகி அறிந்த இவ்வியல்பினை, இளைஞனுக்கு அறிவித்து, அவன் அவளைச் சிறிது பொழுதும் பிரியாதி

ருந்து பேணிப் பாராட்டுமாறு வேண்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் எனக் கருதினாள்.

ஒரு நாள், அவ்விளைஞன் வந்திருந்தபோது, அவனை அழைத்து, "அன்ப! மழையென வழங்கும் நின்கொடை வளத்தையும், அக் கொடைக் குணம் குன்றாவாறு நின்று காக்கும் நின் அருள் உள்ளத்தையும் யான் அறிவேன். கொடுமையினை ஒரு சிறிதும் உளங் கொள்ளாக் குணம் உடையை என்பதை அறிந்தும், நினக்குச் சில அறிவுரை கூற விரும்புகின்றேன். அன்ப! தேரிற் பூட்டிய குதிரைகள், இயல்பாகவே விரைந்து செல்லும் என்றாலும், கருதிய இடத்தை விரைந்தடைதல் வேண்டும் எனும் தன் வேட்கை மிகுதியால், தேர்ப்பாகன், அக்குதிரைகளைத் தாற்றுக் கோல் கொண்டு துரத்துவது போல், பிறர்க்கு இன்ப மல்லது துன்பம் செய்தறியாக் குணத்தை நீ இயல்பாகவே பெற்றுள்ளாய் எனினும், என் தோழி, நின் காதலி, துன்பம் அறியா இன்ப வாழ்வினளாதல் வேண்டும் என்ற என் வேட்கையின் மிகுதியால், அறிவன அறிந்த ஆன்றோனாய நினக்கே, அறிவுரை கூற முன் வந்துவிட்டேன். அதற்காக, முதற்கண், என்னை மன்னிக்கவும். அன்ப! நின் மலை நாட்டுப் பெண் யானை, முற்றி முதிர்ந்து இயல்பாகவே வளைந்து கிடக்கும் மூங்கிலின் தழையையும் நெல்லையும் ஆர உண்டு, இலைகள் பல விட்டு நெருங்க வளர்ந்திருக்கும் வாழைக்காட்டினுள் புகுந்து, ஆங்கு வருடை மான் குட்டி கள் மருண்டு நோக்காது, மகிழ்ந்து விளையாடி, ஒருபால் கிடந்து அயர்ந்து உறங்கும் காட்சியினைப் பலகால் கண்டு களிக்கும் நினக்கு ஒன்று கூறுகின்றேன். அன்ப! குணத்தா

லும், கொற்றத்தாலும் சிறந்து எம்போல்வார்க்கு அரியனாய நீ, இவள்பால் கொண்ட அன்பால் எளியனாகவே, என் தோழி, நின் நட்பை எளிதிற் பெற்றுவிட்டாள். நின் அன்பைப் பெற்ற இவள், நின்னை மணந்து, நின் மனை புகுந்து, அலர் கூறிப் பழிப்பாரைக் காணாது, நின் உற்றாரும் பெற்றோரும் உடனிருந்து பாராட்ட, இல்லறம் மேற்கொள்ள விரும்புகின்றாள். அன்புடைய நின்னைச் சிறிது போதும் பிரிந்து தனித்து வாழாள். நின்பாற் கொண்ட காதல் மிகுதியால் தன் கடமையையும் மறந்து போகும் மாண்புடையளாய இவளைச் சிறிது பிரியினும், அப் பிரிவுத் துயரம், அளவின்றி பெருகத், தன் நலம் கெட்டு நலிவள். ஆகவே, அன்ப! தம் கைப்பட்ட மான் கன்றைக் கானவர் சிறிதும் பிரியாது பேணி வளர்த்தல் போல், இவளை எக்காலத்தும் பிரியாது, என்றும் இவள் நலத்தையே நினைத்துக் காத்தல் வேண்டும். இதுவே என் விழைவும், வேண்டுகோளுமாம்!" எனக் கூறினாள்.

தோழியின் இவ்வன்புள்ளத்தை ஓவியமாக்கி உணர்த்துகிறது இச்செய்யுள்:

"வாங்குகோல் நெல்லொடு வாங்கி வருவைகல்
மூங்கில் மிசைந்த முழந்தாள் இரும்பிடி,
தூங்கு இலைவாழை நனிபுக்கு ஞாங்கர்
வருடை மடமறி ஊர்விடைத் துஞ்சும்
இருள்தூங்கு சோலை இலங்குநீர் வெற்ப!

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவுவில் மேல் அசைத்த கையை ஓராங்கு

நிரைவளை முன்கை என் தோழியை நோக்கிப்
படிகிளி பாயும் பசுங்குரல் ஏனல்
கடிதல் மறப்பித்தா யாயின், இனிநீ
நெடிது உள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும். இவளே,
பல்கோட் பலவின் பயிர்ப்புஉறு தீங்கனி
அல்கறைக் கொண்டுஊண் அமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்.
நீயே, வளியின் இயல்மிகும் தேருங்களிறும்
தளியிற் சிறந்தனை, வந்த புலவர்க்கு
அளியொடு கைதூ வலை.
அதனால்,
கடுமா கடவுறூஉம் கோல்போல் எனைத்தும்
கொடுமை இலையாவது அறிந்தும் மடுப்பல்,
வழைவளர் சாரல் வருடை நன்மான்
குழவி வளர்ப்பவர் போலப் பாராட்டி
உழையிற் பிரியின் பிரியும்
இழையணி அல்குல் என் தோழியது கவினே!"

தோழியிற் கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர், முன்னர்த் தலைவியைத் தருமாறு தன்னைப் பணிந்து நின்ற தலைவனைத் தோழி, தான் பணிந்து ஒழுகியது எனும், துறையமைய வந்துளது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *மூங்கில் மிசைந்த பிடி, தலைவன் அன்பைப் பெற்ற தலைவி. யானை, வாழைத் தோட்டம் புகுந்தது, தலைவி, தலைவனை மணந்து அவன் மனை புகுந்தது. புலி முதலியன இன்றி, மறி விளையாடும் இடத்தே உறங்கியது, அலர்கூறும் அயலாரைக் காணாது,*

தன் நலம் பாராட்டும் தலைவன் சுற்றத்தாரிடையே மனையற மாண்பில் ஆழ்ந்துவிடல்.

1. வாங்கு—வளைந்த; கோல்—மூங்கில்; வைகல்—விடியற் காலம்; 3. தூங்கு—செறிந்த; நளி—நெருங்க வளர்ந்த தோட்டம்; ஞாங்கர்—ஆங்கு 4. மறி—குட்டி; ஊர்வுஇடை— ஆடுமிடம்; 7. உரவு — வன்மையும் உறுதியும்; 9. குரல் — கதிர்; ஏனல்—தினை; 11. உள்ளல்—நினைத்தல்; ஓம்புதல்—மேற்கொள்ளுதல்; 12. பயிர்ப்பு —மரப்பிசின்; 13. அல்கு—வீழ்ந்து கிடக்கும்; அமலை—பெருஞ் சோற்றுத்திரள்; 14. நல்கூர்ந்தார்—ஈண்டு மகப்பேறில்லா வறுமை உற்றவர்; 15. வளி—காற்று; 16. தளி—மழைத்துளி; 17. அளி—அருள்; கைதூவல்—கைஒழியாமை; 19. கடுமா—இயல்பாகவே விரைந்து செல்லும் குதிரை; கடவுறூஉம்—செலுத்தும்; எனைத்தும்—சிறிதும்; வழை—சுரபுன்னைமரம்; 23. உழை—இடம்; உழையின்—இடத்தி னின்றும்.

15

என் கை பற்றினான்!

தமிழ்நாட்டுப் பேரூர் ஒன்றின் தெரு. சிறுவர்களும் சிறுமிகளுமாகத் தமிழ்நாட்டின் வருங்காலச் செல்வச் சிறார்கள், ஒன்று கூடி ஆடியும் பாடியும் அகமகிழ்ந்து திரிகின்றனர். அவர்களுள் செல்வச் சிறப்புத் தோன்ற விளங்குவாள் ஒரு பெண், தலைவாரி முடித்து, அதில் பன்னிற மலர் கொண்டு தொடுத்த மாலையை அழகாகச் சூடிக் கொண்டு, கையில் பந்தேந்தி வந்தாள். வந்தவள், தன்னைப் பிரியாது வாழும் பேரன்புடைய தன் தோழி துணை செய்ய மணல்வீடு கட்டி மகிழ்ந்தாடத் தொடங்கி னாள். அந்நிலையில் ஆங்கு வந்தான் ஒரு சிறுவன். பெற்றெடுத்த தாய் தந்தையர்க்கோ, பிறந்த ஊரில்வாழ் பெரியோர்க்கோ அடங்காது ஆடித் திரியும் இயல்புடை யான் அச்சிறுவன். ஆங்குவந்த அவன், அம்மகளிர் கட்டிய மணல் வீட்டைக் காலால் சிதைத்தான். அவள் அணிந்தி ருந்த கூந்தல் மலரைப் பிய்த்து எறிந்தான். அவள் கைப் பந்தைக் கவர்ந்தோடி மறைந்தான். அவன் செயலால்,

அன்றெல்லாம் அழுது அழுது, ஆறாத்துயர் உற்றாள் அப் பெண். இந்நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுப் பல்லாண்டுகள் கழிந்தன.

அவன் வளர்ந்து பெரியவனாயினான்; அவளும் வளர்ந்து பெரியவளாயினாள். அவன் அவளை மறந்திலன். மாறாக அவள்மீது மாறாத அன்பு கொண்டான். அவ்வன்பு நாள்தோறும் வளர்ந்தது. அவளைக் கண்டு, தன் காதல் உள்ளத்தைத் திறந்துகாட்டி, அவள் அன்பைப் பெறத் துடிதுடித்தான். ஆனால், அவள் வீடு செல்வம் கொழிக்கும் சிறப்புடைத்து ஆதலின், ஆங்குச் செல்லுதல் அத்துணை எளிதன்று. மேலும், தன் மகளைத் தன் நிழல் போல் பிரியாதிருந்து பேணி வளர்ப்பவள் அவள் தாய். அவள் அறியாவாறு, அப்பெண்ணைக் காண்டலும் இயலாது. அதனால், அவளைக் காணப் பலமுறை முயன்றும், அவனால் இயலாது போயிற்று. ஆயினும் தன் முயற்சியைக் கைவிட்டானல்லன். இறுதியில், அவளைக் காணலாம் வழியொன்று அவனுக்குப் புலப்பட்டது. அவள் வீட்டார், தம் வீடு நோக்கி வரும் விருந்தினரை வரவேற்றுப் பேணும் வேளாண்மைக் குணம் வாய்க்கப் பெற்றவர் ஆதலின், அவர்கள் உணவுண்ணும் காலத்தே அவர் வீடு செல்லின், தன்னை விரட்டாது வரவேற்பர். அதைப் பயன்கொண்டு, அவளைக் கண்டு, தன் காதலை அறிவித்து, அவள் அன்பைப் பெற்று விடலாம் என எண்ணினான்.

அவ்வாறே, ஒரு நாள், உணவுண்ணும் நண்பகற் காலத்தே, அப் பெண்ணின் வீட்டிற்குச் சென்றான். சென்று வாயிற்கண் நின்றவாறே, வீட்டில் உள்ளாரை

விளித்து, உண்ணுநீர் வேண்டினான். அக்காலை, வீட்டில் குற்றேவல் புரிவாரோ, வேறு உற்றார்களோ இலர். அப் பெண்ணும், அவள் தாயுமே இருந்தனர். தாய் தன் மகளை அழைத்து, "மகளே! வாயிற்கண் நீர் வேண்டி நிற்கின்றான் ஒரு மகன். பொற்கலத்தில் நீர் மொண்டு சென்று அவனுக்கு ஊட்டிவா." எனப் பணித்தாள். தாய் இட்ட பணியை மறுக்க மாட்டாமையாலும், வாயிற்கண் நிற்போன், பண்டு, தன் ஆட்டத்தைக் கலைத்து அல்லல் புரிந்த அப்பட்டி மகன் என்பதை அறிய மாட்டாமை யாலும் அவளும் நீர் கொண்டு வந்தாள்.

வந்தவள், வாயிற்கண் நின்றான்பால் உண்ணுநீர்க் கலத்தை நீட்ட, அவ்விளைஞன், அவள் தந்த கலத்தை வாங்கிக் கொள்ளாது, அதை நீட்டி நின்ற கையைத் திடுமெனப் பற்றிக் கொண்டான். இதை அவள் எதிர் பார்க்கவில்லை. எதிர்பாரா வகையில் அயலான் ஒருவன் தன் கையைப் பற்றவே அவள் சிந்தை கலங்கிவிட்டது. அந்நிலையே, "அம்மா! இவன் செய்வதைப் பாரேன்!" என்று கதறி விட்டாள். அது கேட்ட தாய், என்ன கேடு நிகழ்ந்து விட்டதோ என்னும் அச்சம் அலைக்கழிக்க, அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு ஆங்கு ஓடிவந்தாள். இதற் கிடையே, அவன் இன்னான் என்பதை அவள் அறிந்து கொண்டாள். மேலும், அவன் பார்த்த பார்வை, அவன் அவள்பால் கொண்டுள்ள பேரன்பையும், அப்பேரன்பு மிகுதியால் தகாதன செய்து தன்னைத் தாய்முன் காட்டிக் கொடுத்து விடாதே என்று கூறாமற் கூறி அவன் கொள்ளும் அச்சத்தையும் அவளுக்கு உணர்த்திற்று. அந் நிலையில், அவனைக் கண்ட அவளுக்கும், அவன்பால்

அன்பு பிறந்து விட்டது. மேலும், 'அயலான் ஒருவன் தன் கையைப் பற்றினான்!' எனக் கூறல் பெண்மைக்கு இழுக்காம் என உணர்த்திற்று அவள் பெண் உள்ளம். ஆகவே தாய் ஆங்கு வந்தவுடனே, நடந்ததை மறைத்துவிட்டு, "அம்மா! உண்ணு நீரை விக்கினான் இவன்!" எனத் துணிந்து பொய் கூறினாள். அது கேட்ட தாய், அவன் அண்மையிற் சென்று, அவன் மார்பை அன்போடு தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டே, "தம்பி! உண்ணும் நீரை மெல்ல உண்பதற்கென்ன? விரைந்து உண்ணல் வேண்டுமோ?" என்பன போலும் அன்புரை வழங்கி, அவனைக் கண்டித்தாள். தாய் அது செய்து கொண்டிருக்க, அவன், துணிந்து தான் செய்த செயலையும், அதுகண்டு அவள் நடுங்கிய நடுக்கத்தையும், தன்னையும் தன் அன்பையும் அறிந்து கொண்ட அந்நிலையே அவள் தன்னைக் காத்தற் பொருட்டுத் துணிந்து ஒரு பொய் உரைத்துத் தன் தாயையே ஏமாற்றத் துணிந்ததையும் கண்டு, தன் நன்றியையும், அவள்பால் கொண்டுள்ள தன் காதலையும் ஒருங்கே உணர்த்துமாறு, அவளைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினான். அந்நிலையே, அவளும் அவன்பால் காதல் கொண்டாள்.

அன்று தொடங்கிய அவர்கள் காதல், நாள்தோறும் வளர்ந்தது. அவளும் தன் காதல் நிறைவேறத் தன் தோழியின் துணை இன்றியமையாதது என்பதை உணர்ந்தாள். அதனால், ஒருநாள் தன் தோழியை அழைத்து, அவள்பால் அவனையும் பட்டியாய்த் திரிந்த பிள்ளைப் பருவத்தில், அவன் செய்த சிறுசெயலையும், அத்தகையான் இன்று காட்டும் பேரன்பையும், அப்பேரன்பைப் புலப்படுத்தும்

அவன் பண்பாட்டினையும், அவன் அன்று செய்த சிறுமையை மறந்து, இன்று அவன்பால் தானும் காதல் கொண்டு விட்டதையும் கூறி, அவள் துணை வேண்டினாள்.

அவள், தன் தோழிபால் கூறிய அச் சொற்களை, அழகிய இனிய ஓவியமாக்கி உணர்த்துகிறது இச்செய்யுள்:

சுடர்த் தொடீஇ! கேளாய்; தெருவில் நாம்ஆடும்
மணற்சிற்றில் காலிற் சிதையா, அடைச்சிய
கோதை பரிந்து, வரிப்பந்து கொண்டோடி,
நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி, மேலோர் நாள்.

அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, 'இல்லிரே!
உண்ணுநீர் வேட்டேன்!' என வந்தாற்கு, அன்னை,
'அடர் பொன் சிரகத்தால் வாக்கிச், சுடர்இழாய்!
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா!' என்றாள்; எனயானும்,
தன்னை அறியாது சென்றேன்; மற்று,என்னை

வளைமுன்கை பற்றி நலியத் தெருமந்திட்டு,
'அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்ததுகாண்!' என்றேனா,
அன்னை அலறிப் படர்தரத், தன்னையான்
'உண்ணுநீர் விக்கினான்' என்றேனா, அன்னையும்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவ, மற்று, என்னைக்

கடைக்கண்ணால் கொல்வான்போல் நோக்கி,
நகைக்கூட்டம்
செய்தான்அக் கள்வன் மகன்."

தலைவி, தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது இது. இதற்கு விதி; தொ. பொ:10

1. அடைச்சிய—கூந்தலில் வைத்த; 3. பரிந்து—அறுத்து; 4. பட்டி—காவல் இன்றி வளர்ந்தவன், கேட்பார் அற்றவன்; 7. சுடர்—ஒளிவீசும்; சிரகம்—நீர் உண்ணும் கலம்; வாக்கி—வார்த்து; 10. தெருமந்திட்டு—மருண்டு 14. புறம்பழித்து—'மெதுவாக உண்பதற் கென்ன' என்பது போல்வன கூறிக் கண்டித்து; நீவ—தடவிக் கொடுக்க; 15. நகைக்கூட்டம்—மனமகிழ்ச்சி தரும் நட்பு. 16. கள்வன்—திருட னாகிய அவன்.

16

மணக் கோலம் கண்டு மகிழ்வேன்

மரங்கள் மண்டி வளர்ந்த ஒரு மலைச்சாரல். அம் மலைச்சாரலில் மதம் மிக்க யானையொன்று பெருமிதம் தோன்றச் சென்று கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ணுற்ற ஒரு புலி, அதைக் கொன்று, அதன் நுதலைப் பிளந்துண்ண விரும்பிற்று. ஆனால், அவ்யானையின் முன் சென்று தாக்க அதற்கு அச்சம். அதனால், அடித்து வீழ்த்தற்கேற்ற இடத்தையும் காலத்தையும் எதிர்நோக்கி, அதைப் பின் தொடர்ந்தது. முறம்போலும் தன் இரு காதுகளும், பின் தொடரும் அப்புலியை மறைத்து விட்டமையால், யானை அதை அறிந்து கொள்ளவில்லை. யானை சிறிது தூரம் பின் தொடர்ந்து சென்றதும், அப்புலி யானை மீது திடுமெனப் பாய்ந்து தாக்கிற்று. அதனால் கடுஞ்சினம் கொண்ட யானை, அப்புலியை அதன் மார்பில் தன் கோடுகளாற் குத்தி, துரியோதனனை, அவன் தொடையில் கதை கொண்டு தாக்கி, உயிரைப் போக்கி வென்ற பீம சேனனைப் போல், கொன்று வென்றது. பின்னர், வென்ற

அப் பெருமிதம் தோன்ற, கம்சன் ஏவ வந்து போரிட்ட சாணூரன் முதலாம் மல்லர்களை வென்று, அவ்வெற்றியால் மகிழ்ந்து ஆரவாரிக்கும் தன் இனத்தாரிடையே மகிழ்ந்து செல்லும் கண்ணனைப் போல், தன் வெற்றி கண்டு மகிழும் தன் யானைக் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து, அம்மலைச் சாரலில் உலா வந்தது.

இத்தகைய வளமிக்க நாட்டிற்கு உரியான் ஓர் இளைஞன், தன் ஊரை அடுத்திருந்த மற்றொரு மலையரசன் மகளைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவன்பால் காதல் கொண்டாள். அவளை, அவள் பெற்றோர், புறம் போகவிடாது, பேணிக் காத்து வந்தனராதலின், அவன் நாள்தோறும், அவள் பெற்றோர் அறியாவாறு, அவளூருக்குச் சென்று, கண்டு மகிழ்ந்து வரத் தொடங்கினான்.

ஒரு நாள், மணம் நாறும் சந்தனம் பூசிய மார்பில், தாமரை மலர் கொண்டு தொடுத்த மாலை கிடந்து அணி செய்ய, அவன் வந்தான். அவ்வாறு வந்தானை, அவ்வூரார், மணம் நாறும் மாலை அணிந்து, மாலையிற் கோயில் கொண்டு, பூவும் புகையும் பலியாகப் பெறும் முருகன் திருமேனி கொண்டு, உலாவருவதாகக் கருதி அவனை அணுகவும் அஞ்சி அகன்றனர். அதனால், அன்று இடையூறு ஏதும் இன்றி, அவளைக் கண்டு மகிழ்ந்து மீண்டான்.

மற்றொரு நாள், நீராடி, ஈரம் புலராத ஆடைமீது, தன்னைப் பிறர் அறிந்து கொள்ளாவாறு மறைக்கவல்ல கருநிறப் போர்வை போர்த்து வந்தான். அவனை அந்தக் கோலத்தில் இரவிற் கண்ட அவ்வூர் மக்கள், அவனைத்

தங்கள் புனத்திற் புகுந்த யானையெனப் பிறழ உணர்ந்து, அதை விரட்டுதற்கு வேண்டும் ஒளி வீசும் பந்தமும், கவணும் கல்லும், வில்லும் அம்பும் கொணர்வான் விரைந்தனராதலின், அவர்கள் அவனை இன்னான் என அறிந்து கொண்டிலர். அதனால், அவன் அன்றும் தடையேதும் இன்றித் தன் காதலியைக் கண்டு மகிழ்ந்து சென்றான்.

பிறிதொரு நாள், அழகிய ஆரங்கள் மார்பிற் கிடந்து மின்ன, காதலியைக் காண வேண்டும் எனும் ஆர்வம் ஒருபால் உந்த, இவ்வாறு இரவில் வந்து செல்லும் தன்னைக் கண்டு கொண்டால், அவளுக்கு ஏதம் உண்டாமே என அவள்பாற் பிறந்த அருள் உள்ளம் ஒரு பால் ஈர்ப்ப, பிறர் கண்ணிற் படாவாறு, ஒளிந்து ஒளிந்து முன்னேறிச் சென்றான். செடி கொடிகளுக்கிடையே மறைந்து செல்லும் அவன், காலடியோசை கேட்டு விலங்குகள் மருண்டு ஓடும் ஓசையாலும், அவன் அவ் வாறு மறைந்து செல்லுங்கால், இடையிடையே, அவன் கழுத்திற் கிடக்கும் ஆரம் வீசும் ஒளி, புலியின் கண்ணொளிபோல் தோன்றியதாலும், தம்மூருள் புலி புகுந்து விட்டதோ என, அவ்வூர் வாழ் மக்கள் அஞ்சி அகன்றனர். அதனால், அவன் அன்றும் அவர்களால் அறியப் பெறாதே வந்து, அவளைக் கண்டு மகிழ்ந்து சென்றான்.

இவ்வாறு, அவன் வருகைக்குத் தடையொன்றும் நேர்ந்திலது. ஆயினும், அத்தடை நேராமைக்கு–அவ்வூரார் அவனை அறிந்து கொள்ளாமைக்கு–அவர்கள், அவனை அணங்கென்றும், களிறென்றும், புலியென்றும் பிறழ

உணர்ந்ததே காரணமாம் என்பதை அவன் அறியான். ஆனால், இவ்வாறே, எவரும் அறியாவாறு இரவிலும் பகலினும் வந்து செல்வதையே வழக்கமாக மேற்கொள்ளத் தொடங்கினான்.

ஆனால், அவன் வருகையை ஒவ்வொரு நாளும் ஊரார் உணர்கின்றனர் என்பதையும், ஆனால் அவன் தோற்றமும், அவன் வரும் முறையும் கண்டு, அவனை ஒரு நாள் அணங்கென்றும், ஒருநாள் களிறென்றும், ஒருநாள் புலியென்றும் பிறழ உணர்ந்து விடுவதால், உண்மை வெளிப்படாது உளது என்பதையும், அவர்களை இவ்வாறே என்றும் ஏமாற்றி விடுதல் இயலாது, ஒருநாள் உண்மை வெளியாகி விடுதல் உறுதி, அவர்கள் அவனைக் கண்டு கொண்டு, அவனோடு தான் கொண்டுள்ள இக் காதல் ஒழுக்கத்தை உணர்ந்து விடுவாராயின், அவர்கள் முன் தான் உயிர் வாழ்தல் இயலாது என்பதையும், அப் பெண் உணர்ந்தாள். அதனால், அவள் பெரிதும் வருந்தினாள். அவள் வருத்தம் கண்டு, அவள் தோழியும் வருந்தினாள். அவனும், அவளும் கொண்ட காதல் வளரத் துணை புரிந்தவள் இத் தோழி. அவள், இவ்விடர்ப் பாட்டிற்கு ஒரு முடிவு காணல் வேண்டும் எனக் கருதினாள்.

ஒரு நாள், அவ்வூர் மக்கள் கண்ணிற் படாது வந்து சேர்ந்தான் அவ்விளைஞன். அவனைக் கண்ட தோழி, அவன்பால், அவன் மறைந்து மறைந்து வருவதையும், அதை ஊரார் அன்றுவரை உணராமையினையும், அவர் உணராமைக்காம் காரணம் இவை என்பதையும் விளங்க உரைத்துவிட்டு, "அன்ப! இவ்வாறே மறைந்து வாழ்தல்

இனியும் இயலாது. உண்மை ஒருநாள் வெளிப்பட்டுவிடும். அந்நிலையில், இக் களவொழுக்கத்தைக் காரணமாகக் கொண்டு, இதுகாறும் எங்கள் முன் நிற்கவும் நாணும் இவ்வூரார், அலர் தூற்றித் துயர் விளைக்கத் துணிவர். ஊரில் அலர் எழில், இவள் உயிர் வாழாள்; இவள் நலமே என் நலம். இவள் வாழ்வே, என் வாழ்வு ஆதலின், இவளை இழந்த பின்னர் யானும் உயிர் வாழேன். ஆகவே, அன்ப! இவள் நின்னைப் பலர் அறிய மணந்து கொண்டு, அதனால், அலருரைக்கும் ஊராரை வாயடங்கப் பண்ணி, நின் மனை புகுந்து, நின் சுற்றத்தாரிடையே பெருமித வாழ்வு வாழ வகைபுரியுமாறு, நீ இன்றே மணமுயற்சி மேற் கொள்ளுதல் வேண்டும், வரைந்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என யான் வேண்டிக் கொள்வதற்கு, ஊரார் உரைக்கும் அலரை ஒழிக்க வேண்டும் என்பது மட்டும் காரண மாகாது. உங்கள் மணவிழா நாளன்று, எம்மை இதற்கு முன்னர் அறியாத புதியவன் போல் நீ நடந்து கொள்வதை யும், திருமண நிகழ்ச்சியால் பிறந்த நாண் தலைதூக்கத் தன் இரு கைகளால் தன் முகத்தை மூடிக் கொள்ளும் இவள் அடங்கிய நிலையையும் கண்டு மகிழ்தல் வேண்டும் எனும் என் ஆர்வமும் ஒரு காரணமாம். ஆகவே, அன்ப! இக் களவொழுக்கத்தை இன்றோடு கைவிட்டு, மணந்து மனையறம் மேற்கொள்ளுதற்காம் முயற்சியினை மகிழ்ந்து மேற்கொண்டு, எம் பெற்றோர்பால் மணம் பேசி, அவர் மகளை வேண்டிப் பெறுவாயாக!" எனக் கூறி அனுப்பி னாள்.

தோழி, அவனுக்குக் கூறிய அக்கூற்றினைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப் பெற்ற அழகிய செய்யுள் இது:

“முறஞ்செவி மறைப் பாய்பு முரண் செய்த புலிசெற்று
மறந்தலைக் கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திடுவான் போல், கூர்நுதி மடுத்து அதன்
நிறம் சாடி முரண் தீர்ந்த நீள்மருப்பு எழில் யானை,

மல்லரை மறம்சாய்த்த மால்போல் தன்கிளை நாப்பண்
கல்லுயர் நனம் சாரல் கலந்து இயலும் நாட! கேள்:
தாமரைக் கண்ணியைத், தண்நறும் சாந்தினை
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி நீ வரின்,
மணம் கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறூஉம்

அணங்கு என அஞ்சுவர் சிறுகுடியோரே;
ஈர்ந்தண் ஆடையை, எல்லி மாலையை,
சோர்ந்து வீழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீவரின்,
ஒளிதிகழ் ஞெகிழியர், கவணையர், வில்லர்
களிறு என ஆர்ப்பர்அவ் ஏனல் காவலரே:

ஆர மார்பினை, அண்ணலை, அளியை,
ஐது அகல் அல்குலாள் செய்குறி நீவரின்
கறிவளர் சிலம்பில் வழங்கலானாப்
புலி என்று ஓர்க்கும் இக்கலிகேழ் ஊரே;

எனவாங்கு,
விலங்கு ஓரார், மெய் ஓர்ப்பின், இவள் வாழாள்;
இவளன்றிப்
புலம் புகழ் ஒருவ! யானும் வாழேன்;
அதனால், பொதி அவிழ் வைகறை வந்துநீ குறைகூறி
வதுவை அயர்தல் வேண்டுவல்; ஆங்குப்
புதுவை போலும் நின் வரவும், இவள்
வதுவை நாண் ஒடுக்கமும் காண்குவல் யானே.”

இரவுக்குறியது ஏதமும் தன் உள்ளத்து விழைவும் கூறித் தோழி, தலைவனை வரைவு கடாயது இது.

உள்ளுறை: *செவி மறைப்பப் பாய்ந்த புலி, களவொழுக்கம் காரணமாக அலர் உரைத்த ஊரார். புலியை யானை வென்றது, மணந்து கொள்வதால், ஊரார் அலரைத் தலைவி அடக்கியது. யானை தன் கிளை நடுவே கலந்து செல்லுதல், தலைவி, மணந்து தலைவன் மனை புகுந்து அவன் சுற்றத்தாரிடையே மகிழ்ந்து வாழ்தலாம்.*

1. செற்று—சினந்து; 3. குறங்கு—தொடை; மடுத்து—குத்தி; 4. நிறம்—மார்பு; சாடி—திறந்து; 6. நனம்—அகன்ற; 11. எல்லி—இருட்டு; மாலை—இயல்பு; எல்லி மாலையை—இருண்ட தன்மை வாய்ந்து அதாவது கரு நிறப் போர்வை மேற்கொண்டு; 13. ஞெகிழி—தீப்பந்தம்; 17. கறி—மிளகு; 18. ஓர்க்கும்—கருதும்; 20. விலங்கு—பிறிது ஒன்றாக; ஓரார்—கருதாராய்; 21. புலம்புகழ் ஒருவ—அறிவால் புகழப்படும் ஒப்பற்றவனே; 22. பொதி அவிழ்—அரும்புகள் மலர்கின்ற.

17

கண்டாள் கவின் பெற்றாள்

வளம்மிக்க ஒரு மலைநாடு. அந்நாட்டிடை நின்ற மலையொன்று, வானுற ஓங்கி வளர்ந்திருந்தது. அதனால், மழைதரும் மேகங்கள், அதன் உச்சியில் என்றும் படிந்து கிடக்கும். மழைதரு மேகங்கள் உண்மையால், அம்மலையி னின்றும் பிறந்து ஓடும் அருவிகள் எல்லாம், பேரொளி எழப் பெருக்கெடுத்தோடும். அதனால், அவ்வருவிகள் பாயும் இடங்களில் உள்ள பள்ளங்களெல்லாம் நீர் நிறைந்து வழியும். அவை என்றும் நீர் அறாமையால், ஆங்குக் காந்தட் செடிகள், நாள்தோறும் புதிய புதிய அரும்புகளை விட்டு அணி செய்யும். மழை பெறாது வறுமையுறுதலை அறியாத அந்நாட்டில், சுரபுன்னை மரங்கள் வளர்ந்த மலைச் சாரலில் தான் விரும்பும் பெண் யானை தன்பால் இருக்கக் கண்டு, அதன் மீது கொண்ட ஆசையால் தன்மீது பகை கொண்ட பிறிதொரு வேழத்தைத் தன் கோடுகளால் அதன் நுதலைக் குத்திப் பிளந்து கொன்றது ஒரு களிறு. அவ்வாறு குத்தி வாங்கிய

அக்களிற்றின் கோடுகள், செந்நீர் படியச் சிவந்து தோன்றுவதைப் போல், காட்சி தரும் அக்காந்தள் மலர்க் காட்சி, கண் கொள்ளாக் காட்சியாம்!

அத்தகைய வளமிக்க மலைநாட்டில் வாழ்வானோர் இளைஞன், ஒரு பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும், அவனைக் காதலித்தாள். பிறர் அறியாவாறு அவளை மணந்துகொண்டான். மணந்து அவளுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தான். தானும் மகிழ்ந்தான். "இம் மகிழ்ச்சி கெட்டு விடுமோ? அவன் மறந்து விடுவானோ?" என அவள் அஞ்சியவிடத்து, "உன்னைப் பிரியேன்; பிரியின் உயிர் வாழேன்!" என ஆணையிட்டுக் கூறி அவளைத் தேற்றினான். அவ்வாறு தேற்றியவன், இடையே, ஒரு சில நாட்கள் அவளைக் காண வந்திலன். அதனால், அவள் துயர் உற்றாள். பிரிவுத் துயர் அளவிலதாயிற்று. மனத்துயர் மிகுதியால், அவள் உடல் நலனும் கெட்டது. அவள் தோள்கள் தளர்ந்தன. அதனால், அவள் கைவளைகள் தாமாகவே கழன்று விழத் தொடங்கின. கயல்மீன் போலும் அவள் கண்கள், அக்கயல்கள், உணவுண்ணுங்கால் தாம் உண்ட நீரைப் பின்னர் உமிழ்தல்போல், இடையறாது நீர் சொரியத் தொடங்கின. அவள் உடல் தன் பண்டைய ஒளி கெட்டது. பீர்க்கம் பூப்போலும் பொன்னிறப் பசலை படர்ந்து பொலிவிழந்தது. பகற்காலத்தில், தன்னைச் சூழ நிகழும் நிகழ்ச்சிகளாலும், காணும் காட்சிகளாலும், தன் துயரை ஒருவாறு மறத்தல் இயலுமேனும், ஒவ்வோர் இரவிலும் காதலனைக் கனவிற்கண்டு கலங்கினாளாதலின். அவள் துயர் குறைதற்கு மாறாக அளவின்றி வளர்ந்தது.

தன் மகள்பால் காணலான இம்மாற்றம் கண்ட தாய் அவள் நோய், தெய்வம் தந்தது எனக் கொண்டு, அது போக, அத்தெய்வத்தை வழிபடத் தொடங்கினாள். தெய்வ வழிபாட்டிற்குப் பின்னரும் அவள் நோய் தணியாமை கண்ட ஊரார், அவள் ஒழுக்கம் குறித்து அலர் உரைக்கத் தொடங்கினர். அதனால், அவள் துயர் மேலும் மிக்கது. இவ்வாறே செல்லவிடின் அவள் உயிர் வாழாள். அந்நிலை யினை உணர்ந்த அவள் உயிர்த்தோழி, அவள் காதலனைக் கண்டு, அவள் துயர்நிலை கூறி, அதைப் போக்கி அவள் நலம் மிகத் துணை செய்யும், பிரியாமைக்கு வழி செய்யும் வரைவினை மேற்கொள்ளுமாறு வேண்டுதல் வேண்டும் எனக் கருதினாள். சின்னாட் கழித்து அவ்விளைஞன் ஆங்கு வந்தான். வந்தானைத் தோழி கண்டு, அவன் காதலியின் நிலையினை அவனுக்கு எடுத்துரைத்தாள். அப்போது, அவ்விருவர்க்கிடையே கீழ்க்கண்ட உரையாடல் இடம் பெற்றது:

இளைஞன்: வருத்தம் மிகுதியால் வாட்டம் உற்றாள். வளை கழன்றது. வளை கழலவே, இவள் தளர்ச்சியைத் தாய் உணர்ந்தாள் எனக் கூறுகின்றனையே. கழலும் வளைகளைக் கையிலே சிறிது மேலேற்றிச் செறித்துவிடின், அவள் தளர்ச்சியை மறைத்திருத்தல் இயலாதோ?

தோழி: அன்ப! அவள் கைவளைகளைக் கழலாமல் மேலேற்றிச் செறித்து விடலாம். ஆனால், அதனால் பயனில்லையே. அவள் கண்கள்தாம் நீர் சொரியத் தொடங்கி விட்டனவே. கைவளைகளைச் செறிப்பது போல் கண்ணீரைத் தடுத்தல் எம் வசம் இல்லையே! அதற்கு யாம் என் செய்வோம்?

இளைஞன்: "அவள் உடல் தளர்ந்து விட்டதாயினும், அதைக் கொண்டு தெய்வத்தை வழிபட வேண்டுமோ? தெய்வத்தை வழிபட்டதாலன்றோ, ஊரார் இவள் களவொழுக்கத்தை உணர்ந்தனர். தளர்ச்சிக்கு வேறு காரணம் கற்பித்துக் கூறித் தெய்வ வழிபாட்டை மேற்கொள்ளாவாறு தாயைத் தடுத்திருத்தல் கூடாதோ?

தோழி: அன்ப! தெய்வ வழிபாட்டை மேற்கொள்ளாவாறு தாயைத் தடுத்திருத்தல் இயலும். ஆனால், அதைச் செய்து விடுவதால் மட்டும், இவள் ஒழுக்கம் ஊரார்க்குத் தெரியாதிருந்து விடாது. இவள் நெற்றி, பிறை போலும் தன் பண்டை அழகிழந்து பீர்க்கம்பூ நிறம் போலப் பசலை பெற்று விட்டதே. அதற்கு யாம் என் செய்வோம்? அந்நெற்றிப் பசலை, இவள் ஒழுக்கத்தை ஊரார்க்குப் பறை சாற்றியன்றோ உரைக்கத் தொடங்கி விட்டது! இந்நிலையில் தெய்வ வழிபாட்டைத் தடுப்பதால் யாது பயன்?

இளைஞன்: யான் சிறிது அலுவல் மிகுதியால் வாராதேனாயினேன். அதற்காக அதையே எண்ணி எண்ணித் துயர் உறல் வேண்டுமோ? வேறு வினைமீது சென்ற சிந்தனையால், உங்களை நான் சிறிதே மறந்திருந்தது போல், நீங்களும் என்னைச் சிறிதே மறந்து, மனந்தேறியிருத்தல் கூடாதோ?

தோழி: அன்ப! அவ்வாறு மறந்திருத்தல் எம்மாலும் இயலும். ஆனால், இரவில் தனித்திருக்கும் இவளை, நின்னைப் பற்றிய எண்ணங்கள், கனவில் வந்து மருட்ட ஒரு நாளும் தவறிற்றிலதே. அதற்கு யாம் என் செய்வோம்.

ஒவ்வோர் இரவிலும், கனவில் நின்னைக் கண்டு துயர் உறும் நாங்கள், பகற்காலத்தில் மறந்திருத்தல் எவ்வாறு இயலும்?

இவ்வுரையாடலின் பயனாய் வாயடைத்து நின்ற அவன், அந்நிலையில் ஆங்கு வந்த தன் காதலி, தோழி கூறிய தளர்ச்சியேதும் இன்றிப், பண்டு தான் கண்ட பேரழகோடு தோன்றக் கண்டு, தோழியை நோக்கி, "ஆமாம், 'இவள் இவ்வாறு வருந்தினாள். தோள் தளர்ந்தது. வளை கழன்றன, கண்ணீர் சொரிந்தாள். பசலைபூத்தது இவள் மேனி!' என்றெல்லாம் கூறினையே, இதோ பார், இவள்பால் நீ கூறிய குறையேதும் இல்லாதிருப்பதை! நீ இவ்வளவு நேரம் கூறியன பொய்யன்றோ?" என்றான்.

அதுகேட்ட தோழி, "அன்ப! நின் நாட்டில் வளரும் தினை, மழை பெறாது வறட்சி உற்ற காலத்தில் அது காட்டும் வாடிய நிலையினை, அது பெருமழை பெற்று வளமுற வளர்ந்திருக்கும் காலத்தில் அது காட்டும் கவின் மிகு காட்சியை மட்டும் கண்டவர் அறிவரோ? அது முளை விட்டெழுந்து வளரத் தொடங்கிய காலம் முதல், அது வளர்ந்து பயன் அளிக்கும் காலம்வரை, அதன் உடன் இருந்து பேணி வளர்ப்பவர் அன்றோ, அதன் வாடிய நிலையினைக் கண்டு வருந்தியிருப்பர். அதைப் போல், நின் அன்பைப் பெற்ற அந்நிலையே, தன் தளர்ச்சியெல்லாம் அகல, வனப்புற்று விளங்கும் இயல்புடையளாய இவள், நின் அன்பைப் பெறாத காலத்தில், எவ்வாறு வாடி வனப்பு இழப்பள் என்பதை, நீ அறிந்து கொள்ளுதல் இயலாது. அதை அறிதல், அவள் பிறந்த நாள் தொட்டு

அவளுடன் இருந்து, அவள் நலம் பேணும் என்னால் மட்டுமே இயலும்!" எனக் கூறி வழியனுப்பினாள்.

தோழிக்கும் அவ்விளைஞனுக்குமிடையே நடைபெற்ற அவ்வுரையாடலை, உணர்ச்சியோடு எடுத்துரைக்கிறது இச்செய்யுள்:

"வறன் உறல் அறியாத வழை அமை நறும் சாரல்
விறல்மலை வியல்அறை வீழ்பிடி உழையதா
மறம்மிகு வேழந்தன் மாறுகொள் மைந்தினால்
புகர்நுதல் புண்செய்த புய்கோடு போல
உயர்முகை நறுங்காந்தள் நாள்தோறும் புதிதூஈன,
அயம் நந்தி அணிபெற அருவி ஆர்த்து இழிதரும்
பயமழை தலைஇய பாடுசால் விறல் வெற்ப!
மறையினில் மணந்து ஆங்கே மருவறத் துறந்தபின்
இறைவளை நெகிழ்பு ஓட ஏற்பவும் ஒல்லும் மன்
அயல் அலர் தூற்றலின் ஆய்நலன் இழந்த கண்
கயல் உமிழ் நீர் போலக் கண்பனி கலுழாக்கால்;
இனிய செய்து அகன்றுநீ இன்னாதாத் துறத்தலின்,
பனி இவள் படர் எனப் பரவாமை ஒல்லும் மன்;
ஊர் அலர் தூற்றலின் ஒளிஓடி, நறுநுதல்
பீர்அலர் அணிகொண்டு பிறைவனப்பு இழவாக்கால்;
அஞ்சல் என்று அகன்று நீ அருளாது துறத்தலின்,
நெஞ்சழி துயர் அட நிறுப்பவும் இயையும் மன்;
நனவினால் நலம் வாட நலிதந்த நடுங்கு அஞர்,
கனவினால் அழிவுற்றுக் கங்குலும் ஆற்றாக்கால்;
எனவாங்கு,
விளியா நோய் உழந்து ஆன என் தோழி நின்மலை

முளிவுற வருந்திய முளைமுதிர் சிறுதினை
தளிபெறத் தகை பெற்றாங்கு, நின்
அளிபெற நந்தும் இவள் ஆய்நுதற் கவினே.”

தோழி, தலைவியது ஆற்றாமையும், ஆற்றுவித்தல் அருமையும் கூறி வரைவு கடாயது இச்செய்யுள்.

உள்ளுறை: *மணம் நாறும் காந்தள், கொடிய கோடு போல் தோன்றல், நல்லோனாய தலைவன், வரைந்து கொள்ளாமையால் கொடியன்போல் தோன்றலாம். பள்ளங்கள் நீர் நிறைந்து அழகு பெறுமாறு அருவிகள் பெருக்கெடுத்து ஓடி வருவதற்குக் காரணமான மழை, அயலார் வாயில் அலர் எழுமாறு அவன் தந்து செல்லற்காம் அவன் பேரன்பாம்.*

1. வறன் உறல்—மழைஇன்றி வாடுதல்; வாழை—சுரபுன்னை; 2. விறல்—சிறப்பு; வியல்—அகன்ற; அறை-பாறை; வீழ்பிடி—தான் விரும்பும் பெண்யானை; உழை—பக்கம்; 3. மைந்து—பலம்; 4. புய்கோடு—பிடுங்கிய கொம்பு; 5. முகை—அரும்பு; 6. அயம்—பள்ளம்; நந்தி—நீர்நிறைந்து; 7. பயமழை—பயன்மிக்க மழை; தலைஇய—உச்சியிற் கொண்ட; 8. மறை—களவொழுக்கம்; மருவுதல்—கூடுதல்; அற—நீங்குமாறு; 9. இறை—முன்கை; நெகிழ்பு—கழன்று; ஒல்லும்—இயலும்; மன்—அசை; பயன் இல்லாமையால் அது இயலாதாயிற்று எனும் பொருள் தரும்; 13. பனி—நோய்; படர்—நோய்; பரவுதல்—வழி படுதல்; 14. ஒளிஓடி—ஒளிகெட்டு; 15. பீர் அலர்—பீர்க்கமலர்; 17. அட—வருத்த; நிறுப்பவும்—உயிரைப் போக்காது நிறுத்தவும்; 18. நலிதந்த—வருத்திய; விளியாநோய்—அழைக்காமல் தானேவந்த காதல் நோய்; 22. முனிவுற—உலர்ந்து போம்படி; 23. தளி—மழைத் துளி; தகை—அழகு; 24. நந்தும்—பெருகும்.

18

அல்லல் அகற்றினான்

குன்றில்வாழ் குறவர் மகள் ஒருத்தி. கொடிப் பூப்போலவும், கோட்டுப் பூப்போலவும் பொன்னாற் செய்த பொற் பூமாலை மார்பில் கிடந்து மின்ன, வளை களும், அவ்வளைகள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி விளங்கு மாறு கட்டப்பெற்ற கட்டுவடமும், அணைபோல் பருத்த அவள் தோளின் அழகிய முன்கையிற் கிடந்து அணி செய்ய, மகர மீன் வாய்பொற் பொன்னாற் செய்த வனப்பு மிக்க தலையணியும், பல வடங்களாகக் கட்டப்பெற்ற பன்னிற மலர் மாலையும் கஸ்தூரி மணங்கமழும் அவள் கூந்தற்கண் கிடந்து பேரழகு செய்யத் தன் தினைப் புனத்தை அடுத்த ஓரிடத்தே, ஒருநாள் தனித்திருந்தாள். அப்போது வேட்டை மேற்கொண்டோ, அல்லது வேறு பணி மேற்கொண்டோ, ஆங்கு வந்த ஓர் இளைஞன், அவளை அந்நிலையிற் கண்டான். அவள் பேரழகால் கட்டுண்டு காதல் கொண்டான். காதல் கொண்டானா யினும், அவள் கருத்தறியாது அவளை அணுக

அஞ்சினான். அந்நிலையில் அவளும் அவனைக் கண்டாள். அவள் தன்பால் காட்டும் காதலுணர்ச்சியை அவன் கண் காட்டக் கண்டு கொண்டாள். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள்.

அவள் உள்ள நெகிழ்ச்சியை அவள் கண்கள் உணர்த்தி விட்டன. தான் அவளைக் காதலிப்பது போன்றே, அவளும் தன்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அவன், துணிந்து முன்வந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான். அவனை அவள் காதலித் தாளாயினும், பண்டறியாத ஒருவன் தன்னைப் பற்றிக் கொண்டதை அவள் பெண்ணுள்ளம் தாங்காதாயிற்று. அவனைக் காண வேண்டும் எனும் வேட்கையினும், அயலான் ஒருவன் அணைப்பில் கிடத்தல் தன் பெண்மைக்கு ஏலாதே என்ற எண்ணத்தாற் பிறந்த மனக் கலக்கம் மிகப் பெரிதாயிற்று. அவள் உள்ளக் கலக்கத்தால், அவள் உடலும் சிறிதே நடுங்கிற்று.

அவள் மனத்தடுமாற்றத்தை அவன் அறிந்து கொண் டான். அதனால், அவளை நோக்கி, "நின்பேரழகால், நின் பெண்மை நலத்தால், செயலற்றேன் நான். நின்பால் அன்பு கொண்டேன். நின் அன்பிற்கு அடிபணிந்து வாழ்வ தல்லது பிற எதையும் அறியேனாயினேன். இந்நிலையினை ஏற்றுக் கொண்டு அருள் புரியாது அஞ்சி அகலல் நினக்கு ஏற்புடையதாமோ?" என உரைத்துக் கொண்டே, அவள் கூந்தலிற் கிடந்து தொங்கும் மாலையுள் ஒரு வடத்தைப் பற்றித் தன் விரல்களிற் சுற்றிப் பிடித்து அம்மலர் மணத்தை நுகர்ந்தான். அகல மலர்ந்த நரவம்பூப் போன்ற மெல்லிய விரல்களைக் கொண்ட அவள் அழகிய கையை,

அருளொளி வீசும் தன் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு நெடுமூச்செறிந்தான். காமவெறி கொண்ட களிறு ஒன்று, அக்காம மயக்கத்தால், தான் விரும்பும் பிடியானையின் உடலெல்லாம் தடவி மகிழ்தல் போல். அவள் மேனி முழுவதையும் தன் கைகளால் தடவிக் கொடுத்தான். அவன் செய் இச்செய்கைகளால், அவள் கலக்கம் சிறிது சிறிதாக மறைந்தது. அவனோடு மகிழ்ந்துறைவதை, மனம் நிறை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக் கொண்டாள். அன்று தொடங்கி, அவர்கள் இருவரும், பிறர் அறியாவாறு, கண்டு கலந்து மகிழ்ந்து வந்தனர்.

அந்நிலையில், அவளை மணம் பேச அயலார் சிலர் அவள் வீட்டிற்கு வந்தனர். அச் செய்தி கேட்ட அவள் தான் ஒருவனைக் காதலித்திருப்பதை அறியாத தன் பெற்றோர், தன்னை அவ்வயலாற்கு மணம் செய்துதர இசைந்து விடுவரோ? அதனால் தன் கற்பிற்குக் கேடுண்டாய் விடுமோ? என நடுங்கினாள். அந்நடுக்கம், அவள் பெண்மையொழுக்கத்தையும் ஒரு சிறிது தகர்த்தது. தன் இன்ப துன்பங்களிற் பங்குகொள்ளும் பெருங்குணம் படைத்தவளாய தன் தோழியிடம் ஓடினாள். தன் நாணை மறந்து, அவள்பால், தனக்கும் அவ்விளைஞனுக்கும் ஏற்பட்ட காதல் தொடர்பை விளங்க எடுத்துக் கூறி, “நாளை நடைபெறப் போகும் திருமணம் எனக்கும் அவ் விளைஞனுக்குமேயாதல் வேண்டும். அதற்கு நின் துணை யல்லது வேறறியேன். நம் தாய்க்கும் தமர்க்கும் இதை எடுத்துக் கூறி, அதற்கு ஆவன, உடனே மேற்கொள்ள நின்னை வேண்டுகிறேன். இதை முடித்துத் துணை புரிவாயேல். ‘தான் விரும்பிய காதலனையே மணந்து தன்

கற்பினைக் காத்துக் கொண்டாள் இவள்!' என என்னை நோக்கியும், 'அவள் கற்பு நெறி கெடாவாறு, உற்றது உரைத்து உறுதுணை புரிந்தாள் இவள்!' என நின்னைப் பற்றியும், இவ்வூரும் உலகமும் உரைக்கும் புகழுரை நிலையற்ற இவ்வுலகில் என்றும் நிலைத்து வாழும். ஆகவே அதை இன்றே புரிக. இன்றேல், இவ்வுலகம் நிலையற்றது என்பதை அறிந்த யான், நிலையற்ற இவ்வுடலைத் தாங்கிக் 'கற்பு நெறி கெட்டாள்' என உலகம் உரைக்கும் நிலைத்த பழியை மேற்கொள்ளேன்!" எனக் கூறினாள். அப்பெண் அவள் தோழிபால் உரைத்த, அவளின் காதல் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றினையும், அவள் அவள்பால் விடுத்த வேண்டுகோளையும் விளங்க உரைக்கிறது இச் செய்யுள்.

"கொடியவும் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்
பொடிஅழல் புறந்தந்த பூவாப்பூம் பொலன் கோதைத்,
தொடிசெறி யாப்பு அமை அரிமுன்கை, அணைத்தோளாய்!
அடியுறை அருளாமை ஒத்ததோ நினக்கு?' என்ன,

நரந்தம்நாறு இருங் கூந்தல் எஞ்சாது நணிபற்றிப்
பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை
நலம் பெறச் சுற்றிய குரலமை ஒருகாழ்
விரல் முறை சுற்றி மோக்கலும் மோந்தனன்;
நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என்மெல் விரற்போது கொண்டு

செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப்
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலும் உயிர்த்தனன்;
தொய்யில் இளமுலை இனிய தைவந்து
தொய்யலம் தடக்கையின் வீழ்பிடி அளிக்கும்
மையல் யானையின் மருட்டலும் மருட்டினன்;

அதனால்,
அல்லல் களைந்தனன்; தோழி! நம்நகர்
அருங்கடி நீவாமை கூறின் நன்று என
நின்னொடு சூழ்வல் தோழி! நயம் புரிந்து
'இன்னது செய்தாள் இவள்' என
மன்னா உலகத்து மன்னுவது புரைமே."

வேற்று வரைவு வரக்கண்ட தலைவி, தோழிக்கு, இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்தது எனக் கூறி, அதனை நமர் அறியக் கூறல் வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டது இச் செய்யுள். விதி: தொல்: களவு: 20,21.

1. நீர்இன்றி நிறம்பெற-பொன்னாற் செய்த பூவாதலின் நீரின்றியே நிறம் பெற்றது. 2. பொடி அழல்—நீறு மண்டிய நெருப்பு; புறந்தந்த—பண்ணிய; பூவாப்பூ—செய்த பூவாதலின் பூவாதபூ எனப்பட்டது: 3. யாப்பு—வளையல்களைச் சேர்த்துப் பிணிக்கும் கட்டுவடம்; 4. அடிஉறை—அடியின் கண் கிடந்து வாழ்தல்; 5. நரந்தம்—கத்தூரி; 6. பொலம்—பொன்; மகரவாய்—மீன்வாய் போல் பண்ணிய தலையணி; நுங்கிய—விழுங்கிய; 7. காழ்—வடம்; 9. நறா—நரவ மலர்; 10. செறா அச்செங்கண்—சினவாத கண்; அருள் புரியும் கண்; 11. பறா அக்குருகு—பறவாக் குருகு; அதாவது கொல்லன் உலைக்கண் உள்ள துருத்தி; 17. கடி—திருமணம்; நீவாமை—நீங்காமல்; அவனை விட்டு நீங்காமல்; 18. நயம் புரிந்து—கற்பு நெறிநிற்கும் நல்லதையே விரும்பி; 20. மன்னா—நிலையற்ற; புரைமே—புரையுமே என்பது புரைமே என வந்துளது; பொருந்தும் என்பது பொருள்.

19

யானை அனையன்!

மூன்றாம் பிறைபோல் வளைந்து சிறுத்து ஒளிவீசும் நெற்றி. மறுவற்ற முழுத் திங்கள் போல் அகன்று பேரொளி வீசும் முகம். மலைவளர் மூங்கிலின் பருமையும் மென்மையும் வாய்ந்த தோள்கள். நீர் நிறைந்த சுனையில் நின்று மலரும் நீலோற்பலத்தை நிகர்த்த கருநீல விழிகள். மயிலின் நடை போன்ற சாயல். கிளிமொழி போலும் இனிய சொற்கள். இத்தகு நலமுடையாள் ஒரு பெண், மலைச் சாரலையடுத்துத், தன் தந்தை உழுது விளைத்த தினைக் கொல்லையில் காவல் மேற்கொண்டிருந்தாள்.

வேட்டையாடும் விருப்பம் உடையனாய், அக் காட்டுட் புகுந்த அயலூர் இளைஞன் ஒருவன், அவள் ஆங்குத் தனித்திருக்கக் கண்டான். அவள் பேரழகிற்கு அடிமையாகி, அவளைக் காதலித்தான். காதல் மிகுதியால், தானோர் இளைஞன், முன்னிற்பாள் ஓர் இளம் பெண், தன்னோடு தொடர்பேதும் இலாதவள், அவளோடு,

அந்நிலையில், ஆங்கு நிற்றல் அறிவுடைமையாகாது என உணரும் உணர்வையும் இழந்து விட்டான். அதனால் அவள் அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்ததோடன்றி, வாய்விட்டுப் பாராட்டி வாழ்த்தவும் தொடங்கி விட்டான். தன் புனத் தருகே அயலான் ஓர் இளைஞன் நிற்பதையும், அவன் தன்னையே நோக்குவதையும் கண்ட அப்பெண், நாணி, அவ்விடம் விட்டு அகலத் தொடங்கினாள்.

அவ்வாறு செல்வாளை, அவ்விளைஞன், "யாண்டும் செல்லற்க. ஈண்டே நிற்க!" எனக்கூறி நிறுத்தினான். பின்னர் அவள் அண்மையிற் சென்று நின்று, "நெற்றி பிறர் கண்டு வியக்குமளவு தேய்ந்து ஒளி வீசுகிறது. ஆனால், மூன்றாம் பிறைத் திங்களோ என்று நோக்கினால், அன்று. முகம், களங்கமற்றுக் காட்சி அளிக்கிறது. ஆனால் முழுநிலாத் திங்களோ என்றால், அன்று. தோள்கள் பருமையும், பெருமையும் உடையன. ஆனால், மலையிடத்து வளரும் மூங்கிலோ என்றால், அன்று. கண்கள் நீரும் நீலநிறமும் பெற்றுச் சுடர் வீசுகின்றன. ஆனால், சுனையிடத்து மலரும் கருநீல மலரோ என்றால், அன்று. பையப் பைய அடி யெடுத்து வைக்கும் நடையின் அழகே அழகு! ஆனால், சாயலிற் சிறந்த மயிலோ என்றால், அன்று. வாயினின்றும் வெளியாம் ஒவ்வொரு சொல்லும், என் உள்ள உரத்தைத் தகர்த்தெறியும் சுவை மிக்கதாம். ஆனால், இனிய சொல் வழங்கும் கிளியோ என்றால், அன்று!" என்பன போலப் பலப்பல கூறிப் பாராட்டினான்.

இவ்வாறு பாராட்டிய அவன், அப் பாராட்டிற் கிடையே, வலைவீசிக் காட்டு விலங்குகளைக் கைப்பற்றும்

கானவர், அவ் விலங்குகள் சோர்ந்து வீழும் நிலையை ஆர்வத்தோடு எதிர்நோக்கி நிற்றல் போல், அவனைக் கண்டும், அவன் சொற் கேட்டும், அவன்மீது காதல் கொண்டு, அவள் கருத்திழக்கும் நிலையை ஆர்வத்தோடு எதிர் நோக்கினான். அதற்கேற்ப அவள் உள்ளமும் நெகிழ்ந்தது. அவன் அன்பிற்கு அவளும் அடிபணிந்து விட்டாள். காதலுணர்வு அவள் கருத்திலும் வேரூன்றி வளரத் தொடங்கி விட்டது. அவள் அக நெகிழ்ச்சியை, அவள் கண்கள் அவனுக்கு அறிவித்து விட்டன. அதை அவன் கண்டு கொண்டான். உடனே, கொலையஞ்சாப் புலையர், தம் கைப்பட்ட விலங்குகளைக் கொல்லும் ஆர்வம் வழியத் தோன்றுவது போல், அவளைக் காதல் உணர்வு வருத்த நோக்கிக் கொண்டே, அவள் அணித்தே சென்றான். சென்று அவளைத் தொழுதான். அம்மட்டோ! அவளைப் பற்றி அணைத்துக் கொள்ளவும் செய்தான். ஒருமுறை, இருமுறையன்று, மதம் மிக்குக் கட்டுக் கடங்காது திரியும் களிறே போல், காதலாற் கருத்திழந்த அவன், அவளைப் பலகால் தொழுதான். பல முறை அணைத்துக் கொண்டான்.

அறிவிழந்து அவன் அவ்வாறு செய்யினும், அவள் அசைவற்றே நின்றாள். அவன்மீது அவள் காதல் கொண்டாளாயினும், நாணும், மடனும் முதலாம் பெண்மைக் குணங்கள், அவளை விட்டு நீங்காமையால், அவன் பாராட்டையும் பணிதலையும் ஒரு சிறிதே வெறுப்பாள் போன்றே காணப்பட்டாள்.

அன்று தொடங்கிய அவர்கள் காதல் தொடர்பு, தொடர்ந்து வளரலாயிற்று. ஆனால், அப்பெண்

எப்போதும் தனித்திராள். அவளை வளர்த்த செவிலித் தாயின் மகளாய்ப் பிறந்து, அவள் நலம் பேணி, அவளைப் பிரியாதிருக்கும் தோழி ஒருத்தி, எப்போதும் அவளுட னேயே இருப்பள். அத் தோழியின் துணையின்றி அவளைக் காண்பது அரிதாம். இதை, அவள் குறிப்பாக அவனுக்கு அறிவித்தாள். அதை அறிந்து கொண்ட அவனும், அதனால், அத்தோழி தனித்திருக்கும் சமயம் நோக்கிப் பலநாட் பலமுறை சென்று, தனக்கும் அவள் ஆருயிர்த் தோழிக்கும் உண்டான அன்பின் தொடர் பினை அறிவித்து, அவளைக் கண்டு மகிழ, அவள் துணையை வேண்டினான். தோழியும், அவன் பிறப்பும் நிலையும் ஆராய்ந்து, அவற்றால் அவன் நல்லனாதல் அறிந்து, அவன் குறைபோக்கித் துணை புரிய வாக்களித் தாள். அவ்வாறு வாக்களித்தவள், அப் பெண்ணின்பால் சென்று தனக்குத் தெரியாது என அவள் கருதும் அவள் காதல் ஒழுக்கத்தைத் தான் அறிந்து கொண்டதையும், அவள் காதலன், அவளைக் காணமாட்டாது வருந்தும் கொடுமையினையும் கூறி, அவனை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொண்டாள்.

தன்முன் நிற்கும் தோழியை அப்பெண் கண்டாள். கருமேகத்திடையே தோன்றும் மின்னற்கொடிகள் போல், பொன்னால், பல பிரிவு தோன்றப் பண்ணிய தலைக் கோலங்கள் கருநிறக் கூந்தலிற் கிடந்து அணி செய்ய, தாழம்பூ இதழ்களை இடையிடையே வைத்துத் தொடுக்கப் பெற்ற மாலையும், இளம் முறுவலும், வெண் பல்லும், இன்சொல்லும், பவளம் போற் சிவந்த வாயும், பிறைபோல் ஒளிவீசும் நுதலும் அழகு செய்யாநிற்கும் அவள் நலனைப் பாராட்டினாள். பின்னர் தன்னை அவன்கண்டு, காதல்

கொண்டு பாராட்டிக் கூறிய சொற்களையும் பணிந்து மேற்கொண்ட செய்கைகளையும் எடுத்துக்கூறி, 'தோழி! அவன் அவ்வாறு அறிவிழந்தன செய்துழியும், நான் அவன் அறியாமை கண்டு, உள்ளூர எள்ளி நகைத்ததல்லது, நாண் மடம் முதலாம் பெண்மைக் குணங்களை இழவாது பெருமிதமாகவே நடந்து கொண்டேன்!" எனக் கூறி, அவ்வாறு கூறுமுகத்தான், அவள் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

மின்ஒளிர் அவிர்அறல் இடைபோழும் பெயலே போல்
பொன்அகை தகைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டுப்
போழ் இடையிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை,
இன்நகை, இலங்கு எயிற்றுத், தேமொழித், துவர்ச்
செவ்வாய்
நன்னுதால்! நினக்கு ஒன்று கூறுவாம்! கேள்இனி;

நில்என நிறுத்தான்; நிறுத்தே வந்து
நுதலும், முகனும், தோளும், கண்ணும்
இயலும், சொல்லும் நோக்குபு நினைஇ
ஐதேய்ந் தன்று; பிறையும் அன்று;
மை தீர்ந் தன்று; மதியும் அன்று;

வேய் அமன் றன்று; மலையும் அன்று;
பூ அமன் றன்று; சுனையும் அன்று;
மெல்ல இயலும் மயிலும் அன்று;
சொல்லத் தளரும் கிளியும் அன்று;
எனவாங்கு

அனையன பலபா ராட்டிப், பையென
வலையர் போலச் சோர்பதன் ஒற்றி, என்

நெஞ்சு நெகிழ்ந்த செவ்வி காணூஉம்,
புலையர் போலப் புன்கண் நோக்கித்

தொழலும் தொழுதான்; தொடலும் தொட்டான்;
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிறு அன்னோன்
தொழூஉம்; தொடூஉம்; அவன் தன்மை
ஏழைத் தன்மையோ, இல்லை தோழி!"

தலைவிக்குக் குறை நேர்ந்தது. தன்னைக் குறை நயப்பக் கூறிய தன்பால் வந்த தோழிக்குத் தலைவி, தலைவன் இத்துணை இளிவந்தன செய்யவும், யான் நாணும் மடனும் இழந்திலேன் எனத் தன் பெருமை கூறியது இது. இதற்கு விதி: தொல்: பொருள்: 111.

1. மின்—மின்னல்; ஒளிர்—விளங்குகின்றது; 2. அவிர்—விளங்குகின்ற; அறல்—ஈண்டு மின்னற் கொடிகள்; போழும்— பிளந்து செல்லும்; பெயல்—மேகம்; 2. அகை—வெட்டி வேறாக்கிய; தகை—அழகு; வகிர்—தலைக்கோலம் என்னும் அணி; வகை—ஐந்துவகைக் கூந்தல்; நெறி—அடர்ந்த மயிர்; வயங்கிட்டு—விளங்கச்சூட்டி; கரு மேகத்திடையே தோன்றும் மின்னற் கொடிகள்போல், பொன்னை வெட்டிப் பல பிரிவுகளாகப் பண்ணிய தலைக்கோலம் என்னும் அணியைத் தலைமயிர்மீது சூட்டி என்பதே முதலிரண்டு அடிகளின் பொருளாம். 3. போழ்—தாழம்பூவின் துண்டுசெய்த இதழ்கள்; 4. எயிறு—பல்; துவர்—பவளம்; 9. ஐ—வியப்பு; ஐதேய்ந்தன்று—கண்டார் வியக்குமாறு தேய்ந்து விட்டது; 10. தீர்ந்தன்று—அற்றுளது; 11. வேய்—மூங்கில்; அமன்றன்று—தன்மையை மிகப் பெற்றுளது; 17. ஒற்றி—விழிப்பாய் இருந்து நோக்கி; 18. செவ்வி—காலம்; 19. புன்கண்—துன்பம்; 21. காழ்—மதம்மிக்க யானையை அடக்கத் துணை புரியும் குத்துக்கோல்; வரை—எல்லை, அதாவது அதன் ஆட்சிக்கு; 23. ஏழைத்தன்மை— அறிவால் ஏழ்மையுற்ற தன்மை, அதாவது அறிவின்மை.

20

அறம் தவறினான் அரசனே

தமிழ்நாட்டுச் சிற்றூர்த் தலைவன் ஒருவன், மகப் பேறின்றிப் பலநாள் வருந்திப் பேரறம் பல புரிந்ததன் பயனாய், அவனுக்கு மகளாய் வந்து பிறந்தாள் ஓர் இளம் பெண். பிறந்து பல்லாண்டு கழிந்த பின்னர், ஒருநாள், அவள், தன்னூரின் நடுவேயிருந்த் பூஞ்சோலையுள் புகுந்து, அச்சோலையின் இடையே ஓடிய வாய்க்காலின் கரையில் வளமுற வளர்ந்திருந்த புலிநகக் கொன்றை மரத்தில், பெரியவாக மலர்ந்திருந்த பூங்கொத்துக்களைப் பறித்துக் கொணர்ந்தாள். அம் மலர்களைத் தன் மயிரின் இடை யிடையே வைத்து முடித்துக் கொண்டாள். அவ்வாறு ஒருசேரப் பின்னி முடித்த அவள் தலைமுடி, அம்மலரின் மகரந்தப் பொடிகளோடே, அவள் தோளிலே கிடந்து அழகு செய்தது. முழுமதி தன் கதிர்களை யெல்லாம் பரப்பிக் காய்ந்தாற்போல், பேரொளி வீசும் முகத்தினளாய அவள், இவ்வாறு தன் தலைக்கோலத்தை முடித்துக் கொண்ட பின்னர், பூத்தொழில் அமைந்த

மெல்லிய ஆடை உடுத்து, அவ்வாடை மீது, எண் கோவையாலாகிய மேகலை அணிந்து, தன் ஊர்ப்புறத்தே, தென்றற் காற்றில் மெல்ல ஆடி அசையும் பூங்கொடி போல், உலாவிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளை அந்நிலையில் கண்டான் ஓர் இளைஞன். அத்துணை அழகு வாய்ந்த ஒரு பெண்ணை, அவன் அதற்கு முன்னர் யாண்டும் கண்டதில்லை. அதனால், "அவள் மக்கள் இனத்தில் பிறந்த ஒரு பெண்தானோ?" என ஐயுற்றான். "சிற்ப நூல் வல்லான் ஒருவன், அரிதின் முயன்று ஆக்கிய ஓவியப் பாவையோ? உலக மகளிர் அழகையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி, ஓர் உருவாக்கித் தந்த அழகின் திருவுருவோ? ஆடவர்மீது கொண்ட ஆறாச் சினத்தால், கூற்றுவன் அவரை அழிக்க விரும்பி மேற்கொண்ட வடிவமோ?" என்றெல்லாம் எண்ணி இடர் உற்றது அவன் உள்ளம். "இத்தகைய பேரழகுடையாளை இதுகாறும் புறம்போக விடாமல், வீட்டினகத்தே வைத்துக் காத்ததுபோல் மேலும் காவாது, இப்போது புறம் போக விட்ட அவள் பெற்றோர் செயல் ஆற்றவும் கொடிதாம்!" என்று கருதினான். அவள் அழகைக் கண்டு, அத்துணை ஆர்வமும், ஆற்றாமையும், அவன் உள்ளத்தில் உருவெடுத்தாடின. அவள்பால் அவன் கொண்ட காதல், அவனை இவ்வாறெல்லாம் எண்ணி, ஏக்கமுறச் செய்ததோடு விடவில்லை. அவளை அணுகித், தன் அகத்தெழு ஆசையை அவளுக்கு அறிவிக்கவும் தூண்டிற்று. அதனால், அவளை அடுத்து, மேற்செல்லாவாறு தடுத்து நிறுத்தினான்.

நிறுத்தியவன், முதற்கண், காணும் ஆடவரைக் காதல் கொள்ளத் தூண்டும் மான்போலும் விழிமுதலாம் அவள் உடல் உறுப்புக்களின் நலனைப் பாராட்டினான். பின்னர், அவளை நோக்கி, “அழகிய தோகையினை யுடைய அன்னம் போலும் நடையும், பெடையினைக் கண்டு பெருமிதங் கொள்ளும் மயில்போலும் சாயலும், கற்களைப் பொறுக்கி உண்பனவாய புறாப்போலும் மடப்பமும் ஒருங்கே பெற்று விளங்கும் நின் பேரெழில், நின்னைக் காண்பவர் அறிவினை மயக்கும் என்பதை அறிவாயோ? அறியாயோ?” என்றும், “உருவாலும், நிறத்தாலும் மூங்கில் போன்றும், காமக் கடலைக் கடப் பார்க்குத் துணை புரிதலான், கடல் நீரைக் கடக்க உதவும் தெப்பம் போன்றும் காட்சி தரும், அழகிய, பருத்த, மெல்லிய நின் தோள்கள், கண்டார் உள்ளத்தைக் கடுந் துயர்க்குள்ளாக்கும் என்பதை அறிவாயோ? அறியாயோ?” என்றும், “கோங்கின் பேரரும்பு போலவும், அடி பருத்துத் தோன்றும் தென்னையின் முற்றாத இளநீர்க் குரும்பை போலவும், மழைத் துளி வீழ்தலால் நீரிடை உண்டாம் மொக்குள் போலவும் காட்சி தரும் நின் கொங்கைகள், கண்டார் உயிரை வாங்கும் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?” என்றும் பலப்பல கூறிப் பாராட்டினான்.

அவன் அவ்வாறு பலப்பல கூறவும், அவள், அவன் கூறிய எதையும் கேளாதாள் போலவும், அவனைக் கண்டு, அவன் அடையும் பெருந்துயரை அறியாதாள் போலவும், அவனுக்கு விடையேதும் அளியாதும், ஆங்குச் சிறிது போது நிற்பதும் செய்யாதும் செல்லத் தொடங்கினாள்.

தன்னையோ, தன் காதலையோ பொருட்படுத்தாது சென்ற அவள் செயல் கண்டு, வெறுத்த உள்ளத்தனாய், "நின் பேரழகைக் காட்டி என்னைக் காதற் கடுந்துயர்க்கு உள்ளாக்கிச் செல்லும் நின்மீதும் குற்றம் இல்லை. இவ்வளவு பேரழகு உடைய உன்னைப் புறம்போக விடாது, வீட்டினுள்ளேயே வைத்துக் காவாது, என் போல்வார் கண்டு, காதல் கொண்டு வருந்துமாறு, ஊர் திரிய விட்ட நின் பெற்றோர்மீதும் குற்றம் இல்லை. 'கண்டார் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளும் இவள் போலும் பேரழகுடைய பெண்கள், புறஞ்செல்ல வேண்டின், கட்டுத்தறியை முறித்து, காணும் பொருள் களை அழித்துத் திரியும் கொடிய யானையை வெளியே கொண்டு செல்ல வேண்டின், "மதமிக்க யானை வருகிறது. மக்காள்! ஓடி ஒதுக்கிடம் தேடிக்கொள்ளுங்கள்!" எனப் புறப்படு முன்னர் பறையறைந்து அறிவித்துப், பின்னர் விடுத்தல்போல், "கண்டாரை மயக்கும் கட்டழகி வருகிறாள். காளைகாள்! காணா இடந்தேடிக் கண்மூடி ஒதுங்குங்கள்!" எனப் பறையறைந்து அறிவித்த பின்னரே, வெளிச் செல்லுதல் வேண்டும்' என ஆணையிடா இந்நாட்டு அரசனே குற்றம் உடையனாவன். ஆகவே, நின்னையோ, நின் தமரையோ நோகேன். இந்நாட்டு அரசனையே நோவேன்!" எனக் கூறி உளம் குன்றினான்,

இளைஞன் காதற் கடுந்துயர் காரணமாய் வந்த சொற்களைச் சுவைமிக்க கோவையாக்கிக் கொடுக்கிறது இப்பாட்டு.

"ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள், நீர்க்கால்
கொழு நிழல் ஞாழல் முதிர் இணர் கொண்டு

கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சுவல்மிசைத் தாதொடு தாழ, அகல்மதி
தீங்கதிர் விட்டதுபோல முகன் அமர்ந்து,

ஈங்கே வருவாள் இவள் யார்கொல்? ஆங்கே ஓர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல்? நல்லார்
உறுப்பெலாங் கொண்டியற்றி யாள் கொல்? வெறுப்பினால்
வேண்டுருவம் கொண்டதோர் கூற்றம் கொல்? ஆண்டார்.
கடிது: இவளைக் காவார் விடுதல்; கொடிஇயல்,

பல்கலைச், சில்பூங் கலிங்கத்தள்; ஈங்குஇதோர்
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;
இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து;
நல்லாய்! கேள்:
ஆய்தூவி அனம்என, அணிமயில் பெடை எனத்

தூதுணம் புறவு எனத் துதைந்த நின்எழில் நலம்,
மாதர்கொள் மான்நோக்கின் மடநல்லாய்! நிற்கண்டார்ப்
பேதுறூஉம் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?
நுணங்குஅமைத் திரள்என, நுண்இழை அணைஎன,
முழுங்குநீர்ப் புணைஎன அமைந்தநின் தடமென்தோள்,

வணங்கு இறை வால்எயிற்று அம்நல்லாய்! நிற்
கண்டார்க்கு
அணங்கு ஆகும் என்பதை அறிதியே? அறியாயோ?
முதிர் கோங்கின் முகைஎன, முகம்செய்த குரும்பை எனப்
பெயல்துளி முகிழ் எனப் பெருத்தநின் இளமுலை
மயிர் வார்ந்த வரிமுன்கை மடநல்லாய்! நிற்கண்டார்

உயிர் வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ? உணராயோ?
எனவாங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறர் எவ்வம் நீ அறியாய்.
யாதொன்றும் வாய்வாளாது இறந்து ஈவாய்! கேள் இனி!
நீயும் தவறிலை; நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமரும் தவறிலர்;
'நிறைஅழி, கொல்யானை நீர்க்கு விட்டாங்குப்
பறை அறைந்தல்லது செல்லற்க' என்னா
இறையே தவறுடையான்.!'

இது கைக்கிளை — இதற்கு விதி; தொல்; பொருள் 50

1 நிவந்த—வளர்ந்த; பொதும்பர்—சோலை; 2. ஞாழல்—புலி நகக் கொன்றை எனும் மரம்; இணர்—கொத்து; 3. கழும—ஒன்றோடொன்று மயங்க; கூழை—கூந்தல்; 4. சுவல்—தோள்; 7. பாவை—கொல்லிப் பாவை; 11. பல்கலை—எண்கோவை மேகலை; கலிங்கம்—ஆடை; 13. தகைத்து—தடுத்து; 15. தூவி—தோகை; அனம்—அன்னம்; 16. தூது—கல்; தூதுணம்—கல்லை உணவாகக் கொண்ட; துதைந்த—மிகப்பெற்ற; 17. மாதர்—காதல்; 18. பேதுறூஉம்—மயங்கச் செய்யும்; 19. நுணங்கு—நுண்ணிய; அமை—மூங்கில்; 20. புணை—தெப்பம்; 21. வணங்கு இறை—வளைந்த முன்கை; 22. அணங்கு—வருத்தம்; 23. முகை—அரும்பு; குரும்பை—தேங்காய்ப் பிஞ்சு; 24. முகிழ்—மொக்குள்; இறந்து ஈவாய்—கடந்து செல்கின்றவளே; 31. போதரவிட்ட—போகவிட்ட; 32. நிறைஅழி — மதத்தால் அறிவு இழந்த.

21

அகன்றாள் அவள்

பாண்டி நாட்டில், பொதிய மலையை அடுத்த ஒரு சிற்றூர். அச்சிற்றூரின் மிகப் பழைய குடிகளில் பிறந்த பெருமையோடு, செல்வ வளமும் சிறக்கப் பெற்ற ஒருவன், வானளாவ உயர்ந்து, அவ்வுயர்ச்சிக்கேற்ப அகன்ற பெரு மனையில் வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அழகே உருவாய் வந்த ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் தோள்கள் மூங்கில் போல் திரண்டிருக்கும். ஐவகையாகப் பிரித்துப் பின்னப் பெற்ற அவள் கூந்தல் பெருமணம் வீசும். விழி மான் விழியை நிகர்க்கும். அழகிய மயிலின் சாயல், அவள் சாயல். இத்தகைய பேரழகு உடையாள், ஒருநாள், தன் காலிற் கட்டிய சிலம்பு ஒலிக்க, அணிந்த அணிகள் மின்னி ஒளிவிட, ஆடும் பந்தோடு வெளியே ஓடிவந்து ஆடத் தொடங்கினாள்.

இயற்கை அழகும், செயற்கை நலனும் ஒருங்கே கொண்டு, ஆடி மகிழும் அவளைக் கண்டான் ஓர்

இளைஞன். அவள் அழகு உள்ளத்தைக் கவர, அவன் அவள் மீது காதல் கொண்டான். அசைவால் கொடி எனவும், ஒளியால் மின் எனவும், கண்டார் கருத்தை ஈர்த்துக் கொடுமை செய்தலின் அணங்கு எனவும் தோன்றும் அவள் அழகு கண்டு தன் அறிவிழந்தான். அறிவிழந்த அவன், தக்க இன்ன, தகாதன இன்ன என்பதை அறியானாகி, ஆடும் அவள் அருகிற் சென்றான்.

சென்று, "நிறத்தாலும், மணத்தாலும் வேறுபட்ட பற்பல மலர் கொண்டு தொடுத்த இனிய மாலையுடையான், தன் பொதிகை மலையில் தோன்றியது எனும் மாண்புடைய சந்தனம் பூசிய மார்புடையான், மழையென வாரி வழங்கும் வண்மையுடையான், உயர்ந்த உச்சிகளைக் கொண்ட பொதிய மலையுடையான் எனத் தான் வாழும் பாண்டி நாடாளும் பெரியோனை முன்னர் வாழ்த்தினான். பின்னர், மாவின் இளந்தளிர் நிறத்தினை வென்ற அவள் மேனி அழகையும், அம்மேனியின் இடையிடையே, வேங்கை மலர் நிறங்கொண்டு மாண்புறத் தோன்றும் தேமல் அழகையும் கண்டு பாராட்டினான்.

முடிவாக, அவளை நோக்கி, "அழகே உருவாய் வந்த ஆரணங்கே! பாண்டியன் தலைநகராம் கூடன்மாநகரை அடுத்த திருப்பரங்குன்றில், தேன் சிதறிப் பாயுமாறு மலர்கின்ற கருநீல மலரை வென்ற நின்கண்கள், யானைப் படையுடைமையால் செருக்கித் தன்னைப் பகைத்து வந்த பகைவர் உடலிற் பாய்ந்து, அவர் இரத்தக் கறை படிந்து செந்நிறம் பெற்றுத் தோன்றும் அப்பாண்டியன் வேற் படையைக் காட்டிலும் சிவந்து, என்னைக் கொல்லும் கொடுமை வாய்ந்து தோன்றல் நினக்கு ஏற்புடைத்தோ?

பந்தியில் வரிசை வரிசையாக நிற்கும் பெரிய குதிரைப் படை உடைமையால் பகைத்து வந்தாரின் மார்பில் பாய்ந்து, ஊடுருவிச் சென்ற அப் பாண்டியன் கை அம்பைப் போல், நின் கண்கள் என் உள்ளத்தில் பாய்ந்து, உறுநோய் விளைத்தல், கொடுமையிற் கொடிய கொடுமையாமன்றோ? ஆரம் கிடந்து அணி செய்யும் நின் இள முலைகள், மதம் மிக்கு வலிபெற்ற, பாண்டியன் படை யானையின் கோடுகளைக் காட்டிலும் கொடுமை உடையவாதல் நினக்குப் பொருந்துமோ?" என, அவள் பேரழகால் தான் படும் துயரத்தை அவள் உளம் புகுமாறு எடுத்துரைத்தான்.

அவன் அருகிருந்து அவ்வளவும் கூற, அப்பெண், தலை கவிழ்ந்து நிலம் நோக்கி நின்று, அவன் கூறியனவெல் லாம் கேட்டிருந்து, பின்னர், யாதோ ஒன்றை நினைத்துக் கொண்டாள்போல், தன் விளையாடும் தோழியரைக் காணும் ஆவல் மிக்கவளாய், அவ்விடம் நீங்கி ஓடிவிட் டாள். ஓடியவள்பால் தன் அறிவைப் பறிகொடுத்துவிட்ட அவ்விளைஞன், மெல்ல அவ்விடத்தை விட்டகன்று தன் ஊர் மீண்டான். தன் நண்பனை அடுத்து, ஆங்கு உற்ற தெல்லாம் உரைத்து, அப் பெண்ணின்பால் தான் கொண்ட காதல் நிறைவேற, அவன் துணை வேண்டினான்.

வேய்எனத் திரண்ட தோள், வெறி கமழ் வணர் ஐம்பால்;
மாவென்ற மடநோக்கின், மயில்இயல், தளர்பு ஒல்கி,
ஆய்சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப, அவிர்ஒளி இழை இமைப்பக்,
கொடி என, மின்என, அணங்குஎன, யாதொன்றும்
தெரிகல்லா இடையின்கண் கண்கவர்பு ஒருங்கோட,

வளமைசால் உயர் சிறப்பின், நுந்தை தொல்வியன்நகர்,
இளமையான் எறிபந்தோடு இகத்தந்தாய் கேள்இனி;
பூந்தண்தார்ப் புலர்சாந்தின் தென்னவன் உயர்கூடல்
தேம்பாய அவிழ்நீலத்து அலர்வென்ற அமர்உண்கண்,
ஏந்துகோட்டு எழில்யானை ஒன்னாதார்க்கு அவன்வேலின்
சேந்துநீ இனையையால் ஒத்ததோ? சின்மொழி!
பொழிபெயல் வண்மையான் அசோகம்தன் காவினுள்
கழிகவின் இளமாவின் தளிர்அன்னாய்! அதன்தலைப்
பணைஅமை பாய்மான்தேர் அவன்செற்றார் நிறம்பாய்ந்த
கணையினும் நோய்செய்தல் கடப்புஅன்றோ? கனங்குழாய்
வகையமை தண்தாரான் கோடுஉயர் பொருப்பின்மேல்
தகைஇணர் இளவேங்கை மலர்அன்ன சுணங்கினாய்!
மதவலி மிகுகடாஅத்து அவன் யானை மருப்பினும்
கதவவால் தக்கதோ, காழ்கொண்ட இளமுலை;
எனவாங்கு,
இனையனகூற, இறைஞ்சுபு நிலம்நோக்கி,
நினையுபு, நெடிதொன்று நினைப்பாள்போல் மற்றுஆங்கே
துணைஅமை தோழியர்க்கு அமர்த்த கண்ணள்,
மனையாங்குப் பெயர்ந்தாள் என்அறிவு அகப்படுத்தே."

இது கைக்கிளை. இதற்கு விதி: தொல்: பொருள்: 50

1. வேய்—மூங்கில்; வெறி — மணம்; வணர் — கடை குழன்ற; 2. தளர்பு — தளர்ந்து; ஒல்கி — ஒதுங்கி; 3. அரி — சிலம்பின் உள்ளே இடும் மணிகள்; அவிர் — விளங்குகின்ற; இழை — அணிகள்; 5. தெரிகல்லா — தெரியாத; கவர்பு — விரும்பி; 7. இகத்தந்தாய் — புறப்பட்டவளே! 8. தார் — மாலை; தென்னவன் — பாண்டியன்; 9. தேம்

— தேன்; 10. ஒன்னாதார் — பகைவர்; 11. இனையையால் — இத்தன்மை உடையை; 13. கழிகவின் — பேரழகு; 14. பணை — பந்தி, குதிரைக் கொட்டடி; மான் — குதிரை; நிறம் — மார்பு; 15. கடப்பு — மிக்கது. அதாவது மிக்க கொடுமை; 16. கோடு — மலைஉச்சி. பொருப்பு — மலை. 17. தகை—அழகு; சுணங்கு—தேமல். 18. மதவலி — மதத்தால் பெற்ற பலம். 19. கதவ — கோபம் உடைய, கொடுமை உடைய. காழ் — ஆரம். 21. இறைஞ்சுபு — கவிழ்ந்து. 23. அமர்த்த — பொருந்தின, விரும்பிய என்றுமாம்; 24. அகப்படுத்து — கைப்பற்றிக் கொண்டு.

22

மன்றத்து மடலேறுவேன்

வாரி முடித்து வகை வகையாகப் பின்னிவிட்ட கூந்தல். வளைந்த முன் கை. முழங்கால் அளவும் செல்லு மாறு நீண்டு மெத்தென்ற தோள்கள். பேரழகு பொருந்திய மலர் போன்ற மை தீட்டிய கண்கள். அழகிய பெண் மானின் பார்வை போலும் மருண்ட பார்வை. மழை மாறாது பெற்றுத் தளிர்த்த மாந்தளிர் மேனி. பிறைத் திங்கள் போல் ஒளி திகழும் நெற்றி. முல்லை அரும்பை வென்ற கூரிய வெண்ணிறப் பற்கள். கொடி போல் சிறுத்த இடை - இவை போலும் உறுப்பு நலன்களால் ஆய இயற்கை அழகு வாய்க்கப் பெற்றாள் ஓர் இளம் பெண். இத்தகு இயற்கையழகுடையாளை, அவள் பெற்றோர், தம் செல்வ வாழ்விற்கேற்ப, வகை வகையான வனப்பு மிக்க ஆடை அணிகளால் மேலும் அழகு செய்தனர். இயற்கை யழகும், செல்வச் சிறப்பாலாய செயற்கையழகும் வாய்க்கப் பெற்ற அவள், காலில் சிலம்பொலிக்க,

கைவளை கலகலவென நடந்து செல்லும் நடையழகு நாவினால் நவிலும் தரமன்று.

இத்தகு பேரழகு வாய்ந்த பெண்ணின் நல்லாளைக் காணும் பேறு ஓர் இளைஞனுக்குக் கிடைத்தது. அவளை அக்கோலத்தில் பல நாள் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்தான் அவன். அழகின் திருவுருவாம் அவள்பால் அவன் உள்ளம் சென்றது. அவள் பேரழகிற்குப் பணிந்துவிட்டான். அவன் உள்ளத்திலே அவள் இடம் பெற்றுவிட்டாள். ஆயினும், செல்வ வாழ்வில் வாழும் அவளைப் பெற்று மகிழ்தல் அவனால் இயலவில்லை. அதனால், அவன் துயர் உற்றான். அக்காதல் நோய் கட்டுக் கடங்காது வளர்ந்தது. அதன் பயனாக, அவன் உடல் நலம் குன்றிற்று. கெட்ட அந்நலத்தை மீண்டும் பெற எவ்வளவோ முயன்றான். அவன் பண்ணிய மருத்துவம் அத்தனையும் பயனில வாயின. அவள் அன்பைப் பெற்றாலன்றி, அவன் நலம் பெற இயலாது; அவன் உயிர் வாழாது என்ற நிலை வந்துற்றது. அவன் தன் பொருட்டு அடையும் துயர் எதையும் அவள் அறிந்திலள். அதை அறியும் பருவமும் அவளுக்கு இல்லை. அதனால், அவள் என்றும் போல், தன் பேரழகு புறம் தோன்றப், பெருமிதமாக ஊர்ப்புறம் நோக்கி உலாவச் சென்றாள். அவ்வாறு செல்வாளை, அவள் நினைவால் வருந்தும் அவ்விளைஞன் கண்டான். அவளைத் தொடர்ந்து சென்று, ஓரிடத்தே தடுத்து நிறுத்தி, அவள் உடலழகையும், பொன்னாலாய அணிகலச் சிறப்பையும் வாயாரப் புகழ்ந்தான். பின்னர், அவள்பால் பின்வருமாறு கூறினான்:

"உன்மீது காதல் கொண்டு, அக்காதல் நிறைவேறப் பெறாமையால், கடுந்துயர் உற்று, உயிர் ஊசலாட நான் வருந்துகின்றேன். அதை நீ அறிந்திலை. 'அறியாமை என் குற்றம் அன்று. அதை அறிந்து கொள்ளும் பருவம் பெற்றிலேன் யான். ஆகவே, என் மீது குற்றம் இல்லை!' என்று கூறுவையாயின், அதை வேண்டுமானால் ஒப்புக் கொள்வேன். ஆனால் உன்னைக் கண்டவர் உள்ளத்தில் தந்த நோயை நீயே வந்து தீர்ப்பதல்லது, வேறு எவராலும், எம்மருந்தாலும் தீர்க்கலாகாக் காதல் நோயை வளர்த்து விட வல்ல பேரழகை, நீ இயல்பாகவே பெற்றிருப்பதை அறிந்தும், அம்மட்டோடு அமையாது, தம் செல்வச் செருக்கால், உயர்ந்த ஆடை அணிகளால் மேலும் ஒப்பனை பல செய்து வெளியே அனுப்பிய உன் பெற்றோர் மீதும் குற்றம் இல்லை எனக் கூறி மறுப்பின் அதை யான் ஏற்றுக் கொள்ளேன்.

"நின்பால் கொண்ட காதல் மிகுதியால் யான் என் அறிவை இழந்தேன்; ஆண்மையை இழந்தேன்; அருளை மறந்தேன்; ஒழுக்கம் குன்றினேன். இவ்வாறு யான் நிலை கெட்டு அழியுமாறு என் உள்ளத்தில் காதல் வேட்கையை எழுப்பிவிட்ட நீ, அதை அறிந்து கொள்ளும் அறிவு வாய்க்கப் பெறா நின் இளமையால், அதை அறிந்திலை. ஆதலின், வேண்டுமானால் 'இது என் குற்றம் அன்று!' என்று கூறு. அதை யானும் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால், நின் உடற் பாரத்தையே தாங்க மாட்டாது தளர்ந்து போகுமளவு சிறுத்த இடை உடைமையால் பெற்ற நின் பேரழகைக் கண்டு, அம்மட்டோடு அமையாது, தம் செல்வச் செருக்கால் உனக்கு அழகிய ஆடை உடுப்பித்தும்,

உயர்ந்த அணிபல அணிவித்தும் மேலும் அழகுடைய ளாக்கி வெளியே உலாவ அனுப்பிய உன் பெற்றோர் மீதும் குற்றம் இல்லை எனக் கூறுவையாயின், அதை யான் ஏற்றுக் கொள்ளேன்.

"உன் காதல் நினைவால் உள்ளம் அழிந்து, நான் வருந்துகிறேன். அவ்வருத்தம் நாள்தோறும் வளர்ந்து கொண்டேயுளது. அதை நீ அறிந்திலை. பலமுறை உனக்கு எடுத்துக் கூறினேன். அப்போதும் நீ அறிந்து கொண்டா யில்லை. 'அதை அறிந்து கொள்ளும் அறிவு இன்னமும் வாய்க்கப் பெறவில்லையே! அதற்கு யான் என் செய்வேன்?' எனக் கூறி நின் அறியாமைக்கு, இன்மையைக் காரணம் காட்டி, நீ தப்பித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் காண்பார் உயிரைக் கண்ட அப்போதே கவர்ந்து கொள்ள வல்லது நின் காட்சியழகு என்பதை அறிந்தும், தம் செல்வ மிகுதியால், அழகிற்கு அழகு செய்யும் அறியாதார் செயல் போல், நின்னை ஆடை அணிகளால் மேலும் அழகுடைய வளாக்கி அனுப்பிய நின் பெற்றோர் மீதும் குற்றம் இல்லை எனக் கூறுவையோ? அவ்வாறு நீ கூறினும், அதை யான் எவ்விதம் ஏற்றுக் கொள்வேன்?

"ஆக, நான் குறை கூறுவதெல்லாம் நின் பெற்றோரரையே யல்லாது, நின்னையன்று. அவரைப் பழிப்பதையும் இனி யான் செய்யேன். இந்நோயைத் தாங்கும் வரையில் தாங்குவேன். தாங்க இயலாவாறு பெரிதாயின், அந்நிலையில், அந்நோயைப் போக்கவல்லள் நீயேயாதல் அறிந்து, நின்னைப் பெறவே வழி செய்வேன். என்பால் அன்பு கொண்டு, என்னை ஆட்கொள்ளா யாயின், நின்னைப் பலர் அறியப் பெற்று மணந்து

கொள்ளுதற் பொருட்டு, என் குறையை, உன் ஊர்வாழ் பெரியோர்க்கு அறிவிக்கும் வழியாகப் பனைமடலால் ஆய குதிரைமீது இவர்ந்து வந்து, உன் ஊர் மன்றத்தே இருந்து உயிர் விடுவன். ஆகவே, 'இவ்வாறு செய்தான் இவன்!' எனப் பின்னர் என்மீது குறை கூறாது என்னை இன்றே ஆட்கொள்வாயாக! என் அன்பை ஏற்றுக் கொள்வாயாக!" என்றெல்லாம் கூறினான்.

அவன் அவ்வளவு கூறியும், அதை அவள் அறிந்தா ளல்லள். அவன் கூறிய சொல்லின் பொருளறியாப் பருவத்து மெல்லியலாள் அவள். அவள் அன்னள் என்பதை அறிந்தும், அவள் பேரழகைக் கண்டு, காதல் கொண்டு கருத்திழந்தான் அவன். அக்கருத்திழந்தவன் கூறிய, காதற் சுடர்வீசும் சொல்லோவியம் இச்செய்யுள்.

"வார்உறு வணர்ஐம்பால்; வணங்குஇறை நெடுமென்தோள்;
பேரெழில் மலர்உண்கண்; பிணைஎழில் மான்நோக்கின்;
கார்எதிர் தளிர்மேனி; கவின்பெறு சுடர்நுதல்,
கூர்எயிற்று முகை வெண்பல்; கொடிபுரையும் நுசுப்பினாய்!

நேர்சிலம்பு அரியார்ப்ப, நிரைதொடிக்கை வீசினை,
ஆருயிர் வௌவிக்கொண்டு அறிந்துஈயாது இறப்பாய்கேள்
உளனாஎன் உயிரைஉண்டு உயவுநோய் கைம்மிக,
இளமையான் உணராதாய்! நின்தவறு இல்லானும்,
களைநர்இல் நோய்செய்யும் கவின் அறிந்து அணிந்துதம்

வளமையால் போத்தந்த நுமர்தவறு இல்லென்பாய்?
நடைமெலிந்து அயர்வுறீஇ நாளும்என் நலியும்நோய்
மடமையான் உணராதாய்! நின்தவறு இல்லானும்

இடைநில்லாது எய்க்கும் நின்உருவறிந்து அணிந்துதம்
உடைமையால் போத்தந்த நுமர்தவறு இல்லென்பாய்?

அல்லல்கூர்ந்து அழிவுற அணங்காகி அடரும்நோய்,
சொல்லினும் அறியாதாய்! நின்தவறு இல்லானும்,
ஒல்லையே உயிர்வெளவும் உருவறிந்து அணிந்துதம்
செல்வத்தால் போத்தந்த நுமர்தவறு இல்லென்பாய்?

எனவாங்கு,
ஒறுப்பின், யான்ஒறுப்பதுநுமரை! யான் மற்றுஇந்நோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயின், பொலங்குழாய்!
மறுத்துஇவ்வூர் மன்றத்து மடல்ஏறி,
நிறுக்குவென் போல்வல்யான் நீ படுபழியே!"

இதுவும் கைக்கிளை: விதி: தொல்: பொருள்: 50

1. இறை — முன்கை; 2. பிணை — பெண்மான்; 3. கார் — மழை; எதிர் — பெற்ற; 4. புரையும் — ஒக்கும். நுசுப்பு — இடை; 7. உயவுநோய் — காமநோய், கைம்மிக—அளவின்றிப் பெருக; 8. இல்லானும் — இல்லையாயினும் என விரிக்க; 9. அறிந்து — அறிந்தும் என உம்மை கொடுத்து விரிக்க; 10. போத்தந்த — அனுப்பிய; 11. நடை — அறிவு, ஒழுக்கம் முதலாயின; 13. எய்க்கும் — இளைக்கும், தளரும்; 17. ஒல்லையே — விரைவாக. 20. ஒறுப்பின் — தண்டிப்பின்; 21. மடல் — தான் விரும்பிய பெண்ணைப் பெறுதற் பொருட்டு, பனைமடலால் குதிரை செய்து அதன்மீது, நீறுபூசி, எருக்கம்பூ மாலை அணிந்து, தன் காதலியின் உருவம் எழுதிய படம் கையேந்தி அமர்ந்து, ஊர்ச்சிறுவர் ஈர்த்து வந்துவிட, அப்பெண்ணின் ஊர்ப்பொதுவிடத்தே இருத்தல். அது கண்டு, அவ்வூர்ப் பெரியவர், அவன் குறை கேட்டறிந்து இரங்கி, அவளை அவனுக்கு மணம் முடிப்பர்.

23

பற்றாது விடாது

வீட்டை மறந்து, வெளியிலே திரிந்து விளையாடும் பருவத்தினளாய ஓர் இளம் பெண், கண்டார் மயங்கும் கவின் உடையளாதல் கண்டு காதல் கொண்டான் ஓர் இளைஞன். கண்ட மகளிர்மீது ஆசைகொள்ளும் காமுகன் அல்லன் அவன். கற்க வேண்டிய நூல்களைக் கசடறக் கற்றவன். கற்ற அந்நூல்கள் கூறும் ஒழுக்க நெறி நிற்கும் உரவோன். செல்வ வாழ்வுடையான். சிறந்த ஆண்மை யாளன். இவ்வாறே, எல்லா வகையாலும், பிறர்க்கு எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டவல்ல உயர்ந்தோன். அத்தகை யான் அப் பெண்மீது காதல் கொண்டான். காதல் உணர்ச்சியினை அறிந்து கொள்ளாக் கன்னிப் பருவத்தள் அவள் என்பதை அவன் அறிவான். அறிந்தும் அவளைக் காதலித்தான். அவள் அழகு அத்துணை ஆற்றல் வாய்ந்த பேரழகு. அதனால், அவள் பேரழகிற்கு அவன் அடிமையாகி அவள் செல்லும் இடந்தோறும், அவள்பின்

திரிந்து, ஆங்காங்கு அவள் மேற்கொள்ளும் ஆடல் கண்டு அகம் மகிழ்ந்து வந்தான்.

தம் வாழ்வில், தாம் விரும்பும் நல்ல கணவரைத் தாம் பெறுதற் பொருட்டும், தாம் வாழும் நாடு மழை பெற்று மகிழ்தல் வேண்டியும், பழந்தமிழ் மகளிர், சில நோன்புகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். அம் மகளிரைப் போன்றே, இவ்விளம் பெண்ணும், தைத் திங்களின்போது வைகறையில் எழுந்து தன் தாயோடும், தன்னை ஒத்த ஆண்டினராய தன் ஊர்ப் பெண்களோடும், ஊரை அடுத்து ஓடும் ஆற்றிற்குச் சென்று, நீராடி, ஆற்று மணலில், அம்மணலாற் பாவை செய்து, தாய் முன்னின்று வழிகாட்ட வழிபட்டு வருவாள்.

துறந்து, தவநெறி மேற்கொண்ட முனிவர்கள் இறைவனைப் பரவும் இனிய பாக்களைப் பாடிக் கொண்டே மனைகள் தோறும் சென்று, ஐயம் ஏற்று உண்டு, எஞ்சியதைப் பிறர்க்கு ஈந்து வாழும் பெருவாழ்வை ஒருசில நாட்கள் தாமும் மேற்கொள்வதால், அம்முனிவரைப் போன்றே, தாம் கருதும் பயனாம் தக்க கணவரைப் பெறுதல் தமக்கும் வாய்க்கும் எனக் கருதும் அக்கால மகளிரைப் போன்றே, இவளும், தன் தோழியரோடும் கூடித் தவசிகள் வேடம் பூண்டு, பிறர் மனைதோறும் சென்று பாடி, ஐயம் ஏற்று, அதைத் தானும் உண்டு, தன் உடன் ஏகும் தோழியர்க்கும் ஈந்து, ஆடும் ஆடலை ஆடி மகிழ்வள்.

தமக்கு வாய்க்கும் கணவர் நல்லவராதல் வேண்டும் என விரும்பிய பழந்தமிழ் மகளிர், ஆணும், பெண்ணுமாய்

மரத்தால் பாவை பண்ணி, வனப்புடன் வண்ணம் தீட்டி, ஆடை, அணிகளால் அழகு செய்து, அவற்றைக் கணவனும் மனைவியுமாய் வைத்து மணம் செய்து, மணவிருந்து அளித்து ஆடி மகிழும் ஆடலை, அவரைப் போன்றே, இவளும் ஆடி மகிழ்வாள்.

அவள் ஆடி மகிழும் இவ்வாடல்களை, அவ்விளைஞன், அவற்றைக் காணும் செய்மைக்கண், அவள் அறியாவாறு இருந்து கண்டு மகிழ்ந்தான். அதனால், அவன் அவள்மீது கொண்ட காதல் மேலும் வளர்ந்தது. அக் காதல் வளர வளர, அவளை அடைந்து அக்காதற் பயனைத் துய்க்க முடியவில்லையே என்ற ஆற்றாமை மிக்க அவன் உள்ளம், காதல் நோயால் துடித்தது. அதனால் அவன் அறிவு நெறி பிறழ்ந்தது. செய்வன, தவிர்வன அறிய மாட்டாது தடுமாறிற்று. இவ்வுள்ளத் தடுமாற்றம், அவன் உடல் நலனைக் குலைத்தது. அவன் முகம் ஒளி குன்றிற்று.

இவ்வாறு அவள் நினைவால் வருந்தி வாடும் அவன், ஒரு நாள் அவள், தான் இருக்கும் இடத்தைக் கடந்து செல்வதைக் கண்டான். அப்போதைய அவள் தோற்றம், அவன் ஆசையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. காந்தள் மலர் போன்றே முன்கையில், முத்திழைத்துப் பண்ணிய பொன்தொடி அணிந்திருந்த அவள், அக்கையில் மரத்தால் பண்ணிய பாவையும் பானையும் முதலாம் விளையாட்டுப் பொருள்களை வைத்திருந்தாள். அழகாக வாரி, ஐந்து பகுதியாகப் பின்னிவிட்ட கூந்தல், அவள் பின்புறத்தே கிடந்து பேரழகு செய்தது. காலிற் கிடக்கும் சிலம்பு, கலீர் கலீர் என ஒலிக்க, மெல்ல மெல்ல அடிவைத்து நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அந்நிலையில், அப்பெண்ணைக் கண்ட அவன், அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். தன் ஆடிடம் அடைந்தாள் அவள். அவளோடு ஆடும் அவ்வூர்ப் பெண்கள், ஆங்கு, அதுகாறும் வந்திலர். அதனால், அவள், அவரை எதிர் நோக்கிச் சிறிது நேரம் தனித்திருந்தாள். அத் தனிமையைப் பயன்கொண்டு அவளைக்கண்டு, தன் காதல் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டிவிடுவது எனத் துணிந்தான். விரைந்து அவளை அணுகினான். அவள் கையழகு, அக்கைவளை, காற்சிலம்பு, தலையணி முதலாம் சிறப்புக்களைப் பாராட்டினான். பின்னர்ப், "பெண்ணே! நின்பாற் கொண்ட அன்பால், யான் இதுகாறும் பேணிக் காத்துவந்த என் அறிவு, ஆண்மை, ஒழுக்கம், உயர்குணம் ஆகியவெல்லாம், என்னைக் கைவிட்டு எங்கோ சென்று விட்டன. செய்வதறியாது, சித்தம் கலங்கிச் சீரழிகின்றேன். நின் அழகால், என்னை இவ்வாறு ஆட்டி அலைக் கழிக்கும் நீ, அதைச் சிறிதும் அறிந்திலை. என்னை நோக்கு வதும் செய்யாது செல்கின்றனை; இவ்வாறு புறக்கணித்தல் நினக்குப் பொருந்தாது. உள்ளம் கலங்கி, உடல்நலம் கெட்டு, யான் வருந்த, நிலைகெட்டுத் திரியும் என் நிலை கண்ட இவ்வூரார், "இவள் பொருட்டு இவன் இவ்வாறு வருந்தவும், இவனைப் பற்றி வருத்தும் நோய் யாது? அந் நோய்வரக் காரணம் என்ன?' என்பதை அறிந்து கொள்ளும் அருள்உள்ளமும் இவட்கு இல்லையே!" 'என உன்னைப் பழி தூற்றுவதை நீ அறிந்திலையோ? இவ்வாறு உன் பொருட்டு யான் துயர்உற, அதை அறிந்து, அத்துயர் போக்கத் துடிக்கும் அருள் உள்ளம் அற்ற நீ, எதிர்கால வாழ்வில், நின்நிலை உயர்தற் பொருட்டுத், தைந்நீராடல்,

தவம் மேற்கொள்ளுதல், பாவைத் திருமணம் முதலாம் நோன்புகளை மேற்கொள்வதால் மட்டும் அப்பயனைப் பெற்றுவிடுதல் இயலுமோ? அருள் உள்ளம் இல்லார்க்கு அவர் செய்யும் நோன்புகள் பயன்தாரா என்பதை நீ அறியாய்கொல்? அது மட்டுமன்று, நின்பொருட்டு வருந்தும் என்நிலை கண்டு இரங்காக் கொடுமையால் நினக்கு உண்டாம்கேடு, நின்னைப் பற்றாதுவிடாது; இதை நீ உணர்தல் வேண்டும்," என்று கூறினான். அந்நிலையில் அவள் தோழியர் அவண் வந்து விடவே, மேற்கொண்டு எதுவும் கூற மாட்டாது மீண்டான்.

அவன், ஆங்கு அவளுக்குக் கூறிய அக்காதலுரைகளை அழகாகக் கூறுகிறது இச்செய்யுள்:

"தளைநெகிழ் பிணி நிவந்த பாசடைத் தாமரை,
முளைநிமிர்த்தவை போலும் முத்துக்கோல் அவிர்தொடி'
அடுக்கம் நாறு அலர் காந்தள் நுண்ஏர்தண் ஏர்உருவின்,
துடுப்பெனப் புரையும் நின் திரண்டநேர் அரிமுன்கைச்

சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும்
விளையாட அரிப்பெய்த அழகுஅமை புனைவினை
ஆய்சிலம்பு எழுந்து ஆர்ப்ப, அஞ்சில இயலும்நின்
பின்னுவிட்டு இருளிய ஐம்பால் கண்டு என்பால்
என்னைவிட்டு இகத்தர இறந்தீவாய் கேள் இனி;

மருளி, யான் மருளுற "இவன் உற்றது எவன்?' என்னும்

"அருள் இலை இவட்கு" என அயலார் நிற்பழிக்குங்கால்,
வைஎயிற்றவர் நாப்பண் வகை அணி பொலிந்து நீ,
தையில் நீராடிய தவம் தலைப் படுவாயோ?

உருள்இழாய்! ஒளிவாட, இவன் உள்நோய் யாது?' என்னும்
"அருள்இலை இவட்கு" என அயலார் நிற்பழிக்குங்கால்,
பொய்தல மகளையாய்ப் பிறர்மனைப்பாடிநீ
எய்திய பலர்க்குஈத்த பயம் பயக்கிற்பதோ?

ஆய்தொடி! "ஐதுஉயிர்த்து, "இவன் உள்நோய் யாது?" என்னும்
நோய்இலை இவட்கு" என நொதுமலர் பழிக்குங்கால்
சிறுமுத்தனைப் பேணிச், சிறுசோறு படுத்துநீ,
நறுநுதலவரொடு நக்கது நன்கு இயைவதோ?

எனவாங்கு,
அனையவை உளையவும், யான்நினக்கு உரைத்ததை
இனையநீ செய்தது உதவாயாயின், சேயிழாய்!
செய்ததன் பயம் பற்று விடாது;
நயம்பற்று விடின், இல்லை; நசைஇயோர் திறத்தே."

தலைவியைப் பின் சென்று, இரந்து குறை கூறும் தலைவன், 'இங்ஙனம் வருத்துவையாயின், நீ செய்தவம் பயன்தராது' எனக் கூறியது இது.

1. முதல் இரண்டு அடிகள், தாமரைக்கொடி போல், முத்திழைத்துப் பண்ணிய பொன்தொடியைக் குறிக்கின்றன; 5. வினை—ஓவியத் தொழில்; தூதை—பானை; 7. அம்சில—அழகிய சில அடிகள்; 8. என்பால—என்பால் உள்ள அறிவு, ஆண்மை முதலாம் பண்புகள்; 9. இகத்தர—போகும்படி; இறந்தீவாய்—செல்கின்றவளே; 10. மருளி—மயக்க முற்று; 12. வைஎயிற்றவர்—கூரிய பற்களை உடைய மகளிர்! நாப்பண்—நடுவே; 13. தலைப்படுவாயோ—பெறுவையோ; 14. உருள்—தலைப்பாளை என்னும் தலை அணி; 16. பொய்தல மகள்—விளையாட்டு மகள்; 17. எய்திய—யாசித்துப்பெற்ற உணவு; பயக்கிற்பதோ—பயன்தருமோ; 18. ஐது உயிர்த்து—மெல்ல உயிர்த்து; 20. சிறுமுத்தன்—பாவைத் திருமணத்தில் வரும் ஆண்

பாவை; சிறுசோறு—நிலாச் சோறு; மடுத்து—சமைத்து விருந்திட்டு; 23. உளையவும்—வருந்தவும்; உரைத்ததை—கூறியது; 24. செய்தது—செய்த கொடுமைக்கு; 25. பற்றுவிடாது—பற்றுதல் விடாது; அதாவது பற்றும்; 26. நயம்—அருள்; நயம்பற்றுவிடின்—அருளைப் பற்றுதல் விடுவையாயின்; இல்லை—நினக்கு நின் நோன்பு பயன்தருவது இல்லை; நசைஇயோர்—நின்னை விரும்பினோர்.

24

நாண் நினைந்து கைவிடேல்

உருவாலும் திருவாலும் அறிவாலும் ஆண்டாலும் ஒத்த வுயர்வுடையராய் ஓர் இளைஞனும் ஒரு பெண்ணும், ஒருவரையொருவர் கண்டு காதலித்தனர். அன்றுவரை அவர் ஒருவரையொருவர் அறிந்திலராயினும், கண்ட அந்நாழியே, அவர் இருவர் உள்ளமும் ஒன்றுபட்டு விட்டன; அன்று எவரும் காணாவாறு தனித்திருந்து கண்டு காதல் கொண்டது எவ்வாறோ வாய்த்துவிட்ட தாயினும், என்றும், அன்று போலவே தனித்துவந்து கண்டு மகிழ்தல் அவர்க்கு இயலாது. உலகியல் அறிவும், உள்ளத் தூய்மையும் வாய்ந்த ஒருத்தி, அப்பெண்ணின் தோழியாய் உள்ளாள். அத்தோழி, அவளை அவள் நிழல்போல் ஒரு சிறிதும் பிரியாதிருந்து பேணிக்காத்து வந்தாள். அதனால் அவள் அறியாவாறு, அப்பெண், தன் காதலனைக் கண்டு மகிழ்தல் இயலாது. ஆகவே, அதற்கு அவள் துணை இன்றி யாமையாததாயிற்று. இவ்வுண்மை உணர்ந்த அப்பெண், அவ்விளைஞன்பால், "இனி வருங்கால், அத்தோழியின்

துணை பெற்று வருக!'' எனக் குறிப்பாகக் கூறி அனுப்பினாள்.

மறுநாள், அப்பெண்ணிருக்கும் இடந்தேடி வந்த அவ்விளைஞன், ஆங்கு ஒருபால், அத்தோழி தனித்திருக்கக் கண்டான். கண்டு அவள்பால் சென்று, அப் பெண்ணைத் தான் கண்டது, காதல் கொண்டது, அவளும் தன் காதலை ஏற்றுக் கொண்டது ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை விளங்கக் கூறித் தங்கள் காதல் வாழ்வு விளங்க அவள் துணை வேண்டி நின்றான். சின்னாட்களாகவே, அப்பெண்ணின் தோற்றத்திலும் செயலிலும் புதுமை நிகழக்கண்டு, அவள் உள்ளத்தில் காதல் உணர்வு அரும்பியுள்ளதைக் குறிப்பால் அறிந்திருந்தாள் அத்தோழி. "அப்பெண்ணின் மார்புதேமல் படர்ந்து பேரழகு செய்தது. நெற்றி காதல் மணம் கமழ்ந்தது. கூந்தலில் ஒரு புது மணம் புலனாயிற்று. அதன் தோற்றத்திலும் ஒரு தனிச் சிறப்புக் காணப்பட்டது. நுணுகி நோக்கினார்க்கே புலனாம் பேரழகும், மென்மையும் பெற்றது அவள் இடை; வளையல் விளங்கும் அவள் முன்கைகள். அழகாக வளைந்து, வரிபல பெற்று வனப்புடையவாயின. அவள்பால் காணலாம் இவை போலும் தோற்ற நாற்றங்களின் புதுமையால், அவள் ஒழுக்கத்தை ஓர் அளவு உணர்ந்திருந்த தோழி, இளைஞன் கூறியன கொண்டு அதை உறுதியாக்கிக் கொண்டாள். இளைஞன் காதலிப்பது அவளையே என்பதை அறிந்து, அவர் காதல் வளரத் துணை புரிவதாக அவனுக்கு வாக்களித்து அனுப்பினாள்.

இளைஞனுக்கு வாக்களித்த தோழி, சென்று அப் பெண்ணைக் கண்டாள். காதல் ஒழுக்கம் உண்மையால், பண்டினும் பேரழகு தோன்ற நிற்கும் அவள் தோற்றப் பொலிவைக் கண்டு பாராட்டினாள். அவ்வாறு பாராட்டிய தன் பாராட்டுரை கண்டு, “நம் காதல் ஒழுக்கத்தைத் தோழி அறிந்துவிட்டாள். ஆகவே, அதை அவளுக்கு மறைப்பது இனியும் ஆகாது!” என உணர்ந்து, அதை அவளாகவே முன்வந்து அறிவிப்பள் என எதிர் பார்த்தாள். ஆனால், அவள் ஏதும் அறியாதாள்போல் நடந்து கொண்டாள். அதனால், “உடன் பழகும் உயிர்த் தோழியாய என்னையே ஏமாற்றப் பார்க்கின்றனளே!” என்ற எண்ணம் எழவே, தோழிக்குச் சிறுசினம் உண்டாயிற்று. அதனால், அவள் காதலையும், காதலனை யும் தான் கண்டு கொண்டதை அவள்பால் அறிவித்திலள். அறிவியாதே, அப்பெண்ணைப் பார்த்துத் “தோழி! நம் தெருவில் எவனோ ஓர் இளைஞன் நிற்கின்றான். தோற்றத் தால், பெரிய போர் யானை போன்ற அவன், யாது காரணத்தாலோ, அவ்வாண்மையிழந்து, உள்ளத்தே உறு துயர் கொண்டு உருகுவான்போல் உள்ளான். அவன், அவ்வழிவந்த என்னைக் கண்டவுடனே, விரைந்து வந்து என்னைத் தொழுதான். தொழுது, ‘காண்பார் கண்ணிற்கு விருந்தளிக்கும் கவின்மிக்க மகளிர், தன்னைக் கண்ட அவ்வாடவர் உள்ளத்தில் காதல் நோய் தோற்றி, அளவின்றிப் பெருக்கி, அவர் உயிரை விரைந்து கொள்ளை கொள்ளும் வண்ணம் பெருந்துயர் விளைத்துவிட்டுப் பின்னர் மறந்து வாழ்தல் பெண்மைக்குப் பொருந்தாது,’ எனக் கூறிக் கண்ணீர்

விட்டுக் கலங்கினான். எவனோ ஒருவன், நம்மிடத்தே வந்து என்ன காரியம் செய்து விட்டான்? அவன் ஈங்கு வந்து அவ்வாறு கலங்கக் காரணம் என்னையோ? அதை நீ அறிவைகொல்?" என்று மட்டும் கூறி வைத்தாள்.

அது கேட்ட அப்பெண், அப்பொழுதும் தான் காதல் கொண்டதைக் காட்டிக் கொள்ளாதே, "தோழி! தெருவில் எவனெவனோ கிடந்து கலங்குவன். அவன் கலக்கத்திற்காம் காரணம் எவ்வளவோ இருக்கும். அவன் கலக்கத்திற்கும் நமக்கும் என்ன தொடர்பு? காரணம் இன்றி, நம் தெருவில் நின்று, கலங்குவானைக் கண்டு, நீ கலங்குவது ஏன்? உன்னோடு தொடர்பில்லாதனவற்றை யெல்லாம், உன்மேல் ஏறட்டுக் கொண்டு ஏன் வருந்து கின்றனை? பிறர் படும் துயரத்தைத் தம் துயரமாகக் கொள்வது, வாரணவாசியில் வாழும் வடவர் வழக்க மன்றோ? அதை நீ மேற்கொண்டு, தெருவிற்கிடந்து கலங்கு வான் கலக்கம் கண்டு கலங்கும் நின் செய்கையால், நமக்கு என்ன கேடு வந்துறுமோ?" எனக் கூறி வெறுத்தாள் போல் நடித்தாள்.

அவள் அவ்வாறு கூறக்கேட்ட தோழி, 'தான் அவள் காதலனைக் கண்டு வந்து, அவன் கலக்க நிலையைக் கூறிய பின்னரும், தன் காதல் ஒழுக்கத்தை ஒப்புக் கொள்ளாது மறைக்கப்பார்க்கின்றனளே! என்னே இவள் நெஞ்சழுத்தம்!' என்ற எண்ணங்கொண்டு, "தோழி! உன் காதல் நாடகத்தை நீ மறைத்தாலும், நின் உடல் உறுப்புக்களும், காதற் கிளர்ச்சியால் தம் நிலையில் திரிந்து மாறுபடும் அவ்வுறுப்புக்களுக்கேற்றவாறு, தேர்ந்து அணியும் அணி வகைகளும் அதைப் புலப்படுத்து

கின்றனவே. உன்னோடு உறவுடையவாய் இருந்தே, உனக்குத் துணை புரியாது, உன் மறையைப் புலப்படுத்தி விடும் அவற்றின் செயலை அறிய மாட்டாது, என்னை ஏமாற்றி விட்டதாக எண்ணுகின்றனையே! என்னே நின் பேதைமை!" என்று எள்ளிக் கூறுவாள்போல், "அலர்முலை ஆய்இழை நல்லாய்!" என விளித்தாள்.

அவள் காதல் ஒழுக்கத்தைத் தான் அறிந்திருப்பதை அவ்வாறு குறிப்பால் உணர்த்தியவள், அம்மட்டோடு நின்றாளல்லள். அப்பெண்ணை நோக்கித் " 'தோழி! தெருவில் நின்று வருந்துவான் யாவனோ? அவன் வருத்தத்திற்கு நாம் காரணம் ஆகோம்!' என நீ கூறுகின்றனை. ஆனால் அவனோ, அவ்வழி வருவார் எல்லோரையும் தடுத்து நிறுத்தாது, என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினான். பின்னர், 'ஒண் தொடி!' என விளித்து, என்னையும், என் கையிற் கிடந்து அணி செய்யும் தொடி முதலாம் அணிகளையும் பாராட்டினான். அவ்வாறு, அவன் என்னைப் பாராட்டுவதால், அவன் என்பால் யாதோ ஒன்றை எதிர்நோக்குகிறான் என்பதை அறிந்து, அவன் எதிர்நோக்குவது யாதோ எனச் சிந்தித்திருக்கும் போதே, ' 'நின்னைத் தோழியாய்ப் பெற்ற பெரும்பேறுடைய அப்பெண், என்னைக் காதற் கருத்தோடு நோக்கினாள். அவ்வாறு, நோக்கி அவள் தந்த காதல் நோய், என் உயிரை வாங்குகிறது. இந்நோய் தீரும் மருந்தை அளிக்குமாறு நின்னை வேண்டுகிறேன். அந்நோய், நின்முகம் நோக்கி, நின் அருளைப் பெறின் நீங்கும் என அறிந்தேன். அம் மருந்தளித்து, என் துயர் போக்கி மகிழ்விப்பாயாக!' என்று கூறினான். ஆகவே,

தோழி! அவன் கவலை நின்பாற் கொண்ட காதலால் வந்துற்றதே. அது நின் முகத்தைக் கண்டு நின் அன்பினைப் பெற்றா லன்றித் தீராது. அவன்நோய் தீர்க்கும் மருந்து அதுவல்லது பிறிது ஒன்றும் இல்லாயின், அதற்கு நாம் செய்யக்கடவது யாது?" என்று வினவுவாள் போல், "தெருவில் நிற்பவன் நின் காதலனே. அவன்பால் நினக்கும் அன்புளது. அவனை நீ ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். நாணம் மிகுதியால், என்னிடம் ஒப்புக் கொள்ள அஞ்சி, அவனைப் புறக்கணிப்பின், அவன் நோய் மிகும். நோய்மிகின் உயிர் அழியும். ஆகவே அதற்கு உடனடியாக ஒன்று செய்தே ஆக வேண்டும்,' எனும், தன் கருத்தைக் கூறாமல் கூறி உணர்த்தினாள்.

தோழி அவ்வாறு கூறிய பின்னரும், தான் காதல் கொண்டு விட்டதை ஒப்புக் கொள்ள அப்பெண்ணின் உள்ளம் நடுங்கிற்று. அவள் நாணம் இடைநின்று தடுத்தது. அதனால், தோழி கூறியதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, அவள்மீது சினங்கொள்வாள்போல், "தோழி! நீ கூறுவதை நோக்கின், நான் அவனை ஏற்றுக்கொண்டு, அன்பு காட்டி மகிழ் வித்தல் வேண்டும் என நீ எண்ணுகின்றனை. அதுவே நின் கருத்துமாம் எனத் தோன்றுகிறது. நன்று! அங்ஙனே ஆகட்டும்!" எனத் தன் இசையாமையினை இசைந்த வாய் பாட்டால் அறிவித்து விட்டு, "ஒழுக்க நெறி கெட்டு, ஒருவன், நடுத்தெருவில் நின்று, வாயில் வந்தன வழங்கு கின்றான். அவன் கூறும் அவற்றை நாம் உண்மை என ஒப்புக் கொள்ளுதல் வேண்டும்! அவன் கூறுவதில் எவ்வளவு உண்மை உளது என்பதை ஆராயாமலே, அதை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும்! அதுதானே உன்

எண்ணம்? நன்று நன்று நின் கருத்து!" எனக் கூறி நையாண்டி செய்தாள்.

அதுகேட்ட தோழி, "அங்ஙனமாயின், அவ்வாறு உண்மையில் துயர் உற்று உரைக்கும் அவன் சொற்களை நம்புதல் கூடாது. அது அத்துணை எளிதன்று. ஆனால், தன் காதல் நோய் தணியப் பெறாமல், அவன் இறந்து போதல் நன்று. அது அவ்வளவு எளிது, என்று கூறுகின்றனை நீ! என்னே நின் நெஞ்சமுத்தம்!" எனக்கூறி மனம் உளைந்தாள்.

அவன் இறந்துபடுவன் என்று தோழி கூறக்கேட்ட அப்பெண், "தோழி! அவன் இறந்து விடுவன் என்று நீ அஞ்சுகின்றனை. அவ்வச்சம் நினக்கு வேண்டாம். அவனை நான் நன்கு அறிவேன். அவ்வளவு உயர்ந்த பண்பேதும் அவன்பால் இல்லை. நான் அவன்பால் காதல் கொண்டிருப்பதை, இவ்வூரார் உணர்ந்து என்னை அலர் தூற்றிப் பழிப்பதற்கு வழிசெய்து, தெருவில் நின்று கலாம் விளைக்கும் அவன்பால், செய்யத்தகாதன செய்ய நேர்ந்தவிடத்து உண்டாம் மன நடுக்கமோ, சிந்தையை அது சென்றவிடத்தில் செல்லவிடாது அடக்கி ஆளவல்ல அறிவுத் திறனோ, உயர்ந்த குடியில் பிறந்தார்பால் காணலாம் ஒழுக்கமோ இருக்கும் என எண்ணற்க. அவன்பால் அவை அறவே இல்லை. நாணும், நிறையும், நல்லொழுக்கமும் அற்றவன் காதல் நோயால் இறந்து விடுவன் என நீ அஞ்சற்க!" என்றாள்.

"அவன் நாணும் நிறையும்போலும் நற்பண்பற்றவன். அதனால், தன் காதல் உள்ளத்தைக் கண்டவரிடத்தில்

காட்டி விட்டான். ஆனால் நானோ, அந்நாளை இழவாது பெற்றுள்ளேன். அதனால், என் காதலை நீ அறிந்துவிட்ட இந்நிலையிலும், அதை ஒப்புக்கொண்டு உண்மை உரைக்கத் தயங்குகின்றேன். என்னோடு பழகிய நீ, இதை அறிந்திலையே! என்னே நின் பேதைமை!” எனக் கூறியதாகக் கொண்டாள் தோழி! அதனால், “பெண்ணே! நின் அன்பைப் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ வேண்டும் எனும் வேட்கை நிறைவேறப் பெறாமையால், உறக்கம் ஒழிந்து, உறுதுயர் உற்று, நம் நட்பினை நயந்து வந்திருப்பானை, நாணம் முதலாம் நம் பெண்மைக் குணங்கள் இடைநின்று வருத்துவதால், ஏற்றுக்கொள்ளாது போக்கும் பண்பு, நம்பால் பொருந்துவதில்லை!” என்று கூறி அவளை இசையுமாறு செய்தாள்.

சுணங்குஅணி வனமுலை, சுடர்கொண்ட நறுநுதல்.
மணம்கமழ் நறுங்கோதை, மாரிவீழ் இருங்கூந்தல்,
நுணங்குஎழில் ஒண்தித்தி, நுழைநொசி மடமருங்குல்,
வணங்குஇறை வரிமுன்கை, வரிஆர்ந்த அல்குலாய்!

‘கண்ணார்ந்த நலத்தாரைக் கதும்எனக் கண்டவர்க்கு,
உள்நின்ற நோய்மிக உயிர்எஞ்சு துயர்செய்தல்
பெண்அன்று; புனைஇழாய்!’ எனக்கூறித் தொழூஉம்;
தொழுதே,
கண்ணும் நீராக நடுங்கினன்; இன்நகாய்!
என்செய்தான் கொல்லோ! இஃதுஒத்தன்; தன்கண்

பொருகளிறு அன்ன தகைசாம்பி, உள்ளுள்
உருகுவான்போலும் உடைந்து;
தெருவின்கண், காரணம்இன்றிக் கலங்குவார்க் கண்டுநீ

வாரணவாசிப் பதம் பெயர்த்தல்; ஏதில
நீ நின்மேல் கொள்வது எவன்?

'அலர்முலை, ஆய்இழை நல்லாய்! கதுமெனப்
பேரமர் உண்கண் நின்தோழிஉறீஇய
ஆர்அஞர் எவ்வம் உயிர்வாங்கும்
மற்று இந்நோய்தீரும் மருந்தருளாய்; ஒண்தொடி!

நின்முகம் காணும் மருந்தினேன்; என்னுமால்;
நின்முகம் தான்பெறினல்லது; கொன்னே
மருந்து பிறிதுயாதும் இல்லேல், திருந்துஇழாய்!
என்செய்வாம் கொல்இனி நாம்?

பொன்செய்வாம்;
ஆறுவிலங்கித் தெருவின்கண் நின்று, ஒருவன்
கூறும்சொல் வாய்எனக்கொண்டு, அதன் பண்பு உணராம்,

தேறல் எளிது என்பாம் நாம்;

ஒருவன் சாமாறு எளிதுஎன்பாம் மற்று;
சிறிதுஆங்கே; மாணாஊர் அம்பல்அலரின் அலர்கென,
நாணும் நிறையும் நயப்பில் பிறப்பிலி;

பூணாகம் நோக்கி, இமையான், நயந்துநம்
கேண்மை விருப்புற் றவனை எதிர்நின்று,
நாண்அடப், பெயர்த்தல் நயவர வின்றே."

தலைவர்க்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, தலைவியது குறை நயப்ப அவளோடு உறழ்ந்து கூறியது இது.

2. வீழ் — விரும்புகின்ற; 3. தித்தி — தேமல்; 6. எஞ்சு — போகும்; 10. தகை — அழகு; சாம்பி — கெட்டு; 13. வாரண வாசிப்பதம் — பிறர் துயரைத் தம் துயராகக் கொள்வதை, வாரணவாசியில் உள்ளார்

பதம் என்ப. 16. உறீஇய — செய்த; 17. அஞர் — மனக்கவலை; எவ்வம் — துயரம்; 23. பொன் செய்வாம் — காதலனைப் பெற்றுப் பேரழகு பெறுவாம் என்பதைக் குறிக்க மகளிர் வழங்கும் ஒரு குறியீட்டுச் சொல்; 24. ஆறு — ஒழுக்க நெறி; 25. வாய் — உண்மை; 28. சிறிது ஆங்கே — ஆங்கே சிறிது என மாற்றி அவ்வாறு அவன் இறந்து படுதல் இல்லை எனப் பொருள் கொள்க. அம்பல் — ஒருத்தியின் காதல் ஒழுக்கத்தைப் பிறர் அறியாவாறு தமக்குள்ளே கூறிப் பழித்தல்; அலர் — அதைப் பலர் அறியக் கூறிப் பழித்தல்; 29. நயப்புஇல் — விருப்பத்தைக் கவராத; பிறப்பிலி — நற்குடிப் பிறப்பிற்கேற்ற நல்லொழுக்கம் இல்லாதவன்; 32. நயவரவு இன்று — பொருந்தாது.

25

குறித்ததை முடிப்பவன்

பெரும் பொருளும், அப்பொருளை வறியார்க்கு வாரி வழங்கும் பேரருளும் வாய்க்கப் பெற்ற வளமார் குடியிற் பிறந்த பெண்ணொருத்தி, தங்கள் தினைப் புனத்தைக் காத்திருந்தாள். அவளை இரவிலும், பகலிலும் பிரியாது உடனிருந்து ஆடி மகிழும் தோழியர், ஒருநாள், அவளைத் தனித்திருக்க விடுத்து எங்கோ சென்றிருந்தனர். அக்காலை ஆங்கு வந்தான் ஓர் இளைஞன். அன்பு, அருள், அறம் உணர் அறிவு, பழியஞ்சும் பண்பு, வாய்மை, வள்ளன்மை முதலாம் குணங்களைக் குறைவறப் பெற்ற அவ்விளைஞன், அப்பெண்ணின் பேரழகைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள். அவனைச் சிறிது போதும் பிரியாதிருந்து பேரின்பம் நுகர விரும்பிற்று அவள் உள்ளம். ஆனால், அவளை அவள் தோழியர், இமைப்பொழுதும் பிரியார் ஆதலின், அவர் அறியாவாறு அதை அடைதல் இயலாது என உணர்ந் தாள். தோழியருள் தன்னை வளர்த்த செவிலித்தாயின்

மகளும் ஒருத்தி. அவளே, அவருள் சிறந்தவள். ஆடும் நேரம் ஒழிந்த நேரங்களிலும், அவளைப் பிரியாது, அவள் உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும் உடனிருப்பவள் அவளே. ஆகவே, அவள் துணை கிடைத்துவிடின், தன் காதலுக்குக் கேடு நிகழாது என உணர்ந்தாள். அதனால், தன் காதலை அவளுக்கு உணர்த்தி, அவள் துணை பெற விரும்பினாள். ஆனால், பிறர்க்குத் தன் காதலை உணர்த்த அவள் பெண்ணுள்ளம் நாணிற்று. அதனால், அதைத் தான் அறிவியாது, அவன் வழி அறிவிக்க விரும்பினாள். தோழிக்கும் தனக்கும் உள்ள உறவை, அவனுக்குத் தெரிவித்து, "நாளை வருங்கால், அவளைக் கண்டு, நம் காதல் உணர்வை உணர்த்தி, அவள் துணை பெற்று அவளோடு வருக!" என வேண்டிக் கொண்டாள். அவனும் அதற்கு இசைந்து சென்றான்.

மறுநாள், தன் காதலியைக் காண வந்த அவன், இடைவழியில் தோழியைக் கண்டான். தன் காதல் வாழ்வு பயன்கொள்ளத் துணை புரிவாள் அவள், துணை புரியும் அருள் உள்ளமும் உடையாள் என அறிந்து, அவள்பால் குறை கூறத் துடித்தது அவன் உள்ளம். ஆனால், "ஒரு பெண்ணின்பால் காதல் கொண்டேன் நான்!" எனத், தனக்கு அறிமுகம் இல்லாதாரிடத்தே, அதுவும், அறிமுகம் அற்ற ஒரு பெண்ணிடத்தில், கூற நாணிற்று அவன் நா. மேலும் வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன அளிக்கும் வண்மையும், அவ்வாறு அளிக்கப் பெரும் பொருள் ஈட்டும் வன்மையும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெற்ற தான், ஒரு பெண்ணின் முன் நின்று, "என் காதல் நிறைவேற நின் துணை வேண்டி நிற்கின்றேன்!" என்று கூற நாணிற்று

அவன் ஆண்மை. அதனால், அவன் நாவிலிருந்து சொல்லேதும் பிறந்திலது. ஆசை அவளைப் பணிந்து, குறைகூறி அவள் துணை வேண்டத் துணிய, பண்பு, பணிந்து பின்சென்று இரத்தல் இழிவு எனக் கூறித் தடுக்க, அவன் ஏதும் உரையானாயினான். ஆனால், அவன் ஆசையோ, அடங்கிற்றிலது. அதனால், அவன் அவள் முகத்தைப் பலமுறை நோக்குவன். அவள் தன்னை நோக்கியவிடத்து, நாணித் தலை குனிந்து கொள்வன். இவ்வாறே, உரைக்கத் துணிந்து, அவள் முகத்தை நோக்குவதும், அவள் நோக்கிய வழித் தலை குனிந்து கொள்வதுமாக, நெடிது நேரம் அங்ஙனே நின்றிருந்தான்.

அவன் நிலையைக் கண்டாள் தோழி. அவள் அகக் கண்ணிற்கு மற்றொரு காட்சி புலனாயிற்று. செல்வ வாழ்வில் சிறக்க வாழ்ந்த சான்றோர் ஒருவர், எக் காரணத்தாலோ, தம் செல்வமெல்லாம் அழிந்து போக, வறுமையுற்று வாடினார். அக்காலை, அவர் உறவினர் சிலர், சிறந்த செல்வமும், அச் செல்வத்தை அது இல்லார்க்கு ஈந்து துணைபுரியும் சீரிய சிந்தையும் உடைய ராய் வாழ்ந்திருந்தனர். அதை அறிந்த அச்சான்றோர், அவர்கள்பாற் சென்று, தம் வறுமை நிலை கூறி வாழ்வு பெற்று வர விரும்பினார். அவ்வாறே அவர்பால் சென்றார். ஆனால், தம் உள்ளம் தம் குறை கூறத் துணிந்த போழ்து, “கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்!” என உணர்ந்த தம் நல்லறிவு இடை புகுந்து தடுக்கக், கூற எண்ணியதைக் கூற மாட்டாதே வருந்தி நின்றார். இளைஞன் நிலை, அச்சான்றோர் நிலையையே நினைப் பூட்டிற்று. அவன் நிலையால், அவன் பெருந்தன்மை

யினையும், அவன் அப் பெண்ணின்பால் கொண்டுள்ள பேரன்பினையும் கண்டு, உள்ளம் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொள்ள, நடந்து, அப் பெண்ணிருக்கும் இடம் சென்றடைந்தாள்.

செல்வாளைப் பின் தொடர்ந்தான் இளைஞனும். அவன் தன்னை நோக்கி வருவதை, அப்பெண்ணோடு உடனிருந்து கண்ட தோழி, அவளுக்குக் காட்டி, அவன் சற்றுமுன், தன்பால் வந்து நடந்து கொண்ட முறையையும்கூறி, "ஏடி பெண்ணே! சிந்தையும் செயலும் தம் நிலை கெட்டுப் போக வருந்தி வரும் அவனைக் காண். அவனை அவ்வாறு வருந்தும் அவன் மனக்குறைதான் யாதோ?" என்று வினவினாள்.

அவள் அப்பெண்ணோடு, அவ்வாறு பேசிக் கொண் டிருக்கும்போதே, அவனும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்தான். தன்னை விடாது பின்தொடர்ந்து வந்துளான் எனினும், தன் குறையை வாய் திறந்து கூறும் வன்மை அவனுக்கு இல்லை என்பதை அறிந்தவளாதலின், இதுகாறும் அவன் செய்கைகளை வாளா பார்த்திருந்த அவள், தானே முன் வந்து, "ஏடா! செல்லும் இடந்தோறும் நின்நிழல், நின்னை விட்டுப் பிரியாது தொடர்ந்து வருதல் போல், நீ என்னைத் தொடர்ந்து வருகின்றனை. 'உள்ளத்தில் ஒரு குறை யுடையேன். அதைத் தீர்க்கும் வழியறியாது வருந்து கின்றேன்!' என்பதை, நின் முகக் குறிப்பால் உணர்த்து கின்றனை. என்பால் பெற வேண்டியது யாதேனும் உளகொல்? 'என் குறை இது. எனக்கு வேண்டுவது இது!' என, வாய் திறந்து விளங்கக் கூறுவாயாக!" என, நயம்படக் கூறினாள்.

அவள் அவ்வாறு கூறக் கேட்ட அவ்விளைஞன், "அன்புடையாய்! நின்பால் கூறத்தக்க குறையேதும் இல்லை. யான் விரும்பும் பொருளும் நின்பால் இல்லை. நான் குறைகூற வேண்டுவது, இதோ நிற்கும் இப்பெண்ணி ணிடத்தில். நான் விரும்பும் பொருளும் இவளிடத்திலேயே உளது. கேட்டால், இவள் மறுக்காது அளிப்பாளோ? முன்னர் அதைக் கூறு. என் குறை யாது என்பதைப் பின்னர்க் கூறுகிறேன்," என்றான்.

இளைஞன், 'இவள்பால் கொடைக்குணம் உளதோ இல்லையோ!' என ஐயுறுகின்றனன், என்பதை அறிந்து கொண்ட தோழி, "அன்ப! தம்பால் வந்து, வறுமையின் கொடுமை காட்டி இரந்து நிற்பார்க்கு, அவர் வேண்டும் பொருளை வழங்கி வாழ மாட்டா வறுமை ஒருவர்க்கு வாய்த்திடுமாயின், அந்நிலையில், உயிரோடிருந்து வாழ்த லினும், மாண்டு மறைந்து போதலே மாண்புடைத்து. இவ்வுயர்ந்த பண்பாட்டை அறிந்தவர் நாங்கள். இதோ நிற்கும் இவள் தந்தை, ஈகைச் சிறப்பையும், ஈயாமையின் இழிவையும் உணர்ந்தவன். தன்பால் வந்து இரப்பவர் எவராயினும், அவர்க்கு அவர் விரும்பும் பொருளைப் பெரும் அளவில் தந்து, அன்புரை வழங்கி அனுப்பும் அருள் உள்ளமும், அதற்கேற்ற செல்வ வளமும் வாய்க்கப் பெற்றவன். அவன் பெற்ற மக்கள் நாங்கள். வாழையின் கீழ்க் கன்றும் வழங்கும் என்பதை நீ அறிவை. ஆகவே, எங்கள் கொடைக் குணத்தை ஐயுறாது, நீ வேண்டுவது யாது என்பதை விளங்கக் கூறு!" எனக் கூறினாள்.

அது கேட்ட அவ்விளைஞன், "நான் அப்பெண் ணின் பேரருள் வேண்டி நிற்க, இத்தோழி, 'தந்தை பெரும்

பொருள் அளிப்பன்!' எனக் கூறுகின்றனளே. என்னே இவள் பேதைமை!" எனத் தனக்குள்ளே எண்ணியவனாய்ப் "பெண்ணே! பிறர்பாற் சென்று, பல்லைக் காட்டி நின்று, பொருளிரக்கும் வறுமையில் உழல்பவன் அல்லன் நான்; உலகமே வந்து இரப்பினும், அவர் விரும்பின எல்லாம் வாரி வழங்கவல்ல பெரு வாழ்வுடையேன். ஆகவே, பொருள் வேண்டி வந்திலன் நான். நான் வேண்டி வந்ததை அளிக்க வல்லவன் நின் தந்தையல்லன். அதை அளிக்கவல்லவள், இதோ நிற்கும் இவள். காதல் உணர்வு உள்ளத்தைக் கலக்க, மருண்டு மருண்டு நோக்கி நிற்கும் இவள் அருளை—அன்பை வேண்டி நிற்கின்றேன் நான். இவள் என்மீது அருள் கொண்டு, என்னை ஆட்கொள்ளு தல் வேண்டும். அதுவே யான் இரக்கும் பொருள்!" என்று தன் உள்ள வேட்கையை வெள்ளென உணர்த்தினான்.

அவன் கருத்து அதுவே என்பதைத் தோழி, அவனைக் கண்ட அப்போதே அறிவாள் எனினும், அதை அவன் தன் வாயால் விளங்க உரைத்தல் வேண்டும், அதுவும், இவள் முன்னிலையில் எனும் எண்ணத்தால், இதுகாறும் ஏதேதோ கூறி வந்தவள், மீண்டும், அவர் களவொழுக்கத்தை அறியாதாள் போன்றே நடித்து, இறுதியாக, "அன்ப! இதுவோ நின்குறை? நன்று நன்று நின் கூற்று! பேராற்றல் காட்டி வந்தெதிர்க்கும் பகைவர் பெரும் படையைப் பாழ் செய்து வெல்லவல்ல பேராண்மை மிக்க யானை போலும் ஓர் ஆண்மகனை, அருள் செய்து ஆட்கொள்ள வேண்டுவாள் ஒரு பெண்ணோ? இதுவோ நின் நிலை?" எனக் கூறிப் பழித்த வாய்ப்பாட்டால், அவன் ஆண்மைச் சிறப்பையும்,

அத்தகையான் தன் தோழிபாற் காட்டும் அன்பின் பெருமையையும், அத்தகையானைக் காதலனாகப் பெற்ற அவள் ஆகூழ் ஆற்றலையும், உள்ளுக்குள்ளே உணர்ந்து, உவந்து மகிழ்ந்தாள்.

"ஓர் ஆண்மகனைப் பெண்ணொருத்தி ஆட்கொள்வதோ?" எனக் கூறித் தோழி நகைப்பது கண்ட அவ் விளைஞன், "இவள் துணை வேண்டி நான் இதை உரைக்க, இவள் அது கேட்டுத் துணை புரிவது செய்யாது, என் நிலை கண்டு எள்ளி நகையாடுகின்றனளே!" என்ற எண்ணம் எழச் சினம் கொண்டு, "தோழி! இவளைப் பெற நின் துணை வேண்டினேன். ஆனால் நீயோ, என் நிலை கண்டு நகைக்கின்றனை. ஒன்று கூறுகிறேன் கேள். இவள் என்னை ஆட்கொள்ளாது, தன் அன்பை மறந்து விடுவாளாயின், இவளைப் பலரும் கண்டு பழித்து நகைக்குமாறு செய்வேன். என் குறையினை நின் ஊர்ப் பெரியோர்க்கு உணர்த்தி, அவர் உறுதுணை பெறுவான் வேண்டி, உங்கள் ஊர் மன்றத்தே, மடல்மா ஏறி வந்து நிற்பன். இது உறுதி!" என உரைத்துவிட்டுத் தன்னூர்க்கு மீண்டான்.

செல்வானைச் சிறிது நேரம் கண்டு நின்ற தோழி, அவன் தன்னோடு உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தாம் களவாடக் கருதிய பொருளிற்கு உரியார், அதன் அணித்தே இருப்பக் கண்டு, அப்பொருளை நேரே நோக்காது, வேறு எதையோ நோக்குவார் போல், அப் பொருளையே பலகாலும் நோக்கும் கள்வரைப் போல், அவன், அப்பெண்ணை நோக்காதான் போல், பலகால் அவளையே நோக்கிய காட்சியையும், அக்காட்சி வழியே, அவன் அப்பெண்ணின்பாற் காட்டும் பேரன்பை யும்,

அவன் அவரை விடுத்துச் செல்லுங்கால் சொல்லிய சொல்லிற் சுடர்விடும் அவன் உள்ள உறுதியையும் உணர்ந்தாள். பின்னர், அப்பெண்ணின் அருகிற் சென்று அமர்ந்து, "தோழி! காதல் வெறி இவன் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு விட்டது. இந்நிலையில், அவன் எதையும் செய்யத் துணிவன். நம் தந்தை நின்னை மணம் செய்து தருதற்பொருட்டு வேண்டுவ எவையேயாயினும், அவற்றை, அவன் குறை காணாவாறு கொடுத்து, நின்னை மணம் செய்து கொள்வன். நின்னை மணந்து கொண்டல்லது அவன் மனம் அமைதி காணாது. அத்தகையான், அவன் கூறிச் சென்றவாறே மடலேறி வரினும் வருவன். ஆகவே, அவன் வேண்டுகோளை மறுத்தல் மதியுடைமை யாகாது. அவனை ஏற்றுக் கொள்வதே இனி நீ செய்யக் கடவதாம்!" எனக் கூறி, அவளை அவனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்தாள்:

எல்லா! இஃதுஒத்தன், என்பெறான்? கேட்டைக்காண்:;
செல்வம் கடைகொளச் சாஅய்ச், சான்றவர்,
அல்லல் களைதக்க கேளிர் உழைச்சென்று,
சொல்லுதல் உற்று, உரைக்கல்லா தவர் போலப்,
பல்லூழ் பெயர்ந்து என்னைநோக்கும், மற்றுயான் நோக்கின்
மெல்ல இறைஞ்சும் தலை.

எல்லா! நீ, முன்னத்தான் ஒன்று குறித்தாய்போற் காட்டினை;
நின்னின்விடாஅ நிழல்போல் திரிதருவாய்;
என்நீ பெறாதது? ஈதுஎன்.
சொல்லின் மறாது ஈவாள்மன்னோ இவள்?

செறாஅது ஈதல் இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலின்
சாதலும் கூடுமாம் மற்று
இவள் தந்தை, காதலின் யார்க்கும் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்,
யாதுநீ வேண்டி யது?

பேதாய்! பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டில்லை; யாழ,
மருளி; மடநோக்கின் நின்தோழி, என்னை
அருளீயல் வேண்டுவல் யான்,
அன்னையோ! மண்டமர் அட்ட களிறு அன்னான்தன்னை, ஒரு
பெண்டிர் அருளக் கிடந்தது எவன்கொலோ!

ஒண்தொடி! நாண்இலன் மன்ற; இவன்.
ஆயின் ஏஎ!
பல்லார்க்கு எள்ளப் படுமடல்மா ஏறி,
மல்லல்ஊர் ஆங்கண் படுமே, நறுநுதால்!
நல்காள், கண்மாறிவிடின் எனச்செல்வான்; நாம்

எள்ளிநகினும் வரூஉம்; இடைஇடைக்
கள்வர்போல் நோக்கினும் நோக்கும்; குறித்தது
கொள்ளாது போகாக் குணன்உடையன், எந்தைதன்
உள்ளம் குறைபடாவாறு"

தலைவனுக்குக் குறைநேர்ந்த தோழி, தலைவியோடிருப்புழி ஆங்கு வந்த தலைவனோடு, உறழ்ந்து உரையாடி அனுப்பிவிட்டு, அவனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு ஏற்பன கூறியது இது.

1. எல்லா—ஏடி; இஃது ஒத்தன் – இவன் ஒருவன்; 2. கடைகொள – அழிந்து போக; சாஅய் – வறுமையுற்று; 4. உரைக்கல்லாதவர் – சொல்ல மாட்டாதார்; 5. பல்லூழ் – பலமுறை; 7. முன்னம் – குறிப்பு; 11. செறா அது – சினவாது, வெறுக்காமல்; 15. யாழ – அசை; 16. மருளி – மருண்டு; 17. அருள்ஈயல் – அருள் செய்தல்; 18. மண்டு – நெருங்கிய; 23. மல்லல் – வளம்; 24. கண்மாறிவிடின் – அன்பை மறந்துவிடின்; 28. குறைபடாவாறு கொடுத்துக் கொள்ளாது போகான் எனக் கொடுத்து என ஒரு சொல் இடையே வருவித்து முடிக்க. 21. ஏஎ – இகழ்ச்சிப் பொருள் உணர்த்தும் ஓர் இடைச்சொல்.

26

மாறுண்டோ நெஞ்சே!

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணின்மீது காதல் கொண்டான். அப்பெண்ணும் அவ்விளைஞனும் ஏனை யோரைப் போல் அல்லாது, சிறிது புதுமை வாய்ந்தவர்கள். நல்லது எனத் தன் உள்ளம் எண்ணிய ஒரு செயலைத் துணிந்து மேற்கொள்ளும் இயல்புடையான் அவ் விளைஞன். தன்னோடும், அச்செயலோடும் தொடர்புடை யார், தான் அது செய்வதை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனரா இல்லையா என்பதை எண்ணிப் பாரான். தனக்கு ஒரு பொருள் வேண்டும் என எண்ணி விட்டால் அப் பொருளை எவ்வாற்றானும் அடைந்துவிட எண்ணும் அவன் உள்ளம். அம்முறை தவறு எனத் தடை கூறுவாரை, ஏற்ற காரணங்களை எடுத்துக் காட்டித் தன் வயமாக்கும் தகுதியுடையான். இதனால், அவன் தகாதனவற்றையே செய்வான் என்பது பொருள் அன்று. ஒருவர் நல்லனவே செய்யினும், அவற்றை நல்லன என எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வது உலகியலன்றே. சிலர் அவன் செய்யும்

நல்லனவற்றையும் நல்லன ஆகா எனக் கூறுவர். அவ்வாறு கூறுவார்க்கும் ஏற்பன சொல்லி, அவை நல்லனவே என்பதை அவரும் ஏற்குமாறு செய்யும் ஆற்றலன். ஆனால், அவன்பாற் காணலாம் குறை ஒன்றும் உண்டு. அவன் செய்வது நல்லதாகவே இருக்கும். ஆனால், அது பலர்க்குத் தீது போல் தோன்றும். அவ்வாறு, அதைத் தீது என்று கருதுவார்க்கு, அது தீதன்று என்பதை விளக்கி, அவர் ஒப்புதலையும் பெற்றுப் பின்னரே செய்தல் வேண்டும் எனும் பொறுமை அவன்பாற் பொருந்தவில்லை. நன்று எனப்பட்டதைத் துணிந்து முதலிற் செய்துவிடுவன். பின்னர் அது குறித்துக் கூறுவாரைக் கண்டு, காரணம் காட்டித் தெளிவிப்பன். இதுவே அவன்பால் காணலாம் குறை. ஆனால், இதையும் ஒரு வகையாய் நோக்கின், குறையாகத் தோன்றாது. "நல்ல ஒரு செயலை விரைந்து முடித்தலே நன்று. நாலு பேர் கருத்தை அறிந்து, மாறுபடுவார் உளரேல், அவர்க்கு ஏற்பன கூறி இசைவித்துப் பின்னர்ச் செய்வது என்றால் இயலாது. அதற்குள், அச்செயல் தன் பயன் இழந்து போதலும்கூடும். ஆகவே, அதுவே நன்று என்பது நன்கு புலனாகிறது. "ஆகவே, முதலில் செய்து முடித்து விடுவோம். பிறகு தடை சொல்வாரைக் காரணம் காட்டிச் சரி செய்து கொள்ளலாம்!" இவ்வாறு எண்ணும் அவன் எண்ணத்திலே குறையிருக்கக் கண்டிலம்.

அவனைப் போன்றே, அவளும் ஒரு புதுமைப் பெண். யாரேனும் தவறு செய்தால், அத்தவறு செய்தவன் தன்னைக் காதலிக்கும் தன் அன்பிற்குரிய ஆடவனே யாயினும், அவன் செய்வது தவறு என்பதை, அவன்

முன்னின்று துணிந்து கூறும் இயல்புடையாள். ஓர் ஆடவன் முன் பெண்ணொருத்தி நின்று பேச்சுக் கொடுப்பது நாணுடைய பெண்ணிற்கு நன்றன்று என எண்ணாது அவள் புதுமையுள்ளம். தவறு எனத் தன் உள்ளம் உணர்ந்ததைத் தன் தோழிபாற் கூறி, அவளைக் கொண்டு, அத்தவறு புரிந்தார்க்கு உணர்த்தல் வேண்டும். இதுவே, பெண்ணொருத்தி நடந்து கொள்ளும் முறையாம் என எண்ணினாள் அவள். அவ்வாறு சுற்றி வளைத்துச் செல்வதற்குள், தவறு நிகழ்ந்துவிடுமே எனும் அச்சத்தால், தவறு கண்டவுடனே, அது நிகழ்ந்த அப்போதே துணிந்து கூறிவிடுவாள் அவள். மேலும் தவறு செய்தாரையே தண்டித்தல் வேண்டும் என அவள் உள்ளம் எண்ணாது. ஒருவர் செய்த செயல் நன்றே ஆயினும், அதைச் செய்யும் முறை அறிந்து செய்தல் வேண்டும். மாறாக அவரைக் கலவாது செய்யினும், முறை பிறழச் செய்யினும் அது குற்றமாம். அவரும் தண்டித்தற்கு உரியரே எனக் கருதும் உள்ளம் உடையாள் அவள்.

இவ்வாறு புதுமை நெறி நிற்கும் அவ்விளைஞன், தன்னைப் போன்றே, புதுமை விரும்பும் அப்பெண்ணைக் காதலித்தான். மாசற்ற மதிபோல் விளங்கும் அவள் முக அழகு, அவனை அடிமையாக்கி விட்டது. மெய், வாய், கண், மூக்கு, காது எனும் ஐம்பொறிக்கும் ஒருங்கே இன்பம் அளிக்க வல்லாள் அவள் என அறிந்து, அவ்வைம்புல இன்பங்களையும் ஆரத்துய்க்கத் துடித்தது அவன் உள்ளம், அவ்வாறு துடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒருநாள் அவள் ஓரிடத்தே தனித்திருக்கக் கண்டான். கண்டதும், அவள் பால் அவன் கொண்டிருந்த காதல் கரை புரண்டு

பெருகிற்று. அவளிடத்தில் அதைக் கூறி, அவள் இசை வினையும் பெறவேண்டும் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க இயலவில்லை. அதனால், அவள் அருகில் விரைந்து சென்று, அன்போடு பற்றி அணைத்துக் கொண்டான்.

இளைஞன் தன்னைப்பற்றி அணைத்துக் கொள்ளும் வரை, காதல் என்பதை அறியாதிருந்த அவள் உள்ளத்தில், அவன் அணைத்துக் கொண்ட அப்போதே, அக்காதல் அரும்பீன்று மலரத் தொடங்கிவிட்டது. அதனால், அவன் அணைப்பினை அவள் வெறுத்திலள்; ஆயினும், அவன் தன்னைக் காதலிப்பதைத் தனக்கு அறிவித்துத் தானும் இசைந்த பின்னர் அணைத்துக் கொள்ளாது, தன் கருத்தறியாதே அது செய்தது காண, அவள் உள்ளத்தில், அக்காதலோடு சிறிது சினமும் பிறந்தது. அதனால், அவன் அணைப்பினை அகற்றி, அகல நின்றவாறே, அவனை நோக்கி, "ஏடா! என்மீது நீ காதல் கொண்டாய். ஆனால், அவ்வாறே, உன்மீது எனக்குங் காதல் உண்டா இல்லையா என்பதை அறிந்து கொண்டனையோ? நீ என்னை விரும்புவது உண்மை. ஆனால், அதைப் போன்றே, நான் உன்னை விரும்புகின்றேனா இல்லையா என்பதை அறிந்து கொண்டனையோ? இல்லை. இதை அறிந்து கொள்ளாதே. என் கைப் பற்றி அணைக்கும் நீ ஒரு மானம் கெட்டவன்!" எனக் கூறிச் சீறினாள்.

அவள் அவ்வாறு சீறிவிழக் கண்டும், அவன் வருந்தினானல்லன். மாறாக நகைத்துக் கொண்டே, "ஏடி! பெண்ணே! உனக்கு என்பால் காதல் உண்டா இல்லையா? நான் நின்னைக் கைப் பற்றியது பொருந்துமா பொருந்தாதா என்பனவற்றையெல்லாம் நீயே ஆராய்ந்து

பார்த்துக்கொள். அவற்றையெல்லாம் ஆராயும் அறிவோ, அதற்கு வேண்டும் மன அமைதியோ எனக்கு இல்லை. நிறையப் பூத்து, பூத்தமலர் ஒன்றும் உதிர்ந்து போகாதே, அழகாக ஆடி அசையும் மலர்க் கொடி போன்ற நின் பேரழகைக் கண்டேன். அவ்வழகு என் அறிவையும், அது கருவியாக வரும் ஆராய்ச்சியையும் அழித்துவிட்டது. கட்டி அணைத்துக் கொள்வதில் பேரின்பம் உளது என உணர்ந்தேன். அணைத்துக் கொண்டேன். அவ்வளவே!" என அமைதியாக விடையளித்தான்.

அது கேட்ட அப்பெண், "ஏடா! 'நின் அணைப்பில் இன்பம் கண்டேன். ஆகவே அணைத்துக் கொண்டேன்!' என்று கூறுகின்றனையே, நீ அணைத்துக் கொள்வதால், எனக்கு உண்டான கேட்டினை உணர்ந்திலையே, என்னே நின் தன்னலம்! நமக்கு இன்பம் தருகிறது என்பதால், பிறர்க்குத் துன்பம் தரும் ஒரு செயலைச் செய்வது பேரறிவுடையார்க்குப் பொருந்துமோ?" எனக் கூறிப் பொருமினாள்.

அவள் அவ்வாறு வினவக் கேட்ட அவன், "பேரொளி வீசும் பொற்றொடி அணிந்து நிற்கும் பெண்ணே! தமக்கு இன்பம் என்று பிறர்க்குத் துன்பம் தருவன செய்தல் நன்றாமோ?" என்பன போலும் அறிவா ராய்ச்சி மேற்கொள்வதை விடுத்து, நான் கூறுவதைக் கேள்.

"மக்கள் நீர் உண்ணுகின்றனர். அவ்வாறு உண்ணுவார், 'எமக்கு நீர் வேட்கை உளது, அது தணிக்கும் இனிமை நீர்க்கு உண்டு என்று கருதி உண்பரேயல்லது இதை உண்ணுவதால் அந்நீர்க்கு நன்மை உண்டு. இன்பம்

உண்டு எனக் கருதி உண்ணுவதில்லை. இதை அறியாது, நீ அவ்வாறு கேட்பது ஏனோ? அது மட்டுமன்று. ஐவாய் நாகத்தின் வாயில் அகப்பட்டு, அல்லற்படும் உயிரைப் போல், நின்னைக் கண்டு காதல் கொண்டு, மெய், வாய், கண், மூக்கு, காது ஆகிய என் ஐம்பொறிகளும் உன்பால் இன்பம் பெறத் துடித்துக் கொடுமை செய்ய, அறிவிழந்து செய்வதறியாது போனேன். அதனால், நின் இசைவினைப் பெறாதே, நின்னைப் பற்றி அணைத்துக் கொண்டேன். ஆனால் அவ்வாறு பற்றிக் கொண்டதும் பிழையுடைத் தன்று. தம்மால் கண்டு காதலிக்கத் தக்க மகளிரைக் கண்டக்கால், அவரைக் காதலிக்கும் ஆடவர், அவரை அவர் இசைவினைப் பெறாதே, வலிந்து கைப்பற்றிக் கொள்வதும் ஒரு மணமுறையே என அறநூல்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே, நான் செய்தது எவ்வழி நோக்கினும் பிழையுடைத்தன்று!" என்று கூறி நிறுத்தினான்.

தன் இசைவு பெறாது, தான் கைப்பற்றியது அறனொடு பட்டதே என இளைஞன் கூறக் கேட்ட அப் பெண், "அறநூலும் அவ்வாறு கூறுமாயின், இவன் யான் எவ்வளவு கூறி மறுப்பினும், கேளாதே, என்னை வலிதிற் பற்றிக் கொள்ளவே துணிகின்றானாயின், "இப்பிறவியி லேயே யல்லது, முன் பிறவியிலும், இவளும் நானும் வேறல்லோம். மனைவியும் கணவனுமாகவே மகிழ்ந்து வாழ்ந்தோம். ஆகவே, இவளை இப்பிறவியில் பற்றிக் கொள்வதில் குற்றமில்லை!" என, அவன் மனத்தில் ஒரு கருத்து இருக்குமாயின், நெஞ்சே! நீ மட்டும் அதை மறுத்தல் எவ்வாறு பொருந்தும்? அவன் காதலை ஏற்றுக் கொள்வதே நின் கடமையாம்!" எனத் தன் நெஞ்சை

நோக்கிக் கூறுவாள் போல் கூறி, அவன் கூட்டத்திற்கு இசைந்தாள்:

ஏஎ! இஃது ஒத்தன் நாணிலன்; தன்னொடு
மேவேம் என்பாரையும் மேவினன் கைப்பற்றும்;
மேவினும் மேவாக்கடையும் அஃது எல்லாம்
நீ அறிதி, யான் அஃது அறிகல்லேன்; பூ அமன்ற

மெல்லிணர் செல்லாக் கொடி அன்னாய்! நின்னையான்,
புல் இனிதாகலின் புல்லினென்; எல்லா!

தமக்கு இனிது என்று வலிதில் பிறர்க்கு இன்னா
செய்வது நன்றாமோ மற்று?
சுடர்த்தொடீ! போற்றாய்; களை, நின் முதுக்குறைமை;
போற்றிக்கேள்;

வேட்டார்க்கு இனிதாயினல்லது, நீர்க்கு இனிது என்று
உண்பவோ நீர் உண்பவர்?
செய்வது அறிகல்லேன்; யாது செய்வேன் கொலோ!
ஐவாய் அரவின் இடைப்பட்டு நைவாரா
மையில் மதியின் விளங்கு முகத்தாரை

வெளவிக் கொளலும் அறன் எனக் கண்டன்று;
அறனும் அது கண்டற்றாயின், திறன் இன்றிக்
கூறும் சொல் கேளான் நலிதரும், பண்டுநாம்
வேறெல்லம் என்பது ஒன்று உண்டால், அவனொடு
மாறுண்டோ நெஞ்சே! நமக்கு?

காம மிகுதியானே எதிர்ப்பட்டுத் தலைவனும் தலைவியும் உறழ்ந்து கூறித் தலைவி கூடக் கருதிய பெருந்திணை: விதி: தொ. பொருள். 51

2. மேவேம் – பொருந்தேம்; 3. மேவாக்கடை – பொருந்தா விடத்து; 4. அமன்ற – நெருங்கிய; 6. புல் – அணைத்துக் கொள்ளுதல்; 9. போற்றாய் – அவ்வாராய்ச்சியில் ஆழ்ந்துவிடாதே; முதுக் குறைமை – பேரறிவு; 10. வேட்டார் – நீர்வேட்கை உடையார்; 13. நைவாரா – வருத்தம்கொண்டு; 15. அறனும் – அறவழிநிகழும் மணமே; கண்டன்று – அறநூல்கள் அறிந்து கூறும்.

27

கால் நிலங் கிளற நின்றாள்

அறிவும் ஆண்மையும் வாய்ந்த ஓர் இளைஞனும், அன்பும் அழகும் வாய்ந்த ஒரு பெண்ணும், ஒருவரை யொருவர் கண்டு காதல் கொண்டனர். காதல் கொண்ட னராயினும், தாம் விரும்பும் போதெல்லாம் கண்டு, கலந்து உரையாடி, மகிழ்ந்து வாழும் வாய்ப்பு அவர்க்கு வாய்த்திலது. அப்பெண் பெருஞ்செல்வர் மகளாதலினா லும், அவர் அவளைத் தம் கண்மணிபோல் காத்து வந்தனராதலானும், உயர்குணமும், உலகியல் உணர்வும் உடைய தோழியொருத்தி, அவளைப் பகலிலும் இரவிலும் பிரியாதிருந்தாள் ஆதலாலும் அவளை எளிதிற் காண்டல் அவனால் இயலவில்லை. ஆயினும், அவளைக் காணாது ஒரு நாளைக் கழித்தலும் அவனுக்கு அரிதாயிற்று. அதனால், அவளைத் தான் விரும்பும் போதெல்லாம் கண்டு மகிழ்தற்காம் வழி யாது எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கினான். அவளைச் சிறிது போதும் பிரியாது,

அவள் நிழல்போல் நின்று காக்கும் அத்தோழியின் துணை கிடைத்தால் அது இயலும் என அறிந்தான்.

ஒருநாள், அத்தோழி தனித்திருக்கக் கண்டு, அவள் பாற் சென்று வணங்கி நின்றான். அவள் ஒரு பெண், தான் ஓர் ஆண்தகை, தன்னை வணங்கத் தக்காளைத் தான் வணங்கி நிற்றல், தன் பெருநிலைக்கு இழுக்காம் என்பதையோ, பெண்ணொருத்தியைத் தான் வணங்கி நிற்பதைப் பிறர் காணின் பழிப்பரே என்பதையோ அவன் எண்ணிப் பார்த்தானல்லன். அவற்றை யெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும் நிலையில், அவன் அப்போது இல்லை. அப் பெண்ணின்மீது அவன் கொண்ட அளவிறந்த காதல், அவன் அறிவுக் கண்களை அவித்து விட்டது. அதனால், தோழியைத் தேடிச்சென்று, அவள் இருக்கும் இடத்தைச் சூழ வருவன்; அவளையே நோக்கி நிற்பன்; அவள் பார்வை தன்மீது வீழ்வதை எதிர்நோக்கி இருப்பன்; அவள் தன்னைப் பார்க்குந்தோறும், கைகூப்பி அவளைவணங்குவன்; அயலான் ஓர் ஆடவன், தன்னருகிருந்து வணங்கி நிற்பதைப் பிறர் காணின், தனக்குப் பழியாமே எனும் அச்சத்தால் அத்தோழி, “வணங்கி இவண் நில்லாதே. வந்த வழியைப் பார்த்துச் செல்!” என வாயால் கூறாது, கையை ஆட்டி அறிவித்துப் போமாறு பணிப்பின், கருதி வந்ததைப் பெறாது வறிதே மீளும் தன்னைக் காதல் நோய் பற்றிப் பெரிதும் வருத்துமே என்பதை எண்ணிப் போகாது அவ்விடத்திலேயே நிற்பன்.

இளைஞனின் இந்நிலையினைக் கண்டாள் தோழி. அவனை அங்கு வாராமல் தடுத்துத் தன்னைக் காத்துக் கொள்வது இயலாது என்பதை உணர்ந்தாள். இளைஞன்,

அப் பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டதையும், அவளும் அவனைக் காதலிப்பதையும், அவர்கள் ஒருவரை யொருவர் முதன் முதலாகக் கண்டு காதல் கொண்ட அன்றே, அத்தோழி அறிவாள். எனினும், அதை அப் பெண், தானே தன்பால் அறிவிப்பள் என எதிர் நோக்கி னாள். ஆனால், அவள் அதை அறிவித்திலள். பெற்ற தாயினும் பெரிதாகப் பேணிக் காக்கும் அவள் நாண், அவளை அது கூறாவாறு தடுத்துவிட்டது. பெண்ணுள்ளத் தின் பண்புணர்ந்த தோழி அதற்காக வருந்தினாளல்லள். மாறாக, அவள் காதலை வாழ்விக்கும் வழிவகைகளை ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தாள். இடையே, தன்பால் வந்து குறைகூறி நிற்கும் இளைஞனின் தகுதிப்பாட்டினையும் ஆய்ந்து அறிந்து கொண்டு வந்தாள். இறுதியாக, அப் பெண், அவன்மீது பேரன்பு கொண்டுள்ளாள் என்பதை யும், அவ்விளைஞன், அவளை மணந்து கொள்ளற்காம் மாண்புடையனே என்பதையும் அறிந்து கொண்டாள். அதுகாறும் வாய் திறவாதிருந்தவள், அவற்றைத் தெளிவாக அறிந்துகொண்ட அன்று, அவனை அழைத்து, "நின்குறை யாது?" என வினவி, "நின்னைத் தோழியாய்ப் பெற்ற பேறுடையளாய அப் பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டேன். அக்காதல் பயன் அளிக்க நின் துணை வேண்டி வந்துளேன்!" என அவன் கூறியதை ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்கள் காதல் நிறைவேறத் துணை புரிவதாக வாக்களித்து அனுப்பினாள்.

அவனை அனுப்பிய பின்னர், அவள் அப் பெண்ணின்பாற் சென்றாள். சென்று, தன்னை விடாது தொடர்ந்து வரும் அவ்விளைஞன், தன்முகம் நோக்கித் தொழுது நிற்பதை விடுத்து, எவ்வளவு கூறினும், அவ்

விடத்தின் நீங்கிப் போக மறுக்கும் மனவுறுதி உடையன் ஆதலை அறிவித்துப் "பெண்ணே! இனி, அவனிடத்தி னின்றும் தப்பிப் பிழைத்தல் நம்மால் இயலாது. இதற்கு நாம் செய்யக்கூடியது யாது என்பதையே நீயே ஆராய்ந்து கூறு," என அவளைக் கேட்டாள். அவள் அதற்கு யாதும் விடையளியாதே வாய்மூடி வாளா இருந்தாள். வாய் திறவாது நிற்கும் அவள் நிலை, தன் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டாள் என்பதை உறுதி செய்வதாகக் கொண்டாள் தோழி. அதனால், அவளை நோக்கித், "தோழி! உன்னைப் பெறமாட்டாமையால் உள்ளத்துயர் மிக்கு உழலும் அவ்விளைஞனை அடைந்து, அவனுக்கு இன்பம் தந்து, நீயும் இன்பம் அடைதலை யானும் விரும்பு கின்றேன். அவனை அடையும் ஆசையால் அவன்பால் நீயே வலிதின் வந்ததாக அவன் கருதாவண்ணம், உன்னைப் பலகால் வருந்தி அழைத்துச் சென்று அவன்பால் நானே கொண்டு விட்டதாக அவன் கருது மாறு ஆவன செய்து விடுவன். ஆகவே, அவன்பால் செல்வதை நீ நாணற்க. கரும்பு முதலாம் ஓவியங்களைத் தோளில் வரைதற்கு வேண்டும் தொய்யிற் குழம்பு கொணரச் செல்வாளைப்போல் நான் சென்று விடு கிறேன். நீ, "என்னைத் தனியே இருந்து தவிக்க விடுத்து, இங்கே வந்து தங்கிவிட்டனையோ? தோழி!" எனக் கூறிக் கொண்டே, என்னைத் தேடி வருவாள்போல், அவன் நிற்கும் அக்குறியிடத்திற்குச் சென்று சேர்வாயாக. ஆங்கு நின்னைக் கண்ட அவ்வளவே, தன் காதல் நோய் தீர்க்கும் கைகண்ட மருந்து நீயே ஆதல் அறிந்து, அவன் நின்காலில் வீழ்ந்து, தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டிப் பணிவன்!" என்று கூறினாள்.

தோழி அவ்வாறு கூறி முடிக்குங்காறும், அவளுக்கு மறு மொழி எதுவும் தராது, கால் விரல்கள் மண்ணைக் கிளறக் கேட்டு நின்று கொண்டிருந்தாள் அப்பெண். தோழி தன் காதலை உணர்ந்து கொண்டாள், இனி, அதற்கு அவள் துணையும் கிடைக்கும் என்ற எண்ணத் தால், அவள் உள்ளம் மகிழ்ந்தது, ஆயினும் அவள் ஒரு பெண். அதிலும், அச்சம், மடம். நாணம் முதலாம் பெண்மைக் குணங்களைக் குறைவறப் பெற்ற உயர்குலப் பெண். காதல் இன்பத்தில் பெருவேட்கை எழினும், உள்ளம் அதில் விரைந்து ஆழ்ந்து விடுவதில்லை, அயலான் ஒருவனை அடைந்து, பலர் அறிய வாழ்தலைப், பெண்கள் பேணிக் காக்கும் நாண், விரும்புவதில்லை. எளிதில் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. நாணால் நிறைந்த அந்நல்லாள் உள்ளத்திலும், அவ்வெறுப்புணர்வு ஓரளவு இடம் பெற்றிருந்தமையால், தோழியின் வேண்டுகோளை விரைந்தேற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினாள். அதனால், தோழியை அழைத்துத் "தோழி! மறுவலும், அவ்விளைஞன் பால் சென்று, 'அவள் நின்காதலை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தன் கடமையாகக் கொண்டு விட்டாள்!' என்று கூறாதே. அவ்வாறு கூற வில்லை என்பதற்கு ஆணையாக, என்மெய்யைத் தொட்டுச் சூளுரைத்துச் சொல்!" என்றாள்.

அப் பெண்ணின் செயலும் சொல்லும் காணத் தோழிக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சி கலந்த நகை. 'நான் இவள் பால் இவ்வளவும் கூறுங்கால், அதற்கு வாய்திறந்து ஏதும் தடை கூறவில்லை. கால் விரல்கள் மண்ணைக் கிளறக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வமைதி, அவள் இசை வினையன்றோ புலப்படுத்தியது? அற்றாகவும் இப்போது,

இவ்வாறு பொய்ச் சினம் காட்டிக் கூறுவதைக் கேட்டு யானோ ஏமாறுபவள்?' என எண்ணியவளாய் அப் பெண்ணை நோக்கித், "தோழி! நான் அவ்வாறு கூறியது குற்றமோ? நான் ஏன் அவ்வாறு கூறினேன் என்பதற்காம் காரணத்தைக் கூறுகிறேன் கேள். அவ்விளைஞனைப் பற்றி, நான் நின்னோடு பேசிக் கொண்டிருக்குங்கால், நீ யாது செய்து கொண்டிருந்தனை? என் அண்மையில் நீ அமைதியாக நின்று கொண்டிருக்க, நின் கால்கள் நிலத்தைக் கிளறிக் கொண்டன்றோ இருந்தன. அந்நிலை, நீ என் கருத்தினை ஏற்றுக் கொண்டனை என்பதை யன்றோ உணர்த்திற்று. இதை நீ மறுத்தல் ஒண்ணுமோ? உன் உள்ளம் அவன் தரும் இன்ப உணர்வில் ஆழ்ந்து கிடக்க, அதை ஏற்றுக் கொள்ளாதாள்போல் நடந்து கொள்ளுதல் நினக்கு என்பால் எளிது. நின் உள்ளக் கருத்துணர்ந்த நான் அதைப் புரிந்து கொள்வேன். ஆனால், அவனை அடைந்த விடத்தும், என்பால் நடந்து கொண்டது போல், வெறுத்த உள்ளத்தளாய் நின்று விடாதே. அவனோடு ஒன்று கலந்துவிடு!" என்று கூறி அவளை அவன்பாற் கொண்டு சென்று விடுத்தாள்.

நோக்குங்கால் நோக்கித் தொழூஉம், பிறர் காண்பார்
தூக்கிலி; தூற்றும்பழிஎனக் கைகவித்துப்,
போக்குங்கால் போக்கும் நினைந்து இருக்கும்: மற்றுநாம்
காக்கும் இடம் அன்று இனி;

எல்லா! எவன் செய்வாம்?

பூக்குழாய்! செல்லல் அவனுழைக் கூஉய்க் கூஉய்
விரும்பி, யான் விட்டேனும் போல்வல்; என்தோள்மேல்

கரும்பு எழுது தொய்யிற்குச் செல்வல்; "ஈங்காக
இருந்தாயோ? என்று ஆங்கு இற;

அவன் நின்திருந்தடிமேல் வீழ்ந்து இரக்கும், நோய்தீர்க்கும்
மருந்துநீ ஆகுதலான்!

இன்னும், கடம்பூண்டு ஒருகால் நீவந்தை, உடம்பட்டாள்
என்னாமை என்மெய்தொடு;
இஃதோ, அடங்கக் கேள்.

நின்னொடு சூழுங்கால், நீயும் நிலங்கிளையா
என்னொடு நிற்றல் எளிதன்றோ? மற்றுஅவன்
தன்னொடு நின்றுவிடு."

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, அவன் நிலைமை தலைமகட்குக்கூறி, அவளைக் குறைநயப்பித்தது இது.

2. தூக்கிலி – ஆராய்ந்து பாராதவன்; கைகவித்து – கையை ஆட்டி; 3. போக்கும் நினைந்து – வறிதேமீள்வதால் வருத்தும் காதல் நோயை நினைத்து; 6. செல்லல் – வருத்தம்; செல்லல் அவன்– வருந்தும் அவன்; கூஉய்க் கூஉய் – பலகால் கூப்பிட்டு; 9. ஆங்கு – அவள்நிற்கும் இடம்; இற–சென்று சேர்வாயாக; 12. கடம்பூண்டு – கடமையாக மேற்கொண்டு; வந்தை – வாராய்; வந்து இதைக்கேள் எனும் பொருள் தருவது; 13. என்னாமை – என்று சொல்லாமைக்கு; மெய்தொடு–மெய்தொட்டுச் சூள்உரை; நீவந்தை; இன்னமும், ஒருகால், உடம்பட்டாள் என்னாமை என்மெய்தொடு என மாற்றிப் பொருள்கொள்க. 14. இஃதோ–நான்செய்த குற்றம் இதுவோ? அடங்கக் கேள்–சுருங்கச் சொல்லுகிறேன் கேள்; 15. நிலங் கிளைத்தல் – உள்ள ஒப்புதல் உணர்த்தும் குறி; 16. என்னொடு நிற்றல்–என்னோடு மாறுபட்டாள் போல் நிற்றல். 17. தன்னொடு நின்றுவிடு – தலைவனோடு மாறுபடாது கலந்து விடு.

28

முத்தேர் முறுவலாய்!

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; நாநயம் நன்கு வாய்க்கப் பெற்றவன் அவ் விளைஞன்; தன்னோடு சினந்து மாறுபட்டிருப்பாரையும், தன் நகை மொழியால், தன் வயமாக்க வல்லவன். சொல்லாடல் வன்மையில், அவளும் அவனைப் போன்றே தேர்ந்து விளங்கினாள். பிறப்பு, குலம் முதலாம் ஏனைய சிறப்புக்களைப் போன்றே இவ்வகையாலும் ஒத்த இயல்பு வாய்ந்த அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் காதலித்தனர். அவள் விரும்பும் மலரும், மரத்தழையால் ஆய ஆடையும் அளித்தும், அவள் தோளிலும் மார்பிலும், சந்தனக் குழம்பால், கரும்பு போலும் ஓவியங்கள் வரைந்தும் அவளை மகிழ்வித்துத் தானும் மகிழ்ந்தான் அவன். அம்மகிழ்ச்சியால், அவள் பண்டினும் பேரழகு பெற்றுத் தோன்றினாள்; அவ்வழகைக் கண்டு அக மகிழ்ந்திருந்த அவன், சில நாட்களாக, யாது காரணத்தாலோ ஆங்கு வந்திலன். அதனால் அவள்

வருந்தினாள்; அவ்வருத்தம் அவள் அழகைக் கெடுத்தது. மாசற்ற கண்ணாடியில் கண்டாற் போலும் பேரழகு தோன்ற நின்ற நிலை கெட்டது. அக் கண்ணாடிமீது, வாயால் ஊதிய ஆவி படர்ந்தவழித் தோன்றும் உருவம் போல், பசலை படர்ந்து, பண்டை வனப்பிழந்து போக, வருந்தியிருந்தாள்.

சின்னாட்கள் கழித்து அவன் வந்தான். தன்னை மறந்து சென்று, காண இயலாவாறு மறைந்து வாழ்ந்த அவன்மீது அவளுக்குக் கடுஞ்சினம். அதனால், அவனை மலர்ந்த முகங்காட்டி மகிழ்ந்து வரவேற்காது, வெறுத்த உள்ளத்தளாய் அவன் முகத்தைக் காணவும் விரும்பாது, தன் பின்புறம் காட்டி நின்றாள். அச்செயல் கண்டு அவன் வருந்தினானல்லன். இதுகாறும் காணாதிருந்த அவள் கூந்தல் அழகை, அன்று கண்டு மகிழ்ந்தான். மறுவற்று விளங்கும் முழுமதிபோல், பேரழகு செய்யும் அவள் முகம் தோன்றாவாறு, அம்மதியை மறைக்கும் கருமேகம்போல், மறைத்துத் தோன்றும் அவள் மயிர், கரிய பாம்பின் கண்கிடந்து, அதன் கரியநிறம் பின்னணியாகப் பேரொளி வீசும் கார்த்திகை எனும் விண்மீன் கூட்டங்கள் போல், நுண்ணிய நூலாற் கட்டப் பெற்றுப் பின்னலைச் சுற்றிக் கிடந்து அணிசெய்யும் பன்னிற மலர்கள் ஆகிய இவற்றால் கண்டார் மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் அவள் கூந்தல் அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். அவ்வழகால் மகிழ்ந்த அவன், தன் சொல்லால் அவளை மகிழ்விக்க எண்ணினான். எண்ணியவன் அவளை அணுகிப், 'பெண்ணே, நீ பண்டிருந்தது போலாது, இப்போது பேரழகு பெற்று விளங்குகின்றனை. இப்பேரழகு,

உன்னைக் காதலித்து, நான் காட்டிய அன்பின் விளைவே யன்றோ? என் அன்பால் அழகு பெற்று விளங்கும் நீ, அவ் அன்பிற்கு ஈடாக எனக்குப் பெரும் பொருள் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளனை யன்றோ?' எனக் கேட்க விரும்பினான். விரும்பியவன், 'பண்டு என்னால் அழகு பெற்றனை' என்ற பொருளும், 'எனக்குப் பொன்தரக் கடமைப்பட்டுள்ளனை' என்ற பொருளும் ஒருங்கே தோன்றுமாறு, "பண்டு பெரும் பொன்படுகுவை!" என்றான்.

அதுகேட்ட அப்பெண், தன் நெஞ்சைப் பார்த்துக் கூறுவாள்போல், "நெஞ்சே! இவனால், நான் அழகு பெற்றேன் எனவும், அதனால், இவனுக்குப் பொன்தரக் கடமைப்பட்டுளேன் எனவும், இவன் கூறுவதைக் கேளேன்!" என்று கூறியவள், அவனைப் பார்த்து "ஏடா! கனவில் காண்பதுபோல், ஓரோவொருகால் வந்து, என் தோளில் தொய்யில் எழுதிச் சென்றதால், நான் ஓரளவு அழகு பெற்றேன் என்பது உண்மை. ஆனால், நான் பெற்றுள்ள இப்பேரழகிற்கெல்லாம் நீயே காரணமாகாய். மேலும், அவ்வாறு, ஓரோவொருகால் வந்து, மகிழ்ச்சி அளித்தமையால், நானும் சிறிது மகிழ்ந்ததல்லது, நின் மார்பை விடாது புல்லி, அதனால் பேரழகு பெற்றே னல்லன். உன் அன்பிற்கு அடிமைப்பட்டு, ஓரோவொரு கால் பணியாற்றிச் சிறிதே பயன் பெற்றதல்லது, நின்கீழ்த் தொடர்ந்து பலநாள் பணியாற்றிப் பெரும் பயன் பெற்றேனல்லேன். உண்மை அதுவாகவும், உனக்குப் பெருங்கடன் பட்டுள்ளேன் எனக் கூறல் எவ்வாறு பொருந்தும்?" எனக் கூறினாள். இதை விளங்கிய

சொற்களால் கூறாது, "நின் மார்பைவிடாது புணர்ந்தேன் கொல்?' நின்கீழ்விடாது பணியாற்றினேன் கொல்? எனும், இருபொருளும் தரும் "உழுவது உடையமோ யாம்?" எனும் குறிப்புத் தொடரால் கூறினாள்.

அவள் அவ்வாறு வினவக் கேட்ட அவன், "நான், இடையே சின்னாட்கள் வந்து காணாமையால், வருந்துகிறாள் இவள். இடைவிடாது வந்து மகிழ்ச்சியூட்ட வேண்டும் என விரும்புகிறாள்!'' என்பதறிந்தான். அதனால் அவளைத் தான் மறந்திலன் என்பதையும், இனியும் மறவான் என்பதையும் உணர்த்த விரும்பினான்; விரும்பியவன், 'பெண்ணே! நான் என்றும் மறவாது, இவள் வந்து சென்றமையால், என்னை இடைவிடாது பெற்று மகிழ்ந்தாய். அதனாலன்றோ, நான் நின் தோளில் சந்தனக் குழம்பால், கரும்பு போலும் தொய்யில் வரைந்து மகிழ்ந்தேன். கருங்குவளைபோல் கருத்துத் தோன்றிய நின் கண்கள் செந்நிறமும் சிறந்த அழகும் பெற்றுத் தாமரை மலர்போல் தோன்றி அழகு செய்வதும் அவ்விடைவிடாப் புணர்ச்சியாலன்றோ? இவ்வாறு நான் இடைவிடாது வந்து, மகிழ்ச்சியூட்டியுள்ளதை நின்தோளின் தொய்யிலும், தாமரை போலும் தனியழகு பெற்று விளங்கும் நின் கருங்குவளைக் கண்களும் உறுதி செய்வனவாகவும், "நீ வந்திலை நின்னால் பெரும் பயன் கொண்டிலேன்!" என்று கூறல் எவ்வாறு பொருந்தும்? என்னால், நீ பெரும் பயன் கொண்டுள்ளனை. ஆகவே, நீ எனக்குப் பொன் தரவும் கடன்பட்டுள்ளனை. நிற்க. 'நீ அளித்த மகிழ்ச்சி போதாது. நினக்குப் பெரும் பொன் அளிக்க, நின்பால் நான் பெற்ற இன்பம் போதாது. அதற்கு நீ மேலும்

மகிழ்ச்சியளித்தல் வேண்டும். நான் நின்னிடத்தில் பேரின்பப் பெரும் பயன் கொள்ளுதல் வேண்டும்!' என்பது நின் கருத்தாயின், அவ்விருப்பத்திற்கு நான் தடை கூறேன். இனி, உன்னைப் பிரியேன். வரைந்து கொள்ளத் துணிந்து விட்டேன். ஆதலின், 'இனி நீ என்னை இடைவிடாது பெற்று மகிழலாம். என் கீழ்த் தொடர்ந்து பணியாற்றிப் பெரும் பயன் கொள்ளலாம்!' என்றெல்லாம் கூறக் கருதினான். கருதியவன், அப்பொருள் தருமாறு, "கரும்பெல்லாம் நின் உழவன்றோ? குவளையும் நின் உழவன்றோ? என்னை மேலும் பலகால் உழுவாய்!" என்ற தொடர்களை வழங்கினான்.

அவ்வாறு அவன் கூறிய அத் தொடர்கள், 'உழு தொழில் மேற்கொண்ட உனக்குக் கரும்பையும், குவளையையும் விளைக்கத்தான் தெரியுமேயல்லது, பயன் அளிக்கும் வேறு எப்பொருளை விளைக்கத் தெரியும்?' என எள்ளி நகையாடிக் கூறிய ஒரு பொருளையும் உணர்த்துவது உணர்ந்து மகிழ்க.

அவன் கூறியன கேட்டாள் அப்பெண். அவன் ஒரே வொருகால் வந்து, தோளில் தொய்யில் வரைந்து சென்றது உண்மை. அத்தொய்யில் பெற்றதால், அத்தோள்கள் ஓரளவு அழகு பெற்றுக் காண்பதும் உண்மை. ஆனால், அவன் கூறுமாறு நீலமலரை நிகர்த்த கண்கள் தாமரை போல் சிவந்து தோன்றுவதும், ஏனைய உடலுறுப்புக்கள் பொன்னிறம் பெற்றுத் தோன்றுவதும், அவன் வந்து அன்பு காட்டியதன் பயன் அன்று. அத்தோற்றம் அழகுமாகாது. அவன் வாராமையால், உறக்கம் ஒழிந்து வருந்தினமை யால் கண்கள் சிவந்தன. வருந்தியதால் வாடிய

உறுப்புக்கள், பசலை படர்ந்து பொன்னிறம் பெற்றன. உண்மை இதுவாகவும், இவையெல்லாம் தன் பேரன்பின் பயனே என்றும், அதற்காக, நான் இவனுக்குப் பொன் அளிக்கக் கடன்பட்டுள்ளேன் என்றும் கூறுகின்றனனே, என்னே இவன் பேதைமை!" எனத் தனக்குள்ளே எள்ளினவள், "நின்னால், நான் பெரும் பயன் பெற்றிலேன். மாறாக, என் அழகை அழிக்கும் பொன்னிறப் பசலையினையே என் உடல் உறுப்புக்கள் பெற்றன!" என, அதை அவன் அறிய, விளங்க உரைப்பதும் செய்தாள்.

அது கேட்ட அவன், அவள் தன்னை இமைப் பொழுதும் பிரியாதிருக்கப் பெற்றுப் பசலையொழிந்து, மகிழ்ந்து வாழ விரும்புகிறாள் என்பதை உணர்ந்தான். அதனால், அவளை நோக்கிப் "பெண்ணே! உனக்கு நான் தந்த அப்பசலையாம் பொன் அனைத்தையும், நானே பெற்றுக் கொள்கின்றேன். இனி, உன்னை மணந்து கொண்டு, சிறிதும் பிரியாது வாழ்வேன், வருந்தற்க!" எனக் கூற விரும்பினான். ஆனால், அதையும் அவன் விளங்க உரைத்தானல்லன். கவர்த்த நடையால் கூறக் கருதிப் "பெண்ணே! ஒருவன், ஓர் அரசனைச் சார்ந்து, அவன் ஊதியம் பெற்று வாழ்ந்து, அவ்வாழ்வால் சிறந்து விளங்கிய வழி, அவ்வரசன், அவனைப் பயன் கொண்டு பெரும்பொருள் ஈட்டிக் கொள்வன்!" எனும் பொருள் தரும் தொடர் ஒன்றைக் கூறி, "அதைப்போல், என்னை அடைந்து, என்னால் இன்பம் பெற்றுப் பேரழகு தோன்ற நிற்கும் நின்னைப் பயன்கொண்டு, நின்னால் பேரின்பம் நுகரத் துணிந்துவிட்டேன்!" எனும் தன் கருத்தை, அவள் உய்த்துணர வைத்தான். அவன் கூறியதைக் கேட்ட அப்பெண், அத்தொடர், "தனக்குரிய பொருளை நுகர்ந்து

போனவன் ஒருவனைப் பின்னொருகாற் கண்ட அரசன், அவனைப் பற்றி வருத்தி, அவனிடமிருந்த பெரும்பொருள் களைக் கொண்டாற்போல், யானும் என் நலன் உண்டு மகிழ்ந்த நின்னை வருத்தி, நின்பால் உள்ள நலத்தையெல் லாம் நுகர்ந்து விடுவேன்!" எனும் பொருள் தரத் தன்னை நோக்கிக் கூறியதாகக் கொண்டு, அதை மறுக்காது, "அங்ஙனமே ஆகுக!" எனக் கூறி அடங்கினாள்.

"அங்ஙனமே ஆகுக" என்ற அவள் கூற்றில் அடங்கி யிருக்கும் வெறுப்புணர்ச்சியை உணர்ந்த அவன், அவளை நோக்கிப் "பெண்ணே! முத்துப் போலும் நின் பற்கள், முறுவல் தோற்றி, எனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதற்கு மாறாகச், சினத்தால் மூடிக்கிடக்கும் வாயினுள் கிடந்து, பயனற்றுப் போகின்றனவே!" என எண்ணி வருந்தும் தன் வருத்தம் தோன்ற, அவளை, "முத்தேர் முறுவலாய்!" என விளித்து, "நின் உடலிற் படர்ந்து பாழ் செய்யும் அப்பொன்னிறப் பசலை கெடவேண்டுவது நின் கருத்தாயின், வேங்கைமலர் போலும் தேமல்கள் படர்ந்து பேரழகு காட்டும் நின் மேனி, என் மேனியை ஒருமுறை தழுவினும் நின்னை அறவே விட்டு ஓடும். ஆதலின், ஒருமுறை தழுவிச் செல்வாயாக!" என்று வேண்டிக் கொண்டான். அவன் கூறிய அக்கூற்று, "உன் உள்ளத்தில் உண்மை அன்பில்லை யாகவும், பொய்யாகவாவது, ஒருமுறை, நீ என்னைத் தழுவிக் கொள்வையாயின், நீ தரக்கடவை பொன்னெல் லாம் பெற்றனவாகக் கொண்டு கழித்து விடுவன்!" எனும் நகைப் பொருளும் தருவது அறிந்து அகம் மகிழ்ந்து, அவன் கூட்டத்திற்கு இசைந்தாள் அப்பெண்.

"அணிமுகம் மதிஏய்ப்ப; அம்மதியை நனிஏய்க்கும்
மணிமுக மாமழை நின்பின்ஒப்பப், பின்னின்கண்
விரிநுண்ணூல் சுற்றிய ஈரிதழ் அலரி,
அரவுக்கண், அணிஉறழ் ஆரல்மீன் தகையொப்ப,
அரும்படர் கண்டாரைச் செய்து, ஆங்குஇயலும்
விரிந்துஒலி கூந்தால்! கண்டை எமக்கும்
பெரும்பொன் படுகுவை பண்டு;

ஏஎ! எல்லா! மொழிவது கண்டை; இஃதுஒத்தன் தொய்யில்
எழுதிஇறுத்த பெரும்பொன் படுகம்;
உழுவது உடையமோ யாம்?

உழுதாய்,
சுரும்புஇமிர் பூங்கோதை அந்நல்லாய்! யான்நின்
திருந்திழை மென்தோள் இழைத்த மற்றுஇஃதோ
கரும்புஎல்லாம் நின்உழவு அன்றோ? ஒருங்கே,
துகள்அறு வாள்முகம்ஒப்ப மலர்ந்த
குவளையும் நின்உழவு அன்றோ? இகலி
முகைமாறு கொள்ளும் எயிற்றாய்! இவைஅல்ல
என்உழுவாய் நீ மற்று இனி!

எல்லா! நற்றோள் இழைத்த கரும்புக்கு நீகூறும்,
முற்றெழில் நீலமலர் எனஉற்ற
இரும்புஈர் வடியன்ன உண்கட்கும் எல்லாம்
பெரும்பொன் உண்டுஎன்பாய் இனி;

நல்லாய்! இகுளை! கேள்;
ஈங்கே தலைப்படுவன், உண்டான் தலைப்பெயின்
வேந்து கொண்டன்ன பல;

ஆங்காக;
அத்திறம் அல்லாக்கால், வேங்கைவீ
முற்றெழில்கொண்ட சுணங்கு அணி பூணாகம்
பொய்த்து ஒருகால் எம்மை முயங்கினை சென்றீமோ,
முத்தேர் முறுவலாய்! நீபடும் பொன்னெல்லாம்
முத்தி எறிந்து விடற்கு."

காண்டற்கு அரியனாய்ப் பிரிந்து மறந்து வாழ்ந்த தலைவன் வந்து, தலைவியொடு நகையாடிக் கூறிக் கூட்டத்திற்கு உடம்படுவித்தது.

1. ஏய்ப்ப – ஒப்ப; நனி – மிகவும்; 2. பின் – மயிர்; பின் – பின்னால்; 3. ஈர்இதழ் – தேனால் ஈரம்பட்ட இதழ்; 4. ஆரல்மீன் – கார்த்திகை என்னும் விண்மீன்; 5. படர் – துன்பம்; கண்டாரை அரும்படர் செய்து என மாற்றுக. 6. கண்டை – காண்; 7. பொன்படு குவை – பேரழகு பெற்றுள்ளாய்; பொன்கடன் பட்டுள்ளனை; 8. தொய்யில் சந்தனக் குழம்பால், மகளிர் தோளில், கரும்பு போலும் ஓவியங்கள் வரைதல்; 9. இறுத்த – வந்து தங்கின; 10. உழுவது – தலைவன் மார்பைத் தழுவுதல்; உழுதொழிலும் ஒன்றாம்; 12. சுரும்பு – வண்டு; இமிர் – ஒலிக்கும்; 13. இழைத்த – வரைந்த; 14. நின்உழவு அன்றோ – நின்மார்பைத் தழுவியதன் பயன்அன்றோ; 15. துகள் – குற்றம்; 16. இகலி – மாறுபட்டு; 18. என் உழுவாய் – வேறு எதை உழத்தெரியும்; என்னை உழுவாய் அதாவது என் மார்பைத் தழுவுவாய்; 21. இரும்பு ஈர்வடியன்னகண் – இரும்பு ஈர்ந்த வடுப் போலும்கண்; 22. பொன் உண்டு என்பாய் – கண்ணும் மேனியும் பொன்னிறம் பெறல் அழகாகாது; பசலையாதலின் அவ்வாறு கேட்டாள்; 24, 25 இது ஒரு பழமொழி. பொருள் விளக்கவுரையினைக் காண்க. 31. முத்தி – உதிர்ந்து முத்தி எறிந்துவிடற்குப் பசலை ஒழிய – நீபட்ட பொன்கடன் ஒழிய.

29

ஏதில் குறுநரி

ஓர் இளைஞன் ஒரு பெண்ணைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவனைக் காதலித்தாள். இருவரும் ஈருடலும் ஒருயிருமாய் உயர்ந்த அன்புடையராயினர். ஆனால், அவர் கொண்ட காதலை அவர் பெற்றோர் அறியார். அதனால், ஊரார் அறியாவாறு, ஒருவரையொருவர் கண்டு மகிழ்ந்து வந்தனர். அப்பெண் பெருஞ்செல்வர் மகளாதலாலும், அவர் மகப்பேறின்றிப் பல நாள் வருந்திய பின்னர் வந்து பிறந்தவள் ஆதலாலும், அவளை அவள் பெற்றோர் வீட்டை விட்டு வெளிச் செல்லாவாறு வளர்த்து வந்தனர். அதனால், பகலிற் சென்று அவளைக் காண மாட்டாமையால், அவ்விளைஞன், எவரும் அறியாவாறு, இரவிற்சென்று காணத் தொடங்கினான். அதற்கு அப் பெண்ணின் தோழி பெருந்துணை புரிந்தாள். ஆயினும், அவ்வாறு இரவில் வந்து அவளைக் கண்டு மகிழ்தலும், அவ்வளவு எளிதில்

நிகழ்ந்துவிடவில்லை. ஊரில் அரசன் காவலும், வீட்டில் அன்னை காவலும் அத்துணைக் கடுமை உடையவாம். அதனால், அவர் அயரும் காலம் பார்த்தே அவன் வரவேண்டியிருந்தது. மேலும், அவர் அறியாவாறு வந்து சேர்ந்தவிடத்தும், வேறு பல இடையூறுகளால் அவளைக் காண இயலாதே மீளவும் நேர்ந்தது. இதனால், அப்பெண் அவனைக் காணமாட்டாதே பல நாட்களைக் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று. அவனைக் காணாமையால், அவள் துயர் உற்றாள். அத்துயர்க் கொடுமையால் அவள் உடல் நலமும் கெட்டது.

அவள் உடல்நலக் கேட்டினைத் தோழி கண்டாள். அக்கேடு கண்டு, ஊரார் அலர் தூற்றத் தொடங்கி விடுவரோ என அஞ்சினாள். அதனால் இவ்வாறு, அவன் இரவிலும் பகலிலும், பிறர் அறியாவாறு வந்து செல்வதை வெறுத்தாள். அவர் இருவரும் மணந்து மனம் நிறை வாழ்வு பெற்று வாழ வேண்டும் என விரும்பினாள். அதுவே, அப்பெண்ணின் துயர்தீர்க்கும் மருந்துமாம் என உணர்ந்தாள். அதனால், அவன் வந்தால், அவன்பால், இரவில் வந்து மறைந்து வாழ்வதை விடுத்துப் பலர் அறிய மணந்து கொள்ளுமாறு வேண்டிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என உட்கொண்டாள். அவள் சொல்லும்வகை அறிந்த நல்லவள். அதனால், 'நாம் கொண்ட இக்கருத்தை, அவன்பால் அவ்வாறே வெளிப்படக் கூறல் பண்புடைமை யாகாது. நாம் கருதுவது இதுவே என்பதை, அவன் தானாகவே அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். அப் பயனளிக்க வல்ல சொற்களை, அப்பயன் அளிக்கும் வகை

யில் கூறுதல்வேண்டும். இந்த நல்லபயனைப் பெறப், பொய் கூற வேண்டினும் கேடில்லை!' என எண்ணினாள்.

இவ்வாறு அவள் எண்ணியிருக்க, ஒருநாள், அவ்விளைஞன், அப்பெண்ணின் வீடு நோக்கி வந்து, அவளை எதிர்நே.,க்கி, ஓரிடத்தே ஒளிந்திருந்தான். அதைக் கண்டு கொண்டாள் தோழி. அவள் தன்னைக் கண்டு கொண்டதை அவன் அறிந்திலன். அறியாதே அவன் ஆங்கிருக்கத் தோழி, அவன் கேட்குமாறு அப்பெண்ணிடம் பொய்க் கதையொன்றைத் தானே படைத்துக் கூறத் தொடங்கினாள்.

"காதலனைக் காணாக் கலக்கத்தால் நின் உடல் நலம் குன்ற, அதனால், முன்னர் அணிந்திருந்த அணிகள் நின் உடல் உறுப்புக்களில் பொருந்தாவாகவே, அவற்றை அழித்துத் தளர்ந்த நின் உறுப்புக்களிற் பொருந்துமாறு சிறியவாகத் திருத்திச் செய்த அணிகளை உடையவளே! நேற்று இரவு நிகழ்ந்த ஒருநிகழ்ச்சியை, இவ்வூரார் அறியின், ஒருநாளெல்லாம் ஓயாது நகைப்பர். அவ்வாறு பெருநகைக் கிடமாகும் அந்நிகழ்ச்சி யாது என்பதைக் கூறுகிறேன் கேள். 'மயிர்கள் உதிர்ந்து வழுக்கை கண்ட தலையும், அத் தலைமீது போர்த்த போர்வையும், கருங்குட்டத்தாலே குறைந்து போன காலும் கையும் உடையனாய்த், தன் பிறப் பொழுக்கம் கெட்டு, நம் சேரியை விட்டு நீங்காது வாழும் முதிய பார்ப்பன முடவன் ஒருவன் உளன். இரவிற் செல்லும் நினக்கு, அவனால் யாதேனும் இடையூறு உண்டாதலும் கூடும். ஆகவே, தோழி! அவனளவில் நீ

சிறிது விழிப்பாய் இருத்தல் வேண்டும்!' என, நீ பலகால் கூறியுள்ளனை. நீ அஞ்சியவாறே நெருநல் நடந்துவிட்டது!

"நேற்று இரவு, ஊரெல்லாம் உறங்கிவிட்ட பின்னர், அழகிய துகிலால் ஆன போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டு, நம்முடைய அன்பன் கூறிய இடத்தே சென்று, அவன் வருகையை எதிர்நோக்கியிருந்தேன். ஆங்கு, அந் நேரத்தில் எவ்வாறோ வந்து சேர்ந்தான் அப் பார்ப்பான். வந்தவன், என்னைக் குனிந்து பார்த்துவிட்டுப் 'பெண்கள் வெளிவருவதற்கு ஏற்றதல்லாத இக்காலத்தில், இவ் விடத்தில் வந்து தனித்து நிற்கும் ஏ! பெண்ணே! நீ யார்?' என்று கேட்டுக் கொண்டே என் அண்மையில் வந்து, 'என்னிடம் நீ அகப்பட்டுக் கொண்டாய்! இனி நீ பிழைத்துப் போதல் இயலாது!' என்று கூறியவன், திடுமென என்னைப் பணிந்து, வைக்கோற்போரைக் கண்ட கிழ எருது, பற்கள் தேய்ந்து போனமையால், அதைத் தின்னமாட்டாதாயினும், அப்போரை விட்டகல மனமிலாது அதன் அருகிலேயே கிடத்தல்போல், என்னை விட்டு நகராதே நின்று, 'தையால்! தம்பலம் தின்றியோ?' எனக் கேட்டுக் கொண்டே, தன் வெற்றிலை பாக்குப் பையைத் திறந்து, 'இதோ வெற்றிலை பாக்கு. வேண்டுவ எடுத்துக்கொள்!' எனக்கூறி என்பால் நீட்டினான். அவன் இவ்வளவுங் கூறவும், யான் வாய் திறந்தேனல்லன், வாய் திறவாது நின்றமையால், அவன் என்னைப் பேய் என்று கருதிவிட்டான். அதனால், அச்சங்கொண்டு, தான் மேற்கொண்ட அக்காதல் நாடகத்தைக் கடிதின் மறந்து, என்னை விட்டு அகன்றான். அகன்று நின்றவாறே,

ஒருவாறு உளந்தேறி, 'நீ பெண்பாற் பிசாசு என்றால், நான் ஆண்பாற் பிசாசு. இதை நீ அறிந்துகொள். என்பால் அன்பு கொண்டு என்னை ஏற்றுக்கொள். ஏற்றுக் கொள்ளாது இன்னல் தரின், உனக்குப் பலி உணவு கிடைக்காவாறு, இவ்வூரார் உனக்கு இடும் பலியையும் நானே உண்டு விடுவன்!' என வாயில் வந்தனவற்றைக் கூறத் தொடங்கினான். பார்ப்பான் அஞ்சிவிட்டான் என்பதை அறிந்துகொண்ட யான், உடனே மேலும் அஞ்சி அகலு மாறு, மண்ணை வாரி வாரி, விடாமல் அவன்மீது சொரிந்தேன். அதுகண்ட அவன் அலறிப் புடைத்து, ஊரெல்லாம் கேட்டு ஓடிவருமாறு பெருங்கூச்சல் எழுப்பி விட்டான். அதனால், ஆங்கே மேலும் நிற்றல் அலர் எழற்கு ஏதுவாம் என அஞ்சி யான் வந்துவிட்டேன்.

"புலியைப் பிடிக்க விரித்த வலையுள், ஒரு குறுநரி வந்து வீழ்ந்ததைப்போல், நம் அன்பனை எதிர்நோக்கி நின்ற என்முன், இவ்வம்பன் வந்து இடையூறு தந்தான். இவ்வாறு, தனித்திருக்கும் மகளிர்பாற் சென்று, தகாதன கூறித் திரிவதையே தன் தொழிலாகக் கொண்டுவிட்ட அப்பார்ப்பானுடைய இந் நாடகத்தால், யான் நம் அன்பனைக் கண்டு மகிழ்தல் கெட்டு விட்டது. இனி அவனைக் காண இரவிற்செல்வது அத்துணை ஏற்புடைத் தன்று!" இதுவே அவள் கூறிய கட்டுக்கதை,

தோழி, இவ்வாறு கூறக்கேட்ட அவ்விளைஞன், அவள் கூறியது கட்டுக்கதையே, உண்மை நிகழ்ச்சியன்று என்பதை உணர மாட்டானாதலின், "எனக்கு இன்பம்

தருவதாக, நான் கருதும் இவ்விரவுக்குறியால், இவர்கள் இவ்வளவு துயர் உறுகின்றனரே! இதை நான் அறியாது போனேனே! என்னே என் அறியாமை! என்னே என் தன்னலம்! இனி இரவில் வந்து, இவரை இவ்வாறு வருந்த விடுவதோ, தனித்துக் கிடந்து துயர் உறச் செய்வதோ செய்யேன். விரைவில் வந்து வரைந்து கொண்டு பிரிவறியாப் பெருவாழ்வு பெற்று யானும் மகிழ்வேன். இவர்க்கும் மகிழ்ச்சி தருவேன்!'' எனத் துணிந்த உள்ளத்தனாய் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான்.

இன்பம் துய்க்க வேண்டும் எனும் ஆர்வம் உந்த இரவின் இடையூறு கருதாது வந்த அவனை, வரைந்து கொள்ளும் துணிவோடு வந்த வழியே மீளச்செய்ய, வல்லமையால் வகுத்துரைத்த அத்தோழியின் கட்டுக்கதை யினைக் கூறுகிறது இச்செய்யுள்:

திருந்துஇழாய்! கேளாய், நம் ஊர்க்கெல்லாம் சாலும்
பெருநகை அல்கல் நிகழ்ந்தது ஒருநிலையே;
மன்பதை எல்லாம் மடிந்த இருங் கங்குல்,
அந்துகில் போர்வை அணிபெறத் தைஇ; நம்
இன்சாயல் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
'தீரத் தறைந்த தலையும் தன் கம்பலும்,
காரக்குறைந்து, கறைப்பட்டு வந்துநம்
சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானைத்
தோழி! நீபோற்றுதி!' என்றி; அவன் ஆங்கே
பாராக் குறழாப், 'பணியாப் பொழுதன்றி
யார்இவண் நின்றீர்?' எனக்கூறிப் பையென
வைகாண் முதுபகட்டில் பக்கத்திற் போகாது,

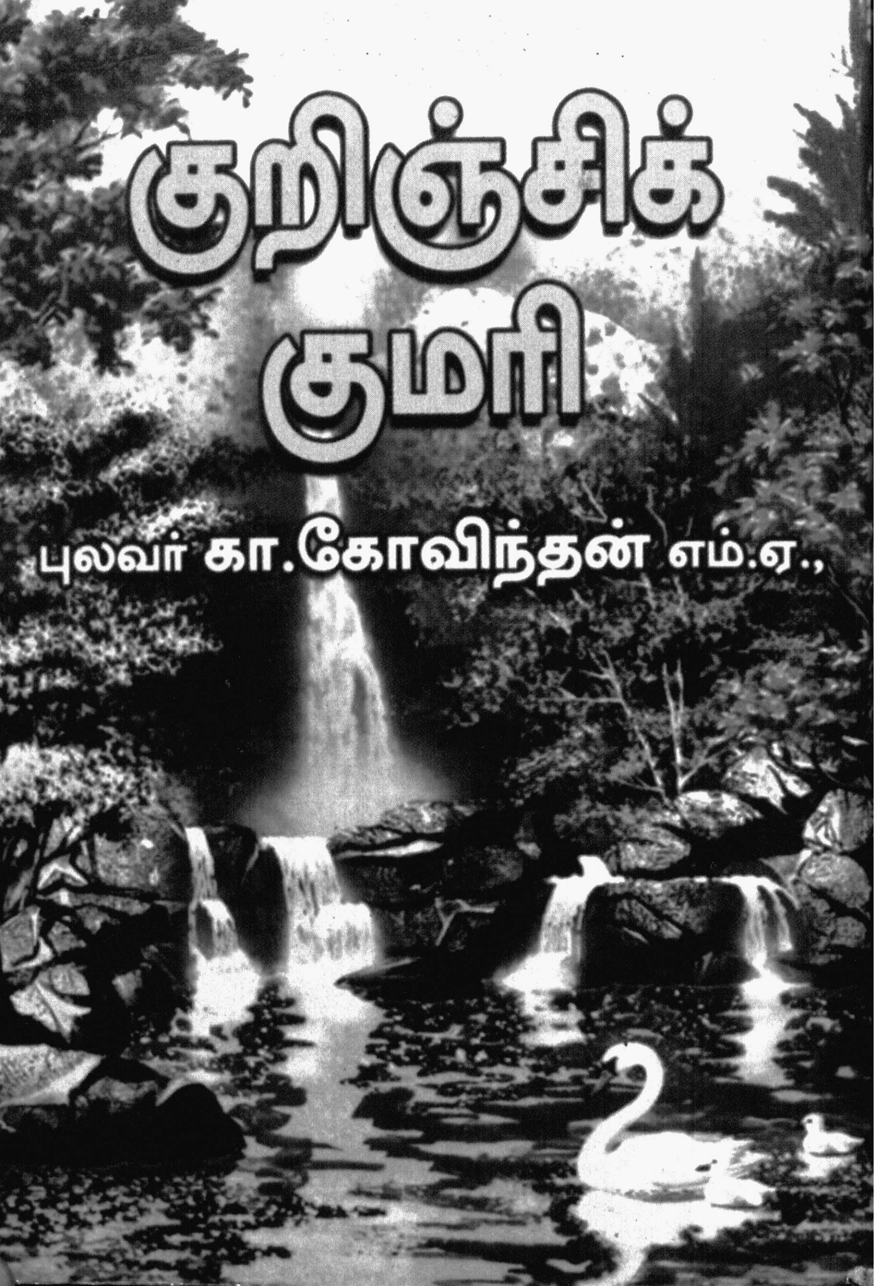
'தையால்! தம்பலம் தின்றியோ?' என்றுதன்
பக்கு அழித்துக் 'கொண்டீ' எனத்தரலும், யாதுஒன்றும்
வாய்வாளேன் நிற்பக், கடிதுஅகன்று கைமாறிக்
'கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமி! நீ; மற்றுயான்
ஏனைப் பிசாசு; அருள்; என்னை நலிதரின்,
இவ்வூர்ப் பலிநீ பெறாமல் கொள்வேன்!' எனப்
பலவும் தாங்காது, வாய்பாடி நிற்ப,
முதுபார்ப்பான் அஞ்சினனாதல் அறிந்து, யான்
எஞ்சாது ஒருகை மணல் கொண்டு மேல் தூவக்
கண்டே கடிது அரற்றிப் பூசல் தொடங்கினன்; ஆங்கே
ஒடுங்கா வயத்தின் கொடும் கேழ்க் கடுங்கண்
இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள், ஓர்
ஏதில் குறுநரி பட்டற்றால்; காதலன்
காட்சி அழுங்க நம் ஊர்க்கெலாஅம்
ஆகுலம் ஆகி விளைந்ததை; என்றும் தன்
வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங் கருங் கூத்து."

இரவுக் குறி விலக்கி, வரைவு கடாவத் துணிந்த தோழி, தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக அவன் செய்த குறியறிதற்குப் புறத்துச் சென்ற வழி ஆங்கு நடந்ததோர் நிகழ்ச்சியாக, ஒரு பொய்க் கதையைத் தானே புனைந்து, அவன் கேட்கத் தலைவிக்குக் கூறியது இது.

1. சாலும் — கொண்டாடுதற்குப் போதிய; 2. அல்லல் — இரவு; ஒருநிலையே — நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்தவாறே; 3. மன்பதை — உலகத்தில் வாழும் உயிர்கள்; மடிந்த — உறங்கிய 6. தீர — மயிர் உதிர்ந்து போக; தறைந்த — வழுக்கையான; கம்பல் — போர்வை; 7. காரம் — கருங்குட்டம்; கறைப்பட்டு — குலஒழுக்கம் விட்டுக்கெட்டு; 10. குறழா

— குனிந்து; பணியாப்பொழுது — தகாதகாலம்; 12. வை — வைக் கோல்; முதுபகடு — கிழஎருது; 13. தம்பலம் — வெற்றிலை பாக்கு; 14. பக்கு — பாக்குப்பை; அழித்து — திறந்துகாட்டி; 15. வாய் வாளேன் — வாய்திறந்து பேசாது; 17. ஏனைப் பிசாசு — பெண் பிசாசு ஒழியஎஞ்சி நின்ற ஆண்பிசாசு; நலிதரின் — வருத்தின்; 19. வாய்பாடி — வாயாற் கூறி; 21. எஞ்சாது — விடாமல்; 22. ஒடுங்கா — எதனாலும் அழிக்க மாட்டாத; வயம் — பலம்; கொடும்கேழ் — வளைந்த வண்ணக்கோடு கள்; 24. இரும்புலி — பெரியபுலி; கொண்மார் — பிடித்தற்கு; 26. அழுங்க — கெடும்படி; 27. ஆகுலம் — வருத்தம் ; விளைந்ததை — விளைந்தது; 28. வாழ்க்கை — தொழில்; 29. வீழ்க்கை — விரும்புதல் உடைய; கருங்கூத்து — கோமாளி நாடகம்.

முற்றும்

குறிஞ்சிக்
குமரி
புலவர் கா.கோவிந்தன் எம்.ஏ.,